

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:71 • 12 Eylül '98 • 5 DM

**Kapitalizm varoldukça
krizlerin sonu gelmeyecek!
Kriz sefalet, işsizlik, terör
ve zorbalığın artması demektir!**

**Sermaye iktidarını
kendi kriz batağına gömelim!**

**Krizin faturası
kapitalistlere!**

İÇİNDEKİLER

Çeteler çeteleri yargılayamaz . . .	4
KESK kongresi	7-9
Ankara Merkez Kapalı'da sermaye iktidarının saldırısı püskürtüldü, tehdit sürüyor	14
Geçmiş aşanlar geleceği kucaklıyorlar:	
Yeni dönem, yeni sorumluluklar (Orta Sayfa).	16-20
Rusya: Sosyal patlama dinamikleri hızla büyüyor.	24-25
Aklama ve tahkimat operasyonu sürüyor (Ekim'den)	30-31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:71 ● 12 Eylül 1998

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınbaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.
No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı
No: 61 NİĞDE

Kızıl Bayrak'tan

Sermaye saldırılarını yoğunlaştırıyor. Sağlam bir cevap almazsa eğer yoğunlaştırmaya da devam edecek:

*Metal sektöründe toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkta. Üç ayrı konfederasyona bağlı üç sendika ile anlaşması gereken Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası (MESS), sendikaların getirdiği yeni talepleri görüşmek şöyle dursun, tam bir kölelik dayatmasıyla geliyor görüşmeye.

*Sermayenin saldırıları karşısında daha birleşik, daha politik, daha güçlü bir mücadeleyle çıkma zorunluluğu açıkken, mücadele bugün dünden daha parçalı hale gelmiş görünüyor. İpragaz'da tek kişilik direnişin ardından, iş cinayetinde ölen arkadaşlarına sahip çıkılmasını istediği için işten atılan 3 işçi de, Tuzla'daki Plastaş fabrikasında direnişe başladı.

*KESK kongresi, sermaye uşaklığı tescilli Perinçek ve adamların provokasyonu ile karıştı.

*Çeteleşen devlet, "çete mensuplarının sevk" adı altında Ankara Merkez Kapalı

Cezaevi'ne saldırdı. 100'ü aşkın adli tutuklunun zorla sevk edilmesi üzerine, adli ve siyasi tutuklular direnişe geçerek saldırıyı püskürttü. Ankara Kapalı 5 gün boyunca devlet ablukası altında kaldı. 5 gün boyunca içeride tutsaklar, dışarıda tutsak yakınları barikat başında bekledi. Sonunda bu saldırı da tutsaklarımızın kararlı direnişi ile püskürtüldü. Bir kez daha biz kazandık.

*Adana'da

yoğunlaşan faaliyetlerimiz üzerine, büromuz ardardına basılarak materyallerimize el kondu, yoldaşlarımız tehdit edildi. İki okurumuz gözaltına alınıp işkenceden geçirildi.

Tüm bunların bu güne dek düzene bir yararı olmadı, bundan sonra hiç olmayacak. Komünistler, işçi sınıfının iktidar mücadelesinin hep başında yürüdü, yürümeye devam edecek. Nihayet partisine kavuşan işçi sınıfını iktidar yolundan döndürmeye hiç bir güç yetmeyecek!

Çıktı! Kitapçılarda

Kapitalizmi kendi kriz batağına gömelim!

Borsa krizi, mali kriz ve iktisadi çöküş! Yalnızca Türkiye değil, bütün dünya bu üçlü üzerine tartışıyor. Elbette burjuvazinin sözcüleri temel gerçekleri karartmak ve çarpıtmak peşindeler. Orta yerde bir dünya krizi var ve gittikçe daha yıkıcı sonuçlara yolaçağı konusunda herkes hemfikir. Burjuva medya dahi giderek derinleşen iktisadi çöküntünün ancak 1929 büyük buhranıyla kıyaslanabileceğini söylüyor. Ama bu krizin nedenleri nelerdir? Bu, tam bir sis perdesi altında bırakılmak isteniyor. Düşününüz ki; G.Soros isimli bir spekülâtörün iki dudağı arasından çıkan sözler, yaptığı borsa alım satımları ülkeleri mali-iktisadi bir çöküşe, uçuruma sürükleyebiliyor. Mali spekülâtörlerin bir gecedeki sermaye hareketleri yüzbinlerce ve milyonlarca işçinin işsiz kalmasına, üretimin muazzam düzeylerde düşüşüne, fabrikaların kapanmasına yetebiliyor.

Dünya ekonomisinde '70'li yıllardan beri süren durgunluk buhran aşamasına Güney Asya'da patlak veren borsa krizleriyle geçti. Endonezya ve G.Kore ekonomileri gerçek bir çöküş yaşadılar. Milyonlarca işçi ve emekçi işsizliğe ve sefaletle sürüklendi. Bunun yolaçtığı halk hareketleri Endonezya'da 30 yıllık diktatör Suharto'yu devirdi. G.Kore'de işçi kıyımlarına karşı halen süren militan işçi hareketlerine yolaçtı. Buhran şimdi de Rusya'da patladı. Dünyada en geniş eğitimli yetişmiş işgücüne sahip bu dev ülke kelimenin gerçek anlamıyla bir çöküntü yaşıyor. Emperyalistleri milyonların içine yuvarlandığı sefalet ilgilendirmiyor elbette; onların uyuklarını Rusya'da yeniden dirilen komünizm özlemi kaçırıyor. Sırada ise dünyanın emperyalist ve bağımlı diğer ekonomileri var. Kimse bu krizden kaçabileceğini umamıyor artık.

Buhran ve çöküşün nedeni ise gün gibi açık. Kriz aşırı üretimden kaynaklanıyor. Dünya üzerinde milyarlarca işçi ve emekçi kıtlık ve sefaletle sürüklenirken, bolluktan kaynaklanan bir kriz garip gözüküyor, ama gerçek bu! Yarım kapasite çalışan, işçilerini ücretsiz izne çıkaran, hatta kapanan fabrikalara bakın! Bu fabrikaların ürettiği ürünlere işçilerin, emekçilerin ihtiyacı yok mu? TOFAŞ'ta, Renault'ta üretilecek araçlara, kriz nedeniyle üretimi düşüren tekstil fabrikalarında üretilecek kumaş ve giysilere, üretimini düşüren demir-çelik fabrikalarının ürünlerine vb.ne ihtiyaç yok mu gerçekten? İşçilerin emeğiyle kurulmuş dev fabrikalar var, hazır hammadde var, çalışmak isteyen ve işsizlikten kırılan milyonlarca işçi var, en temel tüketim maddelerinden dahi yoksun sefalette yüzen milyonlar var; ama üretim yok! Stoklar dağ gibi, fabrikalar yarım kapasite bile zor çalışıyor, kapanıyor. Ama bu aynı fabrikaların ürünlerinden milyonlarca emekçi yoksun! Avrupa'da tereyağı, peynir stokları dağlar oluşturuyor, ama Afrika'da insanlar açlıktan ölüyor. Bırakın Afrika'yı, Avrupa ve Amerika'da, emperyalist merkezlerde milyonlarca işsiz ve milyonlarca sokaklarda yaşayan insan söz konusu.

Burjuva, fabrikasında ürettiğini satamıyorsa üretmez. Yığınların ürünlere ihtiyacı var mı yok mu onu ilgilendirmeyiz. Ve burjuvalar azami kar hırsıyla işçileri sefalet ücretlerine çalıştırdıkları için, rekabet nedeniyle makinaları geliştirmek, üretimi arttırmak zorunda oldukları için, bir dönem sonra ürettikleri kadar satabilecekleri bir pazar bulamazlar. Robotları üretime sokabilir, çok daha az işçiyle devasa bir üretim yapabilirsiniz. Ama ürettiklerinizi robotlara

satamazsınız! Çelişki, toplumsallaşan ve muazzam boyutlara ulaşan, bütün insanlığı doyuracak ölçüde gelişen üretici güçlerin durumuna rağmen fabrikaların, madenlerin, tersanelerin hala da özel mülkiyetin elinde olmasından geliyor. Devresel olarak yinelenen aşırı üretim krizleri bu yüzden kapitalizmin temel bir gerçeğidir. Ve kapitalizm yıkılıp yerine toplumsallaşan üretime uygun bir toplumsal yapı, sosyalizm kurulmadıkça bu buhran ve çöküşlerden kurtuluş yoktur! Burjuvazi krizlerden kurtuluş olmadığını bildiği için bir kavram üretmiştir: Krizi yönetmek!

Rusya krizinin Türkiye'yi de vurması, İMKB'de el değiştiren kağıtların bir buçuk ayda yarı yarıya değersizleşmesiyle birlikte burjuvazi yeni saldırılara girişti. Bütün iktisadi ve siyasi yaşamı kriz yönetimi üzerine kurulu olan Türkiye burjuvazisinin krize başka türlü yaklaşması da beklenemezdi.

Vergi yasasında istediği değişiklikleri elde ederek, borsanın, bankaların, her türlü rant gelirinin vergilendirilmesini neredeyse sıfırladı. Bizzat burjuva medyanın verdiği rakamlara göre bu değişikliklerle bir çırpıda 900 trilyon lira tutarında kaynak mali sermayeye aktarılmış oldu. Düşününüz ki, bu aynı burjuva hükümeti emekçilere "buçuk" fazla zam vermemeyi kişilik göstergesi saymaktadır. Bu ülkede vergilerin üçte ikisi KDV vb. dolaylı vergilerle işçi ve emekçilerin cebinden alınmaktadır. Vergi gelirlerinin geriye kalanı ise ezici çoğunluğuyla yine işçi ve emekçilerin maaşlarından kesilen gelir vergisi ile tamamlanmaktadır. Ama sermayeden, bankalardan, rantiyeden, devlet iç borçlanmasında trilyonları vuran mali sermayeden kurşun alınacak oldu mu kıyamet kopmaktadır. Bunun kendisi kriz nedeni sayılmaktadır.

Söylemde rantiyelere karşı mangalda kül bırakmayan burjuva düzen partilerinin bu tür icraatları ortak pratikleridir. Bu ülkede fahiş faizlerle devlete borç veren, bankalar aracılığıyla, borsada vb. rant gelirlerinin aslan payını alan bizzat tekeller burjuvazinin kendisidir. 500 büyük sanayi işletmesinin ağırlıklı olarak gelirlerinin yarısı, bazılarında yarıdan fazlası üretim dışı gelirlerdir. Sanayici fabrikanın kapasitesini geliştirmeyi, tekniğini yenilemeyi, yatırımı en alt seviyeden yapmakta, elindeki sermaye

ile devlete borç vermeyi, repo yapmayı, spekülasyona girişmeyi tercih etmektedir. Ürettiğini satamayan, elindeki kapasiteyi bile kullanamayan kapitalist neden yeni yatırımlar yapsın? Bu olgular, spekülasyon ve rantın nasıl bütün ekonomiye hakim olduğunu, iktisadi yaşamın çürümesini, burjuva özel mülkiyetin, burjuva iktidarın üretici güçlerin gelişmesinin önünde engele dönüştüğünü anlatan çıplak gerçeklerdir.

Burjuvazinin krizi fırsat bilen, faturayı işçi sınıfı ve emekçilere kesmeye yönelen saldırısı elbette vergi sorunu ile sınırlı değil. Burjuvazi, İMF-TÜSİAD paketinin daha hızlı ve tavizsiz uygulanması çağrılarını yapıyor. Özelleştirmelerin hızlandırılması, mezarda emeklilik ve SSK'nın tasfiyesi, yeni zamlar, ücretlerin eritilmesi vb...

Burjuvazi seçimler nedeniyle İMF-TÜSİAD paketini istediği hızla uygulayamayacağı kaygısı taşıyor. Bu nedenle seçimlerin ertelenmesini tartışıyor. Burjuvazinin ağzındaki kilit sözcük ise "istikrar". Anlamalıyız ki; istikrar dedikleri tatlı karlarının, rant ve faiz gelirlerinin, demek oluyor ki sömürünün istikrarı! İşçi sınıfı ve emekçiler için iktisadi ve sosyal yıkım, sefalet demek olan İMF-TÜSİAD programlarının uygulanmasının istikrarı! Bunlara kölece boyun eğilmediğinde uygulanan faşist baskı ve terörün istikrarı!

Seçim ekonomisine girilirse istikrar programı uygulanamazmış! Bu söylenenler, düzen partilerinin işçi ve emekçileri seçimden seçime göstermelik olarak hatırladıklarını ve burjuvaziye sürekli hizmet içinde olduklarını kabul etmek değilse nedir?

Burjuvazinin pervasız saldırısı halen süren metal ve tekstil işkolundaki toplu iş sözleşmelerinde de kendisini gösteriyor. Bir taraftan sefalet ücretleri dayatılıyor, diğer taraftan esnek üretim, esnek istihdam. İşçi sınıfından, burjuvalar ihtiyaç duyduğunda çalışan, gündelikçi köleleri olmaları isteniyor. Ücretsiz izinler, kısa süreli çalışma, çalışma zamanlarının sermayeye ayarlanması... Burjuvazi kriz döneminde katı bir sömürü için esnek üretimi zorunlu görüyor!

Ne krizi, ne de burjuvazinin fedakarlık çağrılarını ilk defa yaşıyoruz. 1980'de 12 Eylül faşizmi eliyle emekçiler fedakarlığa zorlanmıştı. '94 5 Nisan'ında burjuvazi yine fedakarlık istiyordu. Sonrasındaki işçi kıyımları ve sıfır sözleşmeler hatırlardadır. Bugünkü sefaletle bu "fedakarlık"larla gelindi. Ve bunlara boyun eğdirmek için devlet bir kontr-gerilla aygıtına, cinayet, katliam ve provokasyon şebekesine dönüştü. Çatlı, Ağar ve Çakıcı gibileri bu nedenle sermayenin, sömürünün "kahraman"ları oldular...

Tüm fedakarlıklar sermayenin yeni ve daha derin krizlerini engellemedi. Burjuvazi şimdi dipsiz bir kuyuya, sefalet uçurumuna sürüklemek istiyor işçi ve emekçileri!

İnsan kalmak, insanca yaşamak ancak bu gidişe dur demekle mümkündür. Bunun için İMF-TÜSİAD programlarını mücadele alanlarında yırtmak, faşist sermaye iktidarının karşısına örgütlü emek ordusunun dikilmesi gerekiyor. İşçi sınıfı ve emekçiler o zaman gerçek gücün kendi kollarında olduğunu göreceklerdir. Devrimci, ileri işçiler öne çıkmalı, sorumluluklarına sarılmalı, burjuvazinin kriz yangınına fabrikalarda mücadele ateşine çevirmeye soyunmalıdır!

✓ Sermayeye vergi indirimine hayır!

✓ Vergiler sermayeden ve artan oranlarda alınsın!

✓ Asgari ücret vergi dışı bırakılsın!

✓ Esnek üretime geçit verme!

✓ İMF-TÜSİAD programını

mücadele alanlarında yırtalım!

✓ Krizin faturası kapitalistlere!

✓ Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeteleşmiş devleti aklama operasyonu sürüyor!

Çeteler çeteleri yargılayamaz!

TC kuruluşunun 75. yılını kutlamaya hazırlandığı şu sıralarda tarihinin en ağır siyasal bunalımlarından birini yaşıyor. Bunalımdan çıkma olanaklarının olmadığını, yapılması gerekenin krizin derinleşmesini önlemek, sosyal bir patlamaya yol açmasını engellemek, krizi yönetmek olduğunu bizzat devletin en yetkili temsilcileri ifade etmektedirler. Bunun için öncelikli olarak siyasal krizi hafifletme projeleri üretiliyor. Susurluk'ta meydana gelen kazayla siyasal itibarını kaybeden sermaye devleti, kendini aklama ve itibarını kazanma çabasına bu nedenle hız verme ihtiyacı hissediyor.

Devlet içindeki bütün kanlı-kirli ilişkilerin yakın planda fotoğrafını veren Susurluk kazasından bu yana devletteki çeteleşme konusu siyasal gündemden hiç düşmedi. Siyasal krizin temel simgelerinden ve unsurlarından biri haline geldi. Bir siyasetçi, bir polis şefi ve katil bir MHP'li tetikçi arasındaki yakın ilişkiyi görüntüleyen bu fotoğrafa daha sonra onlarcası eklendi. Fotoğraf kareleri yanyana getirildiğinde oluşan tabloda sermayenin çete devleti bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyordu. Sermaye devleti Susurluk'ta hasarı büyük gerçek anlamda bir kazaya uğramıştı. Ortaya çıkan hasarın giderilmesi için tüm düzen güçleri seferber oldular. TÜSİAD'ından MGK'sına, medyasından sosyal-demokratlarına kadar bütün düzen güçleri, "devleti çetelerden kurtarma" adı altında sermayenin kanlı iktidarının kirli ilişkilerinin üstünü örtmeye, kitleler nezdinde yıpranan itibarını yeniden tesis etmeye girişti.

Ne var ki, ilk kez bu denli geniş bir tepkiye yolaçan ve kitlelerin devlete karşı köklü bir güvensizliğe düşmelerinin önü henüz kesilebilmiş değil. Henüz giderilemeyen ve giderilmesi mümkün olmayan hasar alanı burasıdır. Bu nedenle sorunun bu haliyle ortada bırakılmasının yolaçağı tehlikeleri gözetenek yeni bir hamle daha yapma ihtiyacı hissedildi. Ortaya çıkan imaj parçalanmasını onarma operasyonunun bir parçası olarak gündeme sokulan çeteler operasyonu, düzenin kendisini tahkim etmenin bir parçası olmaktan öteye bir anlam ifade etmiyor. A. Çakıcı, S. Peker vb. faşist ülkücü çete artıklarının yakalanması ve bunun büyük bir başarı, yeni bir dönemin başlangıcı, devletin kendisiyle hesaplaşabildiğinin göstergesi olarak lanse edilmesi bütünüyle bu ihtiyacın sermaye devleti açısından ne kadar yakıcı olduğunu gösteriyor.

Eski katil ülkücü yöneticilerin başını çektiği çetelere yönelik bu sözde operasyonlarla amaçlanan, devleti temize çıkarmak, çetelerin tasfiyesi adı altında kontrolden çıkmış bazı çete üyelerini yeniden denetim altına almaktır. Bu, işin bir yanısıdır. Öte yandan çete devletinin asıl amacı, bir kez ortaya çıkan ve artık gizlenemeyen kontr-gerilla örgütlenmesinin esasını korumak ve güvenceye almaktır. Medyada "mafya babalarına darbe" olarak sunulan bu operasyon "derin devlet" in, sermayenin çete devletinin işlevini daha iyi yerine getirebilmesi için yine kendi bünyesinde yaptığı küçük rötuşlardan ibarettir. Kitlelerce deşifre olan ve bu nedenle tepki duyulan, yüzeye çıkan bu uzantılarının budanarak ana gövdenin korunması temel hedeftir. Daha öncekilerinde olduğu gibi, sermayenin

çete devleti, çeteleşmeye bulaşmış olanlar ile devleti bunlardan temizlemek isteyenler arasındaki bir çatışma görüntüsü yaratma yoluyla kitlelerin kafasını bulandırmak için birtakım çete artıklarına, tetikçi katillerine yönelik bu operasyonu bir mizansen olarak kullanıyor. Ama bu mizansenin arkasına saklanarak kendisini aklamayı, çürüyen gövdesini saklamayı başaramayacaktır.

Çeteleşmenin kaynağı sermaye düzenidir

Mafyalaşan-çeteleşen devletin, çürüyen düzenin kaynağı sömürücü kapitalist ilişkilerdir. Sömürücü sermaye sınıfı bizzat bu pislikleri üretmekte ve bu pisliklerden beslenmektedir. Dünyanın her yerinde bu kokuşmanın, çürümenin izine rastlamak mümkündür. Dolayısıyla mafyalaşan-çeteleşen devlet olgusu yalnızca Türkiye'ye özgü olmadığı gibi yeni de değildir.

Bizzat bir avuç mafya babasının denetiminde olan ülkeler (Kolombiya vb.) olduğu gibi, iktisadi yaşamda egemenliği ancak bir devlet ölçeğiyle ele alabilecek bir yaptırım gücü olan mafyalar-mafyalaşmış sermaye gurupları da söz konusudur (Rusya ve Kafkas ülkelerindeki gibi.) Adnan Kaşıkçı örneğinde olduğu gibi serveti tek başına küçük bir ülke bütçesini aşan mafyacı silah tüccarlarını da bu tabloya eklemek gerekir.

Uyuşturucu ve silah ticareti, kumar, çek-senet, ihaleler, büyük ölçekli spekülasyonlar, borsa vb. kirli ve büyük kazanç alanları çeteleşmeyi besleyen kaynaklardır. Bu kirli kazanç alanları hergün sahneye ulusal ve uluslararası sermayenin bir kolu olan yeni türedi kesimleri çıkardığı gibi, bizzat tekelleri sermayeyi de kendine çekmektedir. Uluslararası çapta bir pazar kavgasına yolaçan bu alandaki kapışmalar bizzat bu işleri organize eden devletler arasında cereyan etmektedir. ABD'nin olur olmaz Latin Amerika'da uyuşturucu ticareti yapan devletlere yönelik saldırının amacı bu büyük kar kaynakları üzerinde tam egemenlik kurmaktır. Bu açıdan mafyalaşma ulusal ve uluslararası sermayenin içinde bulunduğu krizin ve bu krizin yolaçtığı çürümenin bir başka adımıdır.

Bizde çeteleşme-mafyalaşma olarak tanımlanan siyasal çürümenin bu biçimde ve bu kapsamıyla ortaya çıkması kapitalizmin definleşen kriziyle, asalak rant

ekonomisinin büyümesiyle doğrudan bağlantılıdır. Düzen cephesinin kendi içinde çeşitli çıkar gruplarına dayalı kamplaşma, bunlar arasındaki iktidar mücadelesi, bu çerçevede devletin bünyesindeki çeteleşme ve bunlar arasındaki kıyasıya çekişme/çatışma yıllardır vardı. Ne var ki, yükselen toplumsal muhalefetin ve devrimci hareketin karşısında bu çatışma ve çatlaklar düzenin selameti için bir yerde bastırılıyor, geçici bir uzlaşma sağlanıyordu. Toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketi kanlı bir biçimde ezen 12 Eylül faşist cuntası ve sonrasında uygulanan politikalar söz konusu çatlakların ve çatışmanın önündeki engelleri açma işlevi gördü. "Bugünkü siyasal çürümenin kaynağı 24 Ocak Kararları'yla birlikte büyük ölçüde ranta dayalı bir karakter kazanan ve '90'lı yıllara dönülürken mafyalaşan tekelleri

sermayenin kendisidir. En büyük tekellerin karlarının yarısından fazlasını rant gelirleriyle elde etmeleri, rantlara ve enflasyona dayalı politikalarla halkın kanını emmeleri, bu asalak konum ve kimlik siyasal kokuşmanın ve devletteki çeteleşmenin iktisadi sosyal kaynağı ve dayanağıdır." (Ekim, sayı:161, 15 Ocak '97)

Büyük ihale yolsuzluklarının, uluslararası çapta örgütlenen kaçakçılık ve uyuşturucu ticaretinin, devlet içindeki vurgunların, özelleştirme adı altında gerçekleştirilen talanın arkasında TÜSİAD'a üye büyüklü küçük sermaye gurupları bulunmaktadır.

Çete devletinin yönetici gücü: MGK

TC devleti mafyalaşmış bir kontr-gerilla aygıtıdır. Devlet içindeki çeteleşmenin, kontralaşan devletin beyni ise MGK ve onun şahsında ordudur. JİTEM, Özel Harp Dairesi, TIT vb. adlar altında kontr-gerillayı örgütleyip katliamlar yapan, uyuşturucu trafiğini denetleyip kirli savaşa her yıl trilyonlarca lira akıtan ordunun kendisi, sermaye iktidarının en güçlü ve en organize çetesidir. Bu tartışma götürmez gerçekliğe ille de bir kanıt aranacaksa, açığa çıkarılan çetelerin dökümüne bakılabilir. Yüksek rütbeli subaylara bağlı olmayan çete yoktur.

Bugün sürdürülen çeteler operasyonu, MGK şahsında ordunun kontrolünü tahkim etmesi için kullanılan basit bir vesiledir. Susurluk kazasının ardından "irtica ile mücadele"yi öne çıkarıp RP'yi laik devlet-çağdaş Türkiye için en büyük tehlike ilan eden Genelkurmay bu yolla çeteleşmeye odaklanan gündemi değiştirmeyi, oluşan tepkiyi kendisini aklamının bir aracına dönüştürmeyi hedeflemişti. Bunda belli bir başarı da sağladı. Şimdi çetelerle mücadele görüntüsü altında aynı başarıyı sürdürme peşindedir. Uzun yıllardır kendi bünyesine alıp kullandığı çoğu MİT ajanı bu kesimleri tümüyle bir kenara atacağını düşünmek ise saflık olur. İHD başkanı Akın Birdal'a yönelik suikast girişimi, İzmir'de dört devrimcinin gözaltında kaybedilmesi vb. olaylar sermayenin kontr-gerilla cumhuriyetinin ve onun vurucu gücü ordunun kanlı ve kirli işlerden vazgeçmediğinin ve vazgeçmeyeceğinin kanıtlarıdır. Bu operasyonun sonucunda Çakıcılar da Susurluk vesilesiyle yargılanan diğer çete mensupları gibi salıverilecektir.

Kirli medyanın değişmeyen görevi ve sosyal-demokratların şovu

Çete devletinin ve kirli savaşın propaganda aygıtı olan medya bu son olay vesilesiyle her zamanki gibi kanlı ve kirli işlerin, çetelerin suç ortağı olduğunu göstermiş oldu. “Temiz toplum”, “temiz siyaset” üzerinden yürütülen demagojik kampanya ile kitlesel tepkilerin içini boşaltma görevini hakkıyla ifa eden burjuva medya, bugün de kontr-gerilla devletinin kendini aklama oyununun devamı olan bu operasyonda orduya ve devlete övgü görevini yerine getirmeye çalışmaktadır. Başından beri devletin denetiminde olan birkaç tetikçi katilin yakalanmasını zafer çılgınlıklarıyla alkışlayan burjuva medya, daha da ileri giderek bunu, “devlet içinde ciddi bir temizlik hareketi”, “12 Eylül 1980’nin mirasıyla bir hesaplaşma” olarak sunmaya çalışmaktadır.

Öte yandan kontr-gerilla devletinin en kanlı ve en kapsamlı cinayetler işlediği, çeteleşmenin doruğa ulaştığı bir dönemde hükümet olan CHP demagojik bir söylemle prim yapma peşindedir. “Çeteleri sağ besledi”, “milletvekilleri çetelerin postası”, “çeteleşme devlete dışardan sızmayla açıklanamaz, çeteler siyasi bir karar olarak devlet tarafından örgütleniyor” diyenler, oluşan tepkileri istismar yoluyla hükümete gelmek dışında herhangi bir kaygı duymamaktadırlar.

Çeteleri emekçiler yargılayacak!

Düzendeki çürümenin bir sonucu olan devletin çeteleşmesi, sermayenin azgın sömürsünü devam ettirme isteminin aracından başka birşey değildir. Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da sermaye sınıfının ihtiyaçları Susurluk’ta açığa çıkan türden bir devlet örgütlenmesi gerektirmektedir. Bugünkü kurumları, işleyişi değiştirmek bir yana, sermaye yeni adımlarla çeteleşmiş devletini güçlendirmek ve egemenliğini sürdürmek peşindedir. Son çete operasyonları bu temel amaç için gerekli olan imaj yenileme ihtiyacının bir ürünüdür.

Susurluk devletine karşı mücadele ihtiyacı bütün yakıcılığını koruyor. Tahkim edilmiş, güçlendirilmiş bir kontr-gerilla devleti bu bunalım koşullarında daha fazla sömürü ihtiyacını karşılamak için işçi ve emekçilere daha azgın saldırılarda bulunacaktır. Bu açıdan işçi ve emekçilere yönelik saldırılardan kopartılmış bir Susurluk ve çete eleştirisi eksiktir. Çeteleşmenin arkasında bir sınıf ve onun iktidarı olan devlet gerçekliği var. Çetelere ve çeteleşmiş devlet gerçekliğine karşı mücadele bu pislikleri üreten bataklığı, sermaye düzenini hedef almak durumundadır.

Devletteki çeteleşmenin, siyasal çürümenin ortaya çıkardığı en büyük imkan, şimdiye kadar kitleler nezdinde açığa kavuşmamış olan bu boyutun ortaya çıkması ve yoğun bir tepkiyle karşılanmasıdır. Susurluk sonrasında bu imkanın değerlendirilememiş olması kaçırılmış bir fırsat olsa da, tümüyle elden çıkan bir imkan değildir. Hiç kuşkusuz sermaye devleti, çürüyen sömürü düzeni yeni Susurluklar üretmeye devam edecektir. Burada önemli olan kitlelerin duyarlılığını ve tepkilerini doğru temeller üzerinden harekete geçirmektir. Kendiliğinden yükselen tepkileri burjuvazinin kendi yedeğine alması ve bunu kendini güçlendirmenin vesilesi haline getirmesini önlemenin en önemli koşulu budur. Öte yandan yükselen tepkileri reformcu hayallerle kendi kanallarına alıp onu sönmüştürmeye çalışan tüm düzen içi politikalara karşı mücadeleyi bunun bir parçası olarak görmek gerekir.

Son olaylar gösteriyor ki, kontralaşan sermaye devleti yeni bir tahkimat için bir imaj değişikliğine gitmektedir. Bu, sözümona çeteleşmeden arınma imajı yaratma çabasıdır. Bu ise demokratikleşme, sosyal reformlar ve vaatler yoluyla imaj edinme döneminin geride kaldığı anlamına geliyor.

Çeteler devleti çeteleri yargılayamaz. Bir deyiş vardır: “Köpek köpeğin etini yemez!” diye. Çeteleri yalnızca emekçiler yargılayabilir. Çeteler devletini işçi sınıfı ve emekçiler yıkabilir. Çürüyen düzeni proletaryanın devrimci mücadelesi tarihe gömebilir. Tüm bunlar olmadan çeteciliğin ortadan kalkması mümkün değildir.

Seçim gündemi bir kez daha göstermiştir:

İpler sermayenin elinde!

Kendi kaderimizi kendi ellemize alalım!

Kapitalist dünya ekonomisinin derinleşen krizinin sonuçları kendini bağımlı ve yeni sömürge ülkelerin ekonomilerinde iyiden iyiye göstermeye başladı. Kapitalist dünya ekonomisiyle bütünleşen tüm ülkelerin ekonomisi için geçerli olan bir olgu bu. Kapitalizm kriz üretiyor. Sermaye iktidarlarının önünde ise tek seçenek var: Krizi yönetmek, yani krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilere dayatmak.

Son İMF-TÜSİAD anlaşmasıyla ortaya çıkan yıkım programı bir kez daha göstermiştir ki, krizin faturası işçi sınıfı ve emekçiler için daha fazla sömürü ve daha koyu bir baskı anlamına gelmektedir. Özelleştirmeler, düşük ücret politikası, sosyal hakların gaspı, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, mezarda emeklilik... Listeyi uzatmak mümkün. Hepsini aynı amaca hizmet ediyor: İşçilerin ve emekçilerin sofralarındaki son kırıntılara da el koymak.

Kriz koşullarının işçi sınıfı ve emekçilere saldırılarında herhangi bir esneme şansı bırakmaması gizleyemedikleri bir endişeyi besliyor: “Sosyal patlama”!

“Ekonomik istikrar için siyasi istikrar” gerekiyor patronlar sınıfına. Bu siyasi istikrardan kasıtları ise işçi hareketi açısından ayan beyan ortada: Bu, sermaye iktidarının dayatılan sefalet ve kölelik koşullarına rıza göstermeyenleri sindirmesi, ezmesi demektir. En ufak bir hak arayışının üzerine askeriyle polisiyle dikilmesi demektir. Direniş çadırlarının işçilerin başlarına yıkılması demektir. İşçilerin, emekçilerin öfkesinin ve mücadele isteklerinin önüne tescilli uşakları sendika bürokratlarıyla çıkması, bu öfkeyi köreltmeye çalışması demektir. Aynı zamanda toplumsal muhalefetin susturulması demektir.

‘70’lerden bu yana içinde debelenilen kriz sermaye devletlerinin “derin devlet” adı altında çeteci-kontracı tarzda yeniden örgütlenmesini koşulladı. Süreç bir taraftan tüm siyasi erki bir merkeze toplama ihtiyacını dayatasa da, diğer tarafta biçimsel işlevi tartışılır hale gelmiş parlamentonun itibarsızlığına da tahammül edilmemesini zorunlu kılıyordu. İlk başta bir çelişki gibi görülebilir. Ama bir çelişki değil bu. Parlamento, sistemin meşruluk krizine çözüm aradığı şu süreçte gözden çıkaramadığı bir kurum. Umutları düzene bağlamak noktasında hala da bir işleve sahip. Kitleleri sersemletecek, toplumsal muhalefeti yedekleyecek seçim oyunları için gerekli.

Arayışlar o gün bu gündür sürüyor. Seçim gündemi haftalardır manşetlerde. Son yıkım programının üstü örtülmeye çalışılıyor. Aylar öncesinden açıklanan seçim tarihiyle umutlar ertelenmeye, seçime endekslenmeye çalışılıyor. Hangi hükümet sermayenin yıkım programını en iyi yerine getirecek, bu anlamda sermayenin ihtiyaçlarına yanıt verecekse görev de ona verilecek kuşkusuz.

Şimdiki hükümet derinleşen kriz üzerine zorunlu bir açıklama yapıyor: “Bir çöküş görünmüyor, dayanacak gücümüz var”! Ve ekliyor; “tedbir alınması gereken çok ciddi gelişmelerle karşı karşıyayız”! Tedbirlerden kasıtları şimdiye kadar buçuk şaşmadıkları yıkım programının sürdürülmesidir. Patronlar kulübü son buyruğu buna ışık tutuyor: “Hükümetin kararlılık içinde istikrar programını sürdürmesi, genelde seçim ekonomisi olarak adlandırılan genişleyici politikalara kaymaması, sıkı harcama politikalarını devam ettirmesi lazım!” Kısacası “yıkım programından taviz yok!” diyor patronlar.

Seçim gündemi son günlerde patronlar klübü ve uşağı ESK bileşenleri tarafından sıcak tutuluyor. Endişenin nedeni belli: Bir seçim hükümetinin yıkım programını gerekli kararlılıkla uygulayıp uygulayamayacağı! Herkes bilir ki, itibarı bu kadar ayaklar altına alınmış parlamento sözkonusu olunca, seçimler yoluyla düzen içi kanallara akıtılacak umutların bir bedeli vardır. Yani sorun hükümetin kararlı oluşu ya da kararsızlığıyla ilgili değildir. Onlar elbette ki uşaklığını yaptıkları sınıfın ihtiyaçlarını olabildiğince karşılamaya çalışacaklardır. Sorun dayatılan sefalet ve kölelik koşullarında geniş yığınların ihtiyaçlarına hiçbir yanıt veremeyecek düzen partilerinin varlığı sorunudur. İhtiyaçlara verilecek en ufak bir yanıt, yıkım programında bir esneme demektir. İhtiyaçlara yanıt verilmeden girilecek seçimlerin ise hüsrarla sonuçlanması en kuvvetli ihtimadır. İçinden çıkılamayan da bu ikilemdir.

Gelinen yerde patronlar klübünün “seçime değil, krize odaklanalım” fetvasının arkasındaki gerçek budur. Sermaye sınıfının seçim gündemine ilişkin açıklamalar kısa vadedeki planlarını da ortaya koyuyor. Yıkım programının eksiksiz olarak uygulanması çerçevesinde “seçim sisteminde gerekli reformların yapılması ve siyasi partiler yasasının revize edilmesi” planlanıyor. Şimdiden sağlı-“sollu” adımları atılan kirli ittifakların zeminini döşeme, yeni ve daha etkin cilalama, ihtiyaçlara yanıt verebilecek bir parlamento yaratma çabaları sürecektir.

Şüphesiz sermaye iktidarı için “belirsizlik” tercih edilebilecek birşey değil. Patronların tercihini “meclis açıldıktan sonra istikrar programının uygulamasında izlenecek tavır belirleyecek!” Yani “seçime giden yolda gerekli adımların atılmadığını görürsek, seçim nedeniyle esneyeceksek, erteleyebiliriz” diyorlar. Süreç içinde manevralar netleşecek. Efendileri tarafından üst perdeden “toplumsal sorumluluğu layıkıyla yerine getirmeye” davet edilen burjuva politikacılar ise esas duruşta “yeniden değerlendirmeye hazırız” cevabı veriyorlar.

İpler sermayenin elindedir! Açıktır ki, daha sıkı sarılmaya devam edecekler. Ve işçiler, emekçiler kendi kaderlerini kendi ellerine almadıkları sürece soluksuz bırakılınca dek sıkılacaktır.

M. Yılmaz Ortadoğu'da ne arıyor!

Türk Başbakan'ı Mesut Yılmaz geçtiğimiz günlerde Ürdün, İsrail ve Filistin'e üç günlük bir Ortadoğu ziyareti gerçekleştirdi.

Türk Devletinin, ABD'nin güdümünde İsrail'le geliştirdiği ilişkilerin bölgedeki bir çok Arap devletini fazlasıyla rahatsız ettiği biliniyor. Mesut Yılmaz'ın ziyareti ise daha büyük tartışmalara ve tepkilere yol açtı. Bunun nedeni İsrail başbakanı Benjamin Netanyahu'nun "İsrail Türkiye ve Ürdün arasında gizli bir bölgesel güvenlik işbirliği anlaşmasının olduğunu" ima etmesi ve M. Yılmaz'ın gezisini bu çerçevede anlamlandırmasıydı.

M. Yılmaz ve Ürdün başbakanı Netanyahu'nun bu ima yolu açıklamasını doğrulamadılar. Ürdün başbakanı "Türkiye ile İsrail arasında iki ülkeyi kapsayan bir işbirliği anlaşması var. Yine aynı şekilde bizim de Türkiye ile askeri anlaşmamız söz konusu. Ancak, bölgesel anlamda bir güvenlik anlaşmamız söz konusu değil" derken, M. Yılmaz "bizim İsrail'le sekiz askeri anlaşmamız söz konusu. Ama herhangi bir gizli anlaşmamız yok. Hepsisi açık. Ayrıca bizim İsrail'le işbirliğimiz hiç bir ülkeye karşı değildir. Terörizmle ilgisi olmayan herkes bu işbirliğine dahil olabilir. Ortadoğu'nun barış süreci bütün atılan adımlara rağmen kritik bir döneme girmiştir ve biz bundan kaygı duyuyoruz" diyerek, ziyaretinin esasen tıkanma noktasına gelen barış sürecine sözde katkıda bulunmak amacına dayalı olduğunu anlatmaya çalıştı. Ne var ki Mesut Yılmaz'ın bu açıklaması pek de inandırıcı bulunmadı. Zira, M. Yılmaz gerçeği gizliyordu.

Emperyalistler, özellikle de ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da her zaman iktisadi, mali ve siyasi kölelik

ilişkileri üretti. Başta petrol olmak üzere, bölgedeki yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağmaladı. İktisadi, mali, siyasi ve askeri gücünü kullanarak bölgedeki birçok devlete boyun eğdirip, onları sadık işbirlikçileri haline getirdi. Fakat ABD emperyalizmi bunların yanı sıra birçok bölge devletiyle ikili askeri kölelik anlaşmaları da imzaladı. Bu uşak devletlerin içinde yer aldığı NATO'nun bölgesel uzantılarından başka bir şey olmayan saldırgan askeri paktlar da oluşturdu. Esas amacı Ortadoğu'daki ilerici ve devrimci dinamikleri ezmek olan bu saldırgan askeri paktların geçmişteki en tipik örneği Bağdat Paktı, sonraki adıyla CENTO idi. İkili anlaşmalar çerçevesinde elde ettiği askeri, siyasi ve hukuki imtiyazlara dayanarak Türkiye başta olmak üzere bir çok ülke toprağında konuşlandığı askeri üsler bu saldırganlığı tamamlıyordu.

ABD bölgenin tek hakimi olmak istiyordu. Ancak özellikle Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku varlığıyla bu hesapların önündeki bir engeldi. '89 daki çöküş ve dağılmayla bu etken ortadan kalktı. ABD'nin işi iyiden iyiye kolaylaştı.

Körfez savaşı ABD için son derece uygun bir vesile oldu. ABD Irak'ın Kuveyt'i işgal ve ilhak etmesini bahane ederek harekete geçti. Tüm emperyalist dünyayı da arkasına alarak Irak'a saldırdı. Irak yakıldı, yıkıldı ve teslim alındı.

Bu gelişmenin en önemli sonucu bölgedeki ABD hegemonyasının pekişmesi oldu. ABD emperyalizmi savaşı kazanarak büyük bir avantaj elde etmişti. Herşey den önce Irak gibi güçlü bir bölge devletinin yarattığı sorunlardan kurtulmuştu.

ABD bu durumu çok iyi değerlendirdi. Yıllardır planladığı bir politikayı, "Ortadoğu Barış Süreci" denilen emperyalist barış girişimini uygulamaya koydu. Önce İsrail-Filistin, ardından İsrail-Ürdün barış anlaşmasıyla Ortadoğu'nun en önemli sorunlarından biri olan Filistin sorununu kontrol altına aldı. Özerklik adına FKÖ, işgal bölgesindeki Filistin halkının direnişini dizginleyen bir yerel polis örgütüne dönüştürüldü.

Körfez savaşından sonra ABD'nin Ortadoğu'daki egemenliğinin pekişmesi, "Ortadoğu Barış Süreci" ve Filistin sorununun sözde barışçıl çözümü ve nihayet siyonist İsrail devletinin bu sözde çözüm üzerinden Arap devletleri nezdinde meşrulaşması, Türk sermaye devletini de rahatlatmıştı. Sermaye devleti Filistin sorunu nedeniyle izlediği ikiye bölünmüş politikayı bir yana bıraktı. Her alanda siyonist İsrail devletiyle açıktan ve en üst düzeyde ilişkiler kurup, geliştirmeye başladı. Bunların en dikkat çekicisi ise askeri alanda olanıydı. Sermaye devleti bölgenin en saldırgan devleti ile stratejik işbirliği anlaşması imzaladı.

Tümüyle ABD'nin isteği çerçevesinde gerçekleştirilen bu saldırgan ittifak, bölgedeki Arap devletlerinin ve Ortadoğu halklarının yoğun tepkisine neden oldu. Sermaye devleti bu tepkilerin hiçbirine aldırmadı. Tam tersine, inadına İsrail'le ilişkilerini geliştirmeye devam etti. Başta Genel Kurmay Başkanı olmak üzere, üst düzeyde askeri ve sivil yetkililer peşpeşe İsrail'i ziyaret ettiler. Hem de Filistinliler için kutsal sayılan topraklar olan Kudüs'te. Ardından tam da İslam Konferansı'nın toplandığı bir sırada, İsrail Savunma Bakanı Türkiye'ye davet edildi. Tüm bunları doğrudan doğruya Ortadoğu halklarına dönük tehdit ve gözdağı niteliğindeki ABD-İsrail TC ortak Akdeniz tatbikatı izledi.

Türk sermaye devleti, ABD'ye uşaklıkta ve başta Filistinliler ve Kürtler olmak üzere Ortadoğu halklarına

düşmanlıkta İsrail siyonizmiyle yarışmaktadır. ABD'nin bölgemizdeki bekçi köpeği bu devlet. Ortadoğu halklarına dönük düşmanlığı yeni bir aşamaya vardırdı.

Türk devleti ABD'nin isteği ile İsrail'le gerçekleştirdiği saldırgan ittifakı genişletme çabası yürütüyor. Bölgede geçmişten beri ABD uşaklığında hiç de kendilerinden geri kalmayan gerici Ürdün devletini de bu ittifaka dahil etmek istiyorlar. Daha doğrusu öteden beri gizli bir biçimde var olan TC-İsrail ve Ürdün stratejik işbirliğini açık hale getirmek istiyorlar. Türk başbakanı M. Yılmaz geçmişteki CENTO benzeri yeni saldırgan bir paktın oluşturulması için Ürdün ve İsrail'i ziyaret etti, gerçek budur. Yılmaz, ABD'nin planları çerçevesinde ve Türk Devleti adına bu konuda aktif görev üstlenmişti.

Sermaye devletinin Ortadoğu halklarına düşmanlığı yeni değildir. Türkiye topraklarını her zaman Ortadoğu halklarına dönük emperyalist saldırıların üssü olarak kullanmıştır. En son Körfez Savaşı sırasında Türkiye ve Kürdistan'daki üsleri tümüyle ABD'nin hizmetine sunduğu biliniyor. Sermaye devletinin, NATO saldırgan örgütünün bölgesel uzantısı tüm saldırgan askeri paktlarda yer aldığı da biliniyor.

Türk devleti her dönem Ortadoğu'da ABD'ye hizmet etmiştir. Onun Ortadoğu'daki müttefikleri de her zaman Suudi Krallığı, Ürdün, Körfez şeyhleri, İsrail gibi ABD uşağı devletler olmuştur.

Sermaye devleti gerçekte hiçbir zaman Filistin kurtuluş mücadelesini desteklememiştir. Tam tersine her zaman İsrail'i desteklemiştir. İçerde kendi halkına ve Kürt halkına düşman olan bir devletin dışarda da halklara düşmanlık yapması doğaldır.

Türk sermaye devleti bugün de Filistin halkının düşmanıdır. Yıllarca Filistin halkına kan kusturan bir kasap devletle, İsrail'le imzaladığı saldırgan işbirliği anlaşması bile bu açıdan yeterince açıklayıcıdır.

Mesut Yılmaz'ın Filistinlilerle görüşmesi kimseyi yanıltmamalıdır. M. Yılmaz, ABD adına onur kırıcı bugünkü konumlarını kabul etmelerini istemek için Filistinlilerle görüşmüştür.

Başta İran, Irak, Suriye ve Mısır olmak üzere, birçok bölge devleti Türk devletinin İsrail ve Ürdün'le geliştirmek istediği yeni ittifaka sert tepki gösterdiler.

Kuşkusuz ki, hem tarihsel İsrail düşmanlığı ve hem de güncel çıkarları onları bugün böyle davranmaya zorluyor. Ancak unutulmamalıdır ki, bu devletlerin hepsi de gerici devletlerdir ve gerçekte Filistin halkının kaderi onları pek ilgilendirmemektedir. Öte yandan onlar temelde ABD'ye karşı olmadıkları gibi, Ortadoğu'da devrimci ve ulusal kurtuluşçu dinamiklerin ehlileştirilip-denetim altına alınmasına da bir itirazları yoktur. Deneyimle sabittir ki, bölgenin bu gerici devletleri gerektiğinde halklara karşı birleşmektedirler. Mısır, Kamp David anlaşmasının mimarı değil midir? Suriye yıllarca Filistinli örgütlerden yararlanıp sonra onları yüzüstü bırakmadı mı? Suriye, Irak ve İran her üçü de sömürgeci devletlerdir. Kürt halkı bu üç sömürgeci devletin bünyesinde zora dayalı biçimde tüm temel ulusal haklarından yoksun koşullarda yaşamıyor mu? Bağdat yönetiminden daha kıyıcı bir yönetim mi var? Beşbin kişinin ölümüyle sonuçlanan Halepçe katliamı unutulabilir mi? Bu gerici ve sömürgeci devletlerin anti-emperyalistliği ve ilericiliğine yalnızca "üç dünyacı" ahmaklar inanabilirler.

ABD başta olmak üzere tüm emperyalistleri, TC,

KESK Kongresi'nden izlenimler

Cuma gün başlayan KESK Kongresi'nde ilk günün gündemi konukların konuşmasıydı. Öğle saatlerinde "konuk" olarak mikrofonu alan Perinçek, sloganlı-alkışlı protestolarla konuşturulmadı. MGK'nın kuryesi bu ihbarcı konuşabilmek için yarım saat bekledikten sonra mikrofonu terketmek zorunda kaldı. Fakat bu arada, 20 civarında koruması protestoculara sataşmaya, taciz etmeye başlamıştı. Bu koruma ekibi Perinçek'i salondan çıkarırken de protestolar ve korumaların sataşmaları devam etti. Toplantı salonunun dışında sataşma sözlü olmaktan çıkarak, "dağ başını duman almış marşı" eşliğinde saldırıya dönüştü. Çevik Kuvvet müdahale etti. İP'liler polis korumasında kongre salonunu terk ettiler. Kongre bir sonraki güne ertelenerek toplantı kapatıldı.

Cumartesi günü, Siyami Erdem'in bir gün önceki olaylara yönelik konuşmasıyla başlayan toplantı, delegelerin konuşmalarıyla sürdü. Erdem, Perinçek'in yuhalanması ve konuşturulmamasına karşı, "geleneklerimizde konuklara saygı vardır" diyerek Perinçek'i sahiplenmeye çalıştı. Delegelerin çoğunluğu ise, KESK tarafından Perinçek'in hem "konuk" olarak çağırılmasını, hem de yarattığı provokasyondan sonra savunulmasını mahkum eden konuşmalar yaptılar. Bunun dışında delegelerin konuşmaları, ağırlıklı olarak KESK'in eski yönetiminin eleştirisi ve savunusu çerçevesinde oldu.

EMEP'liler dahil muhalif delegeler, KESK'te iki çizgi bulunduğu argümanı, ÖDP (Devrimci Sendikal Dayanışma)-Sendikal Birlik üzerinden sözde reformizm eleştirisine giriştiler. KESK Kongresine bir seçimler sürecinin ardından gidildi. Bu süreçte, bugün DSD-Sendikal Birlik eleştirisine girilen grupların hemen hepsi yönetimde yer alabilmek için DSD ile ittifaklara girmişlerdi. DSD'ye ve reformizme en sert en uzlaşmaz görünen eleştirileri yöneltten Kurtuluş çevresi, daha dün Maliye-Sen ve Eğitim-Sen kongrelerinde DSD ile ittifak yapmıştı. EMEP bunu hep yaptı. KESK yönetiminde ve icraatlarında yıllardır ortaklık içindeler. Atılım çevresi de aynı şekilde DSD ile ittifaklara girmekten geri durmadı. Özgürleşen (yurtsever) Emekçiler grubu ise DSD'ye önemli bir eleştiri bile yöneltmedi. Geriye farklı olarak sadece bir kaç devrimci-demokrat dergi çevresi ile bağımsız delegeler kaldı.

Delege konuşmaları üçüncü gün öğle saatlerine kadar sarktı. 63 civarında insan konuşmacı olarak yazılmıştı ve bunlardan sadece bir tanesi konuşmaktan vazgeçti. Diğerleri, aynı çevreden olup aynı şeyleri söyleyenler dahil, konuşma hakkını kullandılar.

Eleştirilere yanıtı S. Erdem verdi. Delegelerin eleştirilerinin çoğunluğu paralel çizgilere "devrimci" etiket takılmasından ibaret olunca, Erdem de bunları yanıtlamakta zorlanmadı. İki

karşıt çizgi iddiası, ittifaklar meselesi üzerinden, zaten iddiacıların kendileri tarafından, hem de birbirlerinin ipliğini pazara çıkarmak suretiyle çürütülmüştü. Erdem konuşmasında özetle şunları söyledi: 'İki çizgi yok, çizgiye uyumsuzluklar var. KESK'in perspektif sorunu yok, bazılarının bu perspektifi kavrayamamaları sorunu var. KESK şabloncu düşünceleri kıran bir örgüttür. KESK'in kollektif aklı her türlü derginin, gazetenin üstündedir. Ne yararı var iki çizginin, ne kazanacaksınız?'

Devrimcilerin sayısının çok oluşundan niye rahatsız oluyorsunuz? Halkın devrimcileşmesinden niye rahatsız oluyorsunuz? Kavramları dikkatli kullanmak gerekir. Bu örgütün yöneticilerine bürokrat dersiniz, bu örgütün anti-demokratik olduğunu söylemiş olursunuz. KESK'te tasfiye falan yoktur. Bizim kimseyi tasfiye ettiğimizi söyleyemezsiniz. Ama şunu da söyleyemezsiniz. Ne olur bizi de seçin. Seçtir kendini. KESK'te fiili-meşru mücadele çizgisini değiştirmek kimsenin aklından geçmiyor. Kimsenin haddi de değildir. 4 Mart'ı birlikte yarattık (cılız sesle "Yaşasın Kızılay direnişimiz!" sloganı) hep beraber.' Fakat yanıt olarak, ondan da güçlü "5 Mart'ın hesabı sorulacak!" sloganı geldi.

Daha sonra önergeler bölümüne geçildi. Konuklar arasında yer alan Mahmut Konuk salonda ayağa kalkarak; Perinçek yüzünden kendilerinin söz hakkının ortadan kaldırıldığını, şimdi söz verilmesi gerektiğini söyledi. "Dilek ve temenniler bölümünde" denilerek Konuk'a söz verilmedi. Dilek ve temenniler bölümü ise hiç olmadı!

Gerekli gereksiz çok sayıda önerge verildi. Önergelerin aleyhinde ve lehinde uzun konuşmalar yapıldı. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tr.tro.org>

mücadelenin sorun ve görevlerini tartışmada derinleşmek yerine, birçoğu ayrıntı olabilecek türden önergelerle boğuntuya getirdi. Dikkat çekici olan, KESK GYK toplantılarının yılda bir kez Diyarbakır'da yapılması, KESK yayınlarında Kürtçe ve azınlık dillerine yer verilmesi, 8 Mart'ın Dünya Kadınlar Günü olarak değil Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilmesi, daha demokratik bir temsil sistemi yönündeki önergelerin ÖDP-DSB ve SB ittifakı tarafından rededilmesi idi.

İP'in provokasyonunun bir basın açıklaması ile kınanması ve kongre tarafından mahkum edilmesi önergesi aleyhine söz alan bir İP'li konuşturulmadı. "Kahrolsun MGK sendikacılığı!" ve

"Kahrolsun MİT, CIA, kontr-

gerilla!" sloganlarıyla susturuldu. İP'li delege "bu önergeyi verenler dün Beyazıt'ta şeriatçılara destek sunuyorlardı" diyerek reformistler ittifakını çatlatmaya çalıştı.

Önerge lehine söz alan A. Tellioğlu; 'Ben, bana çok aykırı bir fikri savunduğu, hatta MGK sendikacılığını savunduğu vb. için değil, ahlaki bir nedenle istiyorum bu kararın çıkmasını. Bu adamın (Perinçek) ve siyasetinin niteliği sadece devrimci çevreler tarafından değil, tüm kamuoyu tarafından biliniyor. Bunların

elinde devrimcilerin kanı var. Dün ihbarcıydılar, bugün de açıkça ihbar edeceklerini yazıyorlar. İP'in dünkü saldırısı birkaç devrimciye de değil, kongreyedir. KESK'edir. KESK'in bu adamı buraya çağırması bir hatadır. Fakat bu kadar gelişmenin ardından konuklara saygı gibi bir abeslikle savunulması hatanın dikası olmuştur' diyerek anlamlı konuşmalardan birini yaptı.

ÖDP'nin onaylanmasından sakınca görmediği hiçbir önerge onaylanmazken, bu önergeye red oyu vermeye cesaret edemediler. Kabul oyu da vermediler, ama reddedemedikleri için önerge onaylandı. Adayların konuşması zaman darlığı gerekçesiyle yapılamadı. Önergeler bittiğinde saat 19.00'a gelmişti, seçimlere geçildi.

ÖDP, EMEP, DBG ve Kurtuluş ayrı listeler hazırlamalarına rağmen, daha Cumartesi günü ÖDP, EMEP, yurtseverlerin anlaştığı yönlü bir bilgi Gündem'e sızmış bulunuyordu. Buna rağmen sözde çatışmalar sürdü. Listeler hazırlandı, dağıtıldı.

Seçim sonuçları Gündem'deki haberi doğruladı. 11 kişilik MYK, 6 ÖDP-DSD, 2 SB, 1 EMEP, 2 yurtsever şeklinde oluştu.

KESK Kongresi

İki karşıt çizginin mücadelesi değil, paralel reformist çizgilerin uzlaşması

KESK kongresine damgasını vuran iki karşıt çizginin mücadelesi değil, paralel reformist çizgilerin bir kez daha uzlaşması oldu. Reformistlerin kayıkcı dövüşünün perde arkasındaki gerçek budur. Bu geçmişte de böyleydi. Geçmişten farklı olan ise reformistler ittifakında dümeni ÖDP-DSD'nin eline alması oldu. ÖDP-DSD'nin bu dümeni soldan sağa doğru, daha koyu bir icazet-uzlaşma politikasına doğru çevireceğini ise sadece programları değil, pratikleri de gösteriyor. Diğer reformist grupların ÖDP-DSD ile hem de yönetimi belirleyemeyecekleri daha kesin olan bu yeni koşullarda ittifakı sürdürmesi ise ÖDP'nin bir adım önden gittiği düzene kapaklanma yolunda peşisıra ilerleme kararlılıklarının göstergesi olmuştur. İP'i provokasyon için cesaretlendiren de asıl budur. İP, KESK yönetiminin ilerlemekte olduğu yolun sonuçlarına varmış halidir. Bu yüzden KESK'i babasının çiftliği sanmaktadır. Ama KESK'i reformist KESK yönetimi ile özdeş sanmak, kamu emekçileri hareketine KESK yönetimi üzerinden bakmak, bundan ibaret görmek MGK uşaklarının yanılgısı olmuştur ve karşılığını da almışlardır. İP'e karşı alınan kararın anlamı kamu emekçileri kitlesi için MGK çizgisine, MGK sendikacılığına yedeklenmeye karşı duruştur. Devrimci, militan, mücadele güç ve dinamiklerinin basıncıdır. Reformistler için anlamı ise düzene kapaklanmalarını gölgelemek, elele ilerledikleri, birlikte sahip çıktıkları düzen soluna, düzen politikalarına yedeklenme çizgisini perdelemektir. Eli devrimcilerin kanına bulaşmış ihbarcı İP'e ve Perinçek'e KESK Kongresi'ne "konuk" olarak katılma ve provokasyona başvurma cüretini veren KESK yönetiminin sadece daveti değil, aynı zamanda derinleştirdiği icazetçi çizgi ile Türk-İş'vari, DİSK'vari MGK sendikacılığının yolunu düzlemesi olmuştur.

KESK'te paralel reformist çizgiler uzlaşmış, ama kamu emekçileri hareketinde iki karşıt çizgi henüz bütün güçleriyle karşı karşıya gelmemiştir. Bu iki karşıt çizgi, düzen ile devrim çizgileri olacaktır. Grevli-toplusözleşmeli sendika hakkından feragat eden icazetçi uzlaşma ile hakları söke söke alacak militan mücadele çizgileri olacaktır. Sermayenin saldırıları karşısında boyun eğme ile direniş çizgileri olacaktır. MGK sendikacılığı ile devrimci sınıf sendikacılığı çizgileri olacaktır. Ve bu iki çizgi yukarıda değil, kongre salonları, seçim sandıkları ve ilkesiz ittifak listelerinde değil, tabanda, mücadele, eylem ve direniş alanlarında karşı karşıya gelecektir.

Sosyalist kamu emekçileri omuzlarındaki görevin ağırlığının bilinciyle önümüzdeki süreçte yüklenmelidirler. Kamu emekçileri hareketinin geçmiş mücadele geleneği ve birikimi, kitlelerin sermaye iktidarı tarafından karşılanamayan özelemleri ve talepleri, bastırılmayan eğilim ve dinamikleri, sendika yönetimlerinden tasfiye edilen öncülerin militan mücadele istekleri ve deneyimleri, ve partimiz, işte biz gücümüzü buralardan alacağız. Bunun için ise öncelikle örgütlü olmamız, örgütlü çalışmamız gerekiyor. Zaferi sabırla çalışarak ilmik ilmik öreceğiz. Geleceği kitlelerle birlikte kazanmak için görev başına!

İP ve şefi Perinçek'in KESK Kongresi'ndeki provokasyonu şöyle gelişti. Perinçek'in kürsüye çıkması bir grup kamu emekçisinin protestosuna yol açtı. Slogan ve alkışlarla konuşması engellenen Perinçek, epeyce bir süre elinde mikrofon protestoların durması, ya da yandaşları tarafından engellenmesi için beklediye de bu gerçekleşmedi ve kürsüden ayrılmak zorunda kaldı. 20 kadar koruması arasında salonu terketti. Bu çıkış sırasında korumalarının delegelere küfürlü saldırısı gerginliği iyice alevlendirdi ve sürtüşme kongre salonunun dışına, lobiye taşındı. Perinçek korumaları bu kez "Dağ başını duman almış" marşı eşliğinde saldırıya geçmeleri üzerine buna gerekli yanıt verildi. Çevik Kuvvet İP'lileri korudu ve kamu emekçilerine saldırdı. Perinçek böylece özel korumaları eşliğinde geldiği kongreden devlet korumaları eşliğinde ayrılmış oldu.

İP'in saldırısı burada ve bu kadarla da kalmadı. Aynı gece baskıya giren *Aydınlık* ve pazar günkü *Cumhuriyet* gazetelerindeki açıklamalarında, protestocular Dev-Sol ve MLKP militanları olarak lanse edildiler. "Provokatör"ler, "sol Çatlı"lar ibareleriyle solcu maskelerini yüzlerinden düşürüp bir kez daha ihbar beyanında bulundular.

İP İstanbul İl başkanı Turan Özlü'nün 6 Eylül '98 tarihli *Aydınlık*'taki açıklaması şöyleydi: "*Saldırganlar, bozguna uğrayan CIA bağlantılı çetelerin sol içindeki uzantıları tarafından yönlendirilmektedir. Halk hareketinin ve Türkiye'nin başına bela olmuşlardır. Her türlü şer odaklarınca her zaman kullanılan bu güçler karşısında dirayetli tutum almak ve provokatörleri açığa çıkararak etkisiz hale getirmek, bugün büyük önem arz etmektedir.*"

İP MK üyesi Kamil Dede'nin *Cumhuriyet* gazetesine yansıyan beyanında ise; "*Susurluk'un sol ayağını yakında tek tek isimleriyle, belgeleriyle açıklayacağız*" diyerek, '80 öncesindeki ihbarcılıklarını sürdüreceklerinin garantisini veriyordu.

Ve kongre, İP ve şefi Perinçek'i, "düşüncelerinden dolayı değil", "MGK sendikacılığı yaptığı için de değil", "sırf ahlaki nedenlerle, elinde devrimcilerin kanı olduğu için, dün ihbarcı olduğu, bugün de ihbarcı olduğu" sözleriyle, bir daha

KESK'in hiç bir eylem ve etkinliğine çağrılmaması"na karar veriyordu. Bu önerenin onaylanabilmesi ise, "Doğu Perinçek'i bizzat davet edenler" in kendi kararlarına sahip çıkamaması, savunamaması ile mümkün oldu. SSK Kurultayı'nı izleyenler

KESK Kongresi'ni kaçırmış olmuyordu aslında. Yine Perinçek elinde mikrofonla kürsüde kalakalmış, yine toplantı iptal edilmek zorunda kalmıştı. Arada bazı "küçük" farklar vardı tabii! İkincisinde KESK'e hakim ÖDP konuşuna sahip çıkamazken ve devrimcilere sadece Perinçek'in korumaları ve Çevik Kuvvet saldırabilirken, birincisinde ev sahibi İİSSP'ye hakim EMEP konuşu sahiplenmek ve devrimcilere saldırmak işini üstlenecek kadar "cesur" davranabiliyordu.

Perinçek'in KESK Kongresine 20 kadar korumasıyla gelmesinde belki SSK Kurultayı deneyiminden çıkardığı dersler vardır. Ama bu çetenin fiili saldırıya cüret edebilmesi 20 kadar korumaya güvenden kaynaklanıyor olamaz. İP artık sırtını bütünüyle MGK'nın çete devletine ve onun terör güçlerine dayama yoluna gitmektedir.

KESK Genel Kurulu'nda, gerek işleyişi gerekse sonuçları itibarıyla, denilebilir ki tek olumlu gelişme Perinçek'in salondan atılması ve "bir daha hiçbir eylem ve etkinliğe alınmaması" kararının çıkarılmasıdır. EMEP'li reformistler bu kararı, kendilerini devrimci göstermek, kendilerine dönük devrimci eleştiriyi bloke etmek için bir malzeme olarak kullanmaya çalışacaklar. ÖDP'li reformistler ise KESK bünyesine MGK elbisesi giydirmenin kolay olmadığını, zamanının gelmediğini gördüklerinden geri adım atmış oldular.

İP'in KESK eylem ve etkinliklerinden dışlanması kararına sahip çıkacağız. Bu kararı, KESK'e bağlı tüm sendikalarda, bu sendikalara bağlı tüm işyerlerinde tabanda yaymalıyız. Sadece bu ihbarcı çetesinin değil, ipini elinde tutan MGK-çete devletin kamu emekçilerine ve tüm ezilen sömürülen kitlelere dönük kanlı ve kirli yüzüyle birlikte teşhir etmeliyiz. Bu, kararı kendi küçük hesaplarına alet etmek isteyen, kararın özünü ve gitgide kendisini boşa çıkartmaya çalışacak olan reformizmin yüzünün sergilenmesi olacaktır aynı zamanda.

EMEP'in “iki çizgi”si

KESK Genel Kurul’unda konuşma yapan ÖDP ve Sendikal Birlik’çiler dışındaki tüm siyasi çevreler, “iki çizgi”den söz ederek, ÖDP-Sendikal Birlik çizgisini eleştiriyorlardı. Bu “iki çizgi” teorisi EMEP’ten Kurtuluş’a kadar geniş bir yelpazede savunulunca bir takım çizgi farklılıkları olması da kaçınılmaz oluyordu. Daha doğrusu sapla saman iyice birbirine karışıyordu.

17 Ağustos ‘98 tarihli günlük *Emek* gazetesinde “EMEP kamu emekçileri sendika bürosu” imzasıyla bir yazı yayınlandı. KESK kongresini önden karşılamak amacıyla hazırlandığı anlaşılan bu yazının başlığı “*İki Çizgi Mücadelesi ve KESK Genel Kurulu*” ydu. Kongrede söz alan EMEP’li delegelerin konuşmaları aşağı yukarı sözkonusu yazının tekrarıydı. Ya da bu yazının ezberden okunması da denebilir.

Sözünü ettiğimiz yazıda iki çizgi tanımı şöyle yapılmaktadır: “*Bu süreçte; bir yanda MGK çizgisine biat edenler yer alırken, diğer yanda KESK’i kamu emekçilerinin hak alıcı mücadele merkezi haline getirmek isteyenler yer aldı. MGK çizgisini reddettikleri halde mücadeleyi geri çekme ve hak alma yerine kamuoyu eylemleriyle günü geçiştirmede ısrar eden, kamu emekçilerinin eylemli iradesini aşamadıkları durumda da karar organlarındaki aritmetik çoğunlukları aracılığıyla mücadelenin önünü kesen DSD ise bu tutumuyla MGK çizgisine biat edenlerle birleşebildi.*” (Vurgular bizim)

İşte EMEP’in iki çizgisi budur. Bir yanda “MGK çizgisine biat edenler”, diğer yanda “KESK’i kamu emekçilerinin hak alıcı mücadele merkezi haline getirmek isteyenler.” Peki bu “iki çizgi” birbirinin karşısına konulabilir mi? Birbirinin zıddı olabilir mi? Diyelim ki birinci çizgide tanımlanan “düzen”dir. Bu durumda ikinci çizginin “devrim” çizgisi olması gerekmez mi? Düzenin karşıtı devrim değil midir? Sınıf sendikacılığı ile düzen sendikacılığı arasındaki fark, teslimiyetçilikle mücadelecilik sendikacılık kadar basit midir? Düzen içinde kalarak da olsa, hak alma mücadelesi bile vermeyen bir sendika, sendika olabilir mi? Ya da böyle bir sendika ayakta kalabilir mi? Türk-İş, Hak-İş, DİSK (ki bugün MGK sendikacılığının dikalesini yapmaktadırlar) yöneticileri dahi böyle bir formülasyona hayır diyorlar mı? Bu korucuların kendi aralarındaki yetki kavgasında ve dönem dönem başvurdukları kitlesel iç boşaltma eylemlerinde kullandıkları argümanlar bundan çok mu farklıdır? Besbelli ki, EMEP’in sözünü ettiği “iki çizgi” düzenle devrim arasında değil, reformistlerin kendi aralarındaki farklılığı anlatmaktadır. Sert ve köşeli konuşmanın asıl nedeni de koltuk pazarlığında umduklarını bulamamalarıdır.

Siz iki çizgiyi böyle tanımladınız mı, MGK sendikacılığını üç-beş CHP’li-İP’li ile sınırlandırıp KESK’e hakim teslimiyet çizgisinin ana muhatabı ÖDP’yi “MGK sendikacılığı”ndan tenzih ettiniz mi, Siyami

Erdem kalkıp; “KESK’in fiili-meşru mücadele çizgisini değiştirmek kimsenin aklından geçmiyor, buna kimsenin gücü de yetmez. O halde ne medet umuyorsunuz iki çizgiden, ne yararı var mücadeleyi bölmenin?” diye sorduğunda yanıt bulamazsınız. Ya da en fazla, “Sendikal Birlikçilerin aklından geçiyor” diye yanıtlarsınız, ki onun da karşılığı hazır; “gücü yetmez”!

Tabii ki EMEP’in iki çizgisinde ÖDP’nin aklanması boşuna değildir. ÖDP şahsında aklanmaya çalışılan aslında EMEP’in kendi çizgisidir. EMEP ve ÖDP düzen çizgisinde buluşalı çok zaman oldu. KESK süreci bunun en yakın tanığıdır. EMEP’ten ve KESK’ten de öncesine dayanan, sendikal hareketin başladığı ilk yıllardan bugüne EMEP, hep devrimci ittifakların karşısında ÖDP ile ittifak içinde sendikaların yönetiminde bulundu. Bu nedenle bugün feveran ettikleri tasfiyecilikteki sorumlulukları ÖDP’nin sorumluluğundan daha az değildir. Sözkonusu yazıda ÖDP’nin MGK sendikacılığını reddettiği söylenirken de, bir yandan eleştiririp diğer yandan “sorumluluğa” çağırırken de, amaç kendi sorumluluklarının üstünü kapatmak ve ÖDP’yi kendileriyle ittifaka zorlamaktır.

Düzenin KESK’i, tıpkı işçi sendikaları gibi, sadece devrimcilerden değil, her türlü radikal muhalefetten temizlemek ve tamamen yedeğine almak istediği açıktır. Düzen açısından bunun hangi siyasi özne üzerinden olduğunun fazla bir önemi yoktur. DİSK’te CHP, KESK’te ÖDP olmuş hiç fark etmez. Hatta başka hangi siyasetlerin bu teslimiyete “ortak” edildiği de çok önemli değildir. Yazıya ve EMEP’li konuşmacıların ÖDP’ye yönelik “çok sert” eleştirilerine hakim olan kaygı, tasfiye sırasının, devrimcilerden sonra kendilerine gelmiş olmasıdır. Kürsüden bu “çok sert” eleştirileri yönelttikleri aynı saatlerde, kulislerde daha sert sandalye pazarlığı içinde olmaları, fakat umduklarını bulamamaları söylediğimiz açık kanıttır.

KESK kongresi düzen çizgisinin hakimiyetiyle sonuçlandı. Önümüzdeki süreç, tıpkı EMEP’lilerin ilgili yazıda ifade ettikleri gibi; “125. madde değişikliği ile önderler tırpanlanarak; sahte sendika yasası ile kamu emekçileri hareketi ehlileştirilmek, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi ve özelleştirme önündeki engeller temizlenmek istenmektedir.” Yeni MYK’daki tek üyeleri “KESK’i kamu emekçilerinin hak alıcı mücadele merkezi haline getirme”yi başaramayacağına göre, bu ittifakla EMEP sadece hareketin düzene yedeklenmesinde ÖDP’ye ortaklık yapmış olacaktır.

Ne EMEP’in ve ne de aynı ittifakta yer alan yurtseverlerin bu sorumluluğu üstlerinden atma şansları yoktur. Sert konuşmalar EMEP’in ÖDP’den farklı olduğunu göstermez. KESK içindeki tasfiyecilikte EMEP ve yurtseverler de en az ÖDP kadar sorumludurlar.

Plastaş’ta direniş!

Plastaş Tuzla’da oto ve beyaz eşya yedek parçası üreten bir fabrika. Üç vardiya çalışılan fabrikada son dönem artan talebi karşılamak için işçiler zorunlu mesailere kalıyor. 7-8 Eylül’de ayrı ayrı işten çıkarılan öncü işçilerin görüşlerini aldık. Süreyya Ekinci ve Mükremin Fidan’ın, işten çıkarıldıkları 7 Eylül’de başlattığı açlık grevine, 8 Eylül’de işten atılan Fikret Karakuş’un da katılımı ile Plastaş önünde üç kişilik eylem sürüyor.

Buradaki açlık grevinin nedeni, gerekçesiz işten atılma. Direnişçi işçilerin talebi işe geri dönmek. Plastaş işçilerinin işten atılma, açlık grevine başlama süreci ve sendikacıların bu eyleme karşı aldıkları tutum, işçilerin bu tutuma gerekçe olarak gösterdikleri şeyler sendikal hareketin ve sendikal bürokratizmin vehameti konusunda ibret verici bir tablo ortaya çıkarmaktadır.

Süreç şöyle gelişir:

1 Eylül günü Erhan Özen iş kazası geçirir ve kaldırıldığı hastanede ölür. İşçiler iş kazasına sürekli neden olan Erhan’ın çalıştığı makinanın kaldırılması ve arkadaşlarının cenazesine sahip çıkılması için eylem yapılmasını istemektedir. Sendika ise işçilere beklemlerini önerir. Cenaze sahiplenilmez. Sürekli iş kazasına neden olan makina için söyledikleri de ilginçtir. İlginçliği şuradan geliyor; Kartal Petrol-İş yönetiminin sürekli dillendirdiği “lokal eylemler başarıya götürmez, bu yüzden bütün işyeri veya bölge olarak direniş veya grev yapılması gereklidir” sözleri, burada tam tersine dönmüştür. “Siz çalışmaya devam edin, işinizin başına dönün. O makinanın başına verilecek arkadaş her kim ise üretime başlamasın, biz gerekeni yaparız.” Bu bakış açısı zaten yeterli sınıf bilincine sahip olmayan Plastaş işçisinin eylem dinamiğini baştan baltalamak anlamına geliyor. O makinanın başına verilmeyen bilinçsiz işçide “nasıl olsa benim iş kazası yapma olasılığım yok, o arkadaş ne yaparsa yapsın” düşüncesi doğuracak ve oradaki dinamiği baştan bölecek bir tutumdur.

Plastaş’ta sendikacıların bu tutumuna karşı çıkan, sendikayı sınıf sendikacılığı çizgisine çekmeye uğraşan, işletmedeki arkadaşlarına sınıf bilinci taşıyan öncü işçilerden ikisi 7 Eylül’de, biri de 8 Eylül’de, gerekçe gösterilmeden işten atılıyor. Yeni atılmalar da bekleniyor. Daha vahim olanı ise, işten atılmalarına gerekçe olan asıl şey. Açlık grevindeki işçiler bunu şöyle açıklıyorlar. Sendikacılar patronla işbirliği halinde çalışıyorlar. İşletme içinde kendi akrabalarından oluşan bir grup işçiyle sendikaya ve patrona çalışan bir ajanlık ağı oluşturmuş durumdalar. İşyerinde öncülük yapan ve sendika yönetimine gelme olasılığı olan işçilerin Kasım ayında yapılacak sendika seçimleri öncesi temizlenmesi, muhalif sendikal hareketin tırpanlanma çalışması olarak görüyorlar. Hiç bir gerekçe gösterilmeden atılmalarının asıl nedeninin bu olduğunu söylüyorlar. İşyeri önünde açlık grevine başlayan ve 24 saat burada bekleyen işçilere, sendikanın hiç bir yardımı ve desteği yok. İşçileri telefonla eylemin ikinci günü arayan Kartal Şube Başkanı Kemal Akbaş, “taksi tutun, Genel Merkez’e gelin görüşelim. Taksi parasını ben vereceğim” demiş. İşçilerin cevabı ise, “Biz burada eylemdeyiz, yerimizi sen de biliyorsun. Sen taksi tut gel, taksi parayı biz vereceğiz.” olmuş. Görüştüğümüz işyeri temsilcisi bize bu konuda görüş bildirmedir. Sendika yönetimi ise, “benim işyeri temsilcime, bana haber vermeden eylem yaptıkları için destek vermiyorum” diyor.

Plastaş’ta yaşananlar sendika bürokratizminin algılanması ve teşhiri açısından dikkatle takip edilmesi gereken bir örnektir. Açlık grevindeki işçiler, 8 Eylül’de yaptıkları bir basın açıklaması ile ilk teşhiri yapmış bulunuyor. Görevimiz Plastaş direnişçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltmek ve sendikal ihaneti her zeminde teşhir ve mahkum etmektir.

**Kahrolsun sendika bürokratizmi!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

Buca-Mar işçisi işten atılmalarına karşı direnişte!

Buca-Mar, parke taşları üreten ve döşemesini yapan bir şirket. '94'den beri Buca Belediyesi'nin bir yan kuruluşu olarak faaliyet göstermektedir.

Buca-Mar'da çalışan 30 işçi 16 Ağustos 1998 tarihinde Genel-İş Sendikası'na üye olmuştu. Çok geçmeden sendikalı oldukları için baskı görmeye ve işten atılma tehdidiyle yıldırılmaya çalışıldılar. Sendikalı işçilere "gidin sendika size iş versin" denilerek, üzerlerinde baskı kurulmaya çalışıldı. Son olarak da baskı, fiili saldırıya dönüştü: 25 işçi işten atıldı.

Bunun üzerine Buca-Mar işçileri direnişe geçti. 8 Eylül 1998'de Buca-Mar şantiyesi önünde yapılan basın açıklamasında belediye başkanının yaptığı (sendikaya yönelik) hakaretler teşhir edilerek, "Buca-Mar işçisinin haklarını almayı ve korumayı bildiği, Buca-Mar'da ve belediyeye ait kafeterya ve düğün salonlarında sigortasız-sendikasız işçi çalıştırıldığı, bunun insanlık ayıbı olduğu" vurgulandı. Sendika üyelerinin haklarını kötü niyetlilere gasp ettirmeyeceği, sonuna kadar mücadele edileceği dile getirildi.

Aynı zihniyetin belediyede yasa tanımaz bir şekilde 8 yıldır aynı yerde görev yapan işçileri, başka görevlere, bayan işçileri park ve bahçelerde temizlik işlerine sürerek bıkırtma-yıldırma politikaları izlediği, 3 vardiya çalışıp Buca halkının çöpünü toplayan işçileri tek vardiya çalıştırarak cadde ve sokaklarda çöp birikimine neden olduğu, bunda amacının ise işçilerle halkı karşı karşıya getirerek Buca halkı önünde taşeronlaşmayı meşrulaştırmaya çalışmak olduğu vurgulandı.

Direnişteki işçilerin talepleri:

- 1- Buca-Mar işçilerinin işi derhal geri verilmelidir.
- 2- Buca-Mar zarar ediyorsa kapatılmalıdır.
- 3- Sendikalı işçilerle hemen TİS imzalanmalıdır.
- 4- Buca-Mar'ın tüm gelir-gideri denetime açılmalıdır.
- 5- Bundan sonra Buca-Mar'da işçi kıyımı olmamalıdır.

SYKB/İzmir

İncirlik'te grev sürüyor!

İncirlik işçisi kazanacak!

İncirlik Üssü'ndeki grevin 43. günü nedeniyle Harb-İş Genel Başkanı İzzet Çetin, 3 Eylül günü sendika binası önünde, Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri ve 1000'e yakın işçinin katıldığı bir basın açıklaması yaptı.

ABD'li işverenlerin TİS taleplerini karşılamaması nedeniyle çözüme ulaşılamadığını açıklayan Çetin; "43. gününe gelmesine rağmen hiçbir bıkınlık belirtisi olmadan, yığınlık gösterilmeden grevin sürdüğü"nü belirttikten sonra, "grev başarıya ulaşacak ve ulaşmak zorunda. Türkiye'de TİS uyuşmazlıklarının bir çoğu ücretlerden kaynaklanmakta, bu görüşmelerde de ücret anlaşmazlığı var, ancak, Üs'te TC'nin yasaları ve yargı kararları geçerli değil. İşveren taleplere yanaşmak istemiyor. Emir-talimatla işlerini görüyorlar. Kamuoyunu yanlış bilgilendiriyorlar. Bazı gazetelerin köşe yazarları bu yüzden grevi eleştiriyorlar. Sorun ABD'li işverende. Bu çözüldükten sonra sorun kalmayacak." dedikten sonra, destek veren sendika ve partilere teşekkür ederek grevin sonuna kadar yanlarında olacaklarından emin olduklarını belirtti. Grevi sonuna kadar götürmekte kararlı olduklarını yineleyerek sözlerini bitirdi.

Genel başkanın ardından CHP milletvekili bir konuşma yaptı. Ardından Adana 4. Bölge Başkanı Hüseyin Elbek, Türk-İş'in güzide genel başkanı B. Meral ve diğer güzide başkanlarını tek tek selamladıktan, kar-

kış demeden mücadelede olan Harb-İş üyelerine değindikten sonra grevi sonuna kadar, gerekirse 143. güne kadar götürebileceklerini ifade ederek konuşmasını bitirdi. Petrol-İş Genel Başkanı Bayram Yıldırım yaptığı konuşmasında hükümetin politikasını eleştirirken İncirlik grevinin sadece İncirlik'in sorunu olmadığını, ABD politikalarının, IMF reçetelerinin ve MAİ adında bir yatırım anlaşmasının hayata geçirilmeye çalışıldığını, bunun için tüm Türkiye işçi sınıfının sorunu olduğunu, bunu başarabildiği koşullarda bu politikaların daha rahat uygulanabileceğini ifade ederek, "Bu saldırı, tüm dünya işçi sınıfına yönelik bir saldırıdır", dedi.

Son olarak Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında tüm baskı ve saldırılara karşı yılmayacaklarını, sonuna kadar mücadele edeceklerini belirtti.

Konuşmaların başlarında işçiler "Demokratik-bağımsız Türkiye", "Kahrolsun ABD", "Harb-İş burada, işveren nerede" gibi sloganlar atıyorlardı. Konuşmanın seyri değişikçe bu sloganların yerini "İşçiler birleşin, iktidara yerleşin", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Yığınlık

yok, direniş var", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları aldı. İşçiler grevi sonuna kadar götürebileceklerini ifade ediyorlar. İşçilerin şu anda sendikayı aşan bir perspektifi ve politik bir duruşu olmamasına rağmen grevi sonuna kadar başarıyla götürme kararlılıkları sloganlardan anlaşılabilir. Eğer işçiler bu grevin sonunda hayal kırıklığına uğramak istemiyorlarsa hem kendi çıkarları hem de sınıfın genel çıkarları doğrultusunda politik bir duruş sergilemelidirler. Bu esnada sendika yönetiminin önlerine çıkarabileceği engellemeleri aşma doğrultusunda kendilerini geliştirmelidirler. Dünyanın jandarmalığını yapan ABD'nin IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla diğer ülkelere dayattığı acı reçetelerin burada kendi eliyle uygulanması sözkonusudur. Bu grevde işçilerin kazanımı aynı zamanda dünya işçi sınıfının kazanımı olacaktır. ABD bunu çok iyi bildiğinden grevin işçilerin kazanımıyla sonuçlanmaması için her türlü baskı, şiddet, oyalama, masabaşı oyunları ve sendikacıları, öncü işçileri satın alma gibi taktiklerin hepsini kullanılacağından da hiç kimse kuşku duymamalıdır.

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın
bağımsız-sosyalist Türkiye!**

SYKB/Adana

Duman Deri'de direniş 12. gününe girdi!

Duman Deri işçisi ile dayanışmaya! Tuzla Organize Deri Sanayi'nde Burhan Erkaya'nın sahibi olduğu Duman Deri'de 31 Ağustos'tan bu yana direniş yaşanıyor. Duman Deri önünde işyeri temsilcisi Resul Akyol ve Şube Sekreteri Musa Selvi ile direniş hakkında görüşlerini aldık. İşyeri temsilcisi Resul Akyol Duman Deri'de 30 kişi çalıştıklarını, direnişi 20 kişiyle sürdürebildiklerini ifade ederek söze başlıyor. İşyerinde üretim tamamen durmuş. Patronun bayan işçilerin 10'unu işten çıkarması karşısında işten atılan arkadaşlarına sahip çıkmışlar.

Ve sonunda 31 Ağustos tarihli noterden onaylı çıkışları ulaşıp herbirinin adreslerine. Patron ihbar tazminatlarını ödeyip kıdem tazminatlarını ödemedi, bunları taksit bağlayıp işyerini kapatmayı düşünüyor. Şube Başkanı Musa Serviye göre "İşçilerin işine son verip, üretime durdurmayı ve stoklarıyla 4 ay idare etmeyi düşünüyor" ve bunun da "krizin bir faturası olduğunu söylüyor. İşçiler birkaç kez çadır kurmak istemişler, gündüz kurulan çadırları jandarmalar akşam yerle bir ediliyor.

10 Eylül günü 1200 deri işçisi direnişteki Duman Deri işçileriyle dayanışma ziyaretinde bulundu. "Sermayeye karşı omuz omuza!", "Susma sustukça sıra gelecek!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Baskılara karşı tek yumruk, tek barikat!" ve "Serbest bölge istemiyoruz" gibi sloganlar ve belirgin bir coşku hakimdi. Tuzla Deri-İş Şube Başkanı Cemal Taşkaya ve Şube Sekreteri Musa Selvi birer konuşma yaptılar. Dayanışma ziyareti 13 Eylül Pazar günü saat 8.00'de sendika önünden hareket edilerek Denizli köyünde serbest bölge ile ilgili bir panelin yapılacağı kır gezisinin duyurusu ile sona erdi.

SYKB/Kartal

Harika Tekstil işçisi patronların ayak oyunlarına karşı sesini yükseltti!

Bundan üç ay öncesinde, yani Haziran ayında Çağlayan'da Harika Gıda Sanayi ve İnşaat Ltd. Şti. adıyla bir tekstil atölyesi açıldı. Bu atölyenin sahibi beş patron, işçileri kolayca işe alabilmek için çeşitli vaatlerle (sigorta, yemek, servis, kahvaltı hatta bazı dönemlerde altın gibi sürpriz hediyeler vereceğini söyleyip işçilerin gözünü boyuyordu.) 60-70 kadar işçiyi işe alarak çalıştırmaya başladı.

Oysa atölye açıldığı andan itibaren Harika Tekstil sermayedarları işçilerin maaşlarını dahi düzenli olarak vermemeye başladılar. Patron işçilere her seferinde beşer milyon avans verip oyalıyordu. Temmuz'un sonlarına gelindiğinde işçiler patronla konuşma yoluna gittiler. Patron, işçilere Ağustos'un birine kadar çalışmalarını o gün geldiğinde ödemeyi yapacağını söyleyerek, işçilerde oluşan tepkiyi bastırmaya çalıştı. İşçiler ise, genel anlamda patronlar sınıfının özeldede o gün için karşı karşıya geldikleri Harika Tekstil sermayedarının gerçek yüzünü göremediklerinden söylemlere aldanıp Ağustos başına kadar çalışmaya devam ettiler. İşçiler, patronun tek amacının kârına kâr katmak olduğunu, bundan ötesiyle ilgilenmediğini, hatta işçinin aç-susuz kalmasının bile patronun umrunda olmadığını anlayamamışlardı henüz. Sonrasında işçiler, paralarının yine verilmediğini ve ertesi sabah geldiklerinde ise, makinaların gitmiş olduğunu gördüler. Bunun üzerine patron, bu defa makinaların geri geleceğini ve işin devam edeceğini söyleyerek işçileri yine başından savdı. Aradan geçen bir-iki haftalık süreç içerisinde ise, ne makinalar geri geldi ve ne de işçilerin maaşları ödendi.

Sürekli atölyeye gelip de bekleyen, sonrasında da boş dönen işçilerin tepkisi, patrona olan öfkesi iyice yükseldi ve ertelemeler karşısında işçiler atölyenin hemen yan tarafındaki patronun lokantasını basmaya karar verdiler. İşçiler patronun lokantasını bastığında patron lokantayı boşaltmalarını söyledi. İşçilerden maaşlarını alana kadar orada kalacakları yanıtını aldığı anda ise, üzerlerine tarım ilaçları sıkarak ve tüpgazları açarak işçileri zehirlemeye çalıştı. Sonrasında ise polis gelerek müdahale edip işçileri patronun lokantasını basmaktan gözaltına aldı. Aynı gün geri bırakılan işçiler tekrar işyerine döndüler ve patronları mahkemeye verdiler.

İşyerinde süren bekleyiş işçileri iyice

rahatsız ediyordu. Bunun üzerine işçiler, Çağlayan'daki diğer tüm sınıf kardeşlerine de seslerini duyurmak ve sınıf dayanışmasını örebilmek için bir bildiri hazırlayıp dağıtmaya başladılar. Dağıtımlar sırasında polis 7 işçiyi gözaltına alarak, 'yasal' yollardan hareket etmeleri gerektiğine dair işçileri uyarıp serbest bıraktı. Polisin neye göre yasallıktan söz ettiği açık tabii... Patronlar sınıfının çıkarlarına göre yasallık bu. Oysa ki işçi sınıfının meşruluğu haklılığından gelir. Yani hem zorunlu mesailerle günde 14-15 saat, her türlü sosyal haktan yoksun bırakılarak birer köle gibi üç kuruş paraya (tabii iki-üç ayda bir zar zor alabilirsek) çalıştırılacağız, hakkımızı istediğimizde sesimiz kesilmeye (zehirleme girişimleriyle de sonsuza dek) çalışılacak; hem de bu sömürü koşulları karşısında mücadele etmeye ve bu mücadelemizi diğer sınıf kardeşlerimizin desteğiyle de güçlendirmeye çalıştığımızda 'yasallık' aldatmacasıyla sesimiz boğulmaya çalışılacak. Gözünü kâr hırsı bürümüş patronlara da, görevlerini eksiksiz yerine getirmeye çalışan uşaklarına da, baskının, zorun bizi yıldıramayacağını gösterip gereken cevabı vermeliyiz.

İşçiler şu an yine her gün atölyeye gidip oradan ayrılmıyorlar ve mahkemenin sonucunu bekliyorlar. Biz komünist tekstil işçileri, işçilerle görüşmeye gittiğimizde işçiler, bu bekleyişten rahatsız olduklarını ama işçi arkadaşları arasında örgütlülük sağlanamadığından örgütlü bir tarzda hareket edilmediğini ifade ettiler. Oysa ki biz işçilerin kendi sınıf kardeşlerimizden başka güveneceğimiz, omuz omuza vereceğimiz kimse yok. Hakkımızı aramanın yolu da dağınıklığımızı ortadan kaldırıp kendi örgütlülüğümüzü yaratabilmekten geçiyor. Harika Tekstil işçileri de bir an önce, örgütlülüğü sağlayıp Harika Tekstil patronlarına karşı örgütlü güçleriyle direnmeyi öğrenmelidirler. Harika Tekstil işçisi ancak gösterecekleri kararlılıkla ve bizim de sınıf kardeşlerimizin yanında olduğumuzu göstermemizle, sınıf dayanışmasını örmemizle patronları dize getirebilecektir.

**Güç örgütlülüktedir!
İşçilerin birliği
sermayeyi yenecek!**

**İstanbul'dan
öncü tekstil işçileri**

İpragaz işçisi direnişini sürdürüyor: **Yalnız olmadığını** **gösterelim!**

İpragaz'da M.Yaşar'ın "işimi ya da geriye dönük tüm yasal haklarımı alıncaya dek sürdüreceğim" diyerek, 1 Eylülde başlattığı açlık grevi daha da kararlı sürüyor. Patron şimdiden geri adım atmış durumda. Müdürlerine, "eylemi her ne şekilde olursa olsun bitirin" emri üzerine jandarmanın baskısı yoğunlaşmış durumda. Taşeronun üretim yaptırdığı işletmeden destek şimdilik yok.

Açlık grevi gazete baskıya girdiği sırada 11. gününe girdi. Bu süreç içinde çok cılız olan sınıf dayanışması sermayenin itleri olduklarını her fırsatta gösteren jandarmanın baskı ve tehditleri ile karşı karşıya kalmaktadır. Eylemin kendisi gibi dayanışma ziyaretleri de lokal kalmakta, topluca yapılan kitlesel ziyaretler olmadığı ölçüde jandarma kolayca saldırgan bir tutum alabilmektedir.

Bölgede oturan okurlarımız da jandarma baskısından nasibini almaktalar. Eylem alanına gelen okurlarımız her defasında kimlik kontrolünden geçirilmekte, telsizle merkezlerinden GBT'leri sorulmakta, bir daha gelmemeleri, gelirlerse gözaltına alınacakları yolunda tehdit edilmekteler. Takip ve evlerinin göz hapsinde tutulması ile sınıf dayanışmasında bulunmaları ve dayanışmayı örme çalışmaları engellenmeye, okurlarımız sindirilmeye çalışılmaktadır.

Kızıl Bayrak'ın her türlü tehdit ve baskıya cevabı; susturamazsınız, sesimizi boğamazsınız olmuştur. Bulundukları her mevzide mücadeleyi yükselterek en güzel cevabı vermişlerdir. Bizler de Kızıl Bayrak okurları olarak sermayeye cevabımızı sınıf mücadelesini ve dayanışmayı yükselterek verdik. Sınıf dayanışmasını güçlendirmek için yazdığımız bir bildiriye semtimizde dağıttık. İşyerlerimizden getirdiğimiz arkadaşlarımızla açlık grevindeki sınıf kardeşimizi ziyaret ettik.

**Baskılar
bizleri yıldıramaz!
İpragaz işçisi yalnız değildir!
Yaşasın
sınıf dayanışması!**

Kurt Köy'den K.B okuru işçiler

Dağıtılan bildiriden:

İşçiler, kardeşler;

İpragaz'da 1 Eylül'den bu yana açlık grevi var. Sınıf kardeşimiz 9 yıllık işçi M.Yaşar işinden atıldı ve tazminatını alamıyor. İşimi ya da tazminatımı geri alıncaya dek ipragaz önünden ayrılmadan açlık grevinin sürdüreceğim diyor M.Yaşar.

1995 yılında ipragaz'da yaşanan ve 210 gün süren direnişi birçoğumuz hatırlıyordur. O dönem İpragaz işçisi ile sınıf dayanışmasını yeterince güçlü öremediğimiz için patron pervasınca saldırabilmiş, taşeronu İpragaza'a girdirmeyi başarmıştı. O günden bu yana İpragaz işçisi ekonomik baskı altında tutularak zam alamamakta, istifaya zorlanmakta 35 milyona çalıştırılmaktaydı. Burdaki son sendikali işçi olan M.Yaşar'ı da işten atan patron işçi sınıfına olan saldırısına yeni bir halka ekledi.

Bunu başarır ve yaygınlaştırırlarsa kazanılmış hakkımız gaspedilmiş olacaktır. Açlık grevi aynı zamanda biz işçilerin haklarını korumak içindir. Bizler bu greve sahip çıkar dayanışma ziyaretleriyle sınıf kardeşimizi desteklediğimizi gösterir güçlü bir kamuoyu oluştursak İpragaz patronuna geri adım attırırız. Onlar bunu bildiği için jandarma ile bu ziyaretleri engellemeye çalışıyorlar.

Yanında olduğumuzu gösterelim.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
Kurtköy'den işçiler**

Çayırova Boru işletmesinde öncü bir işçiyle TİS görüşmeleri üzerine yaptığımız röportaj:

SYKB: MESS'le yürütülen TİS görüşmeleri büyük oranda uyuşmazlıkla sonuçlandı. Bize bu süreçle ilgili düşüncelerinizi aktarabilir misiniz?

İşçi: Evet 2 aydır süren TİS görüşmeleri büyük oranda anlaşmazlıkla sonuçlandı. Gebze'de kurulu Birleşik Metal-İş'te örgütlü bir dizi fabrika uyuşmazlık kapsamında bulunuyor. Bizim 5 Eylül'de genel bölge toplantımız vardı. İstanbul, Eskişehir, Bursa, Adana, Ankara, Kocaeli bölgelerinden 300'ü aşkın temsilcinin katıldığı temsilciler kurulu gerçekleştirildi. Tüm arkadaşlarımız TİS süreci ile ilgili sorunların yanında, kirli savaştan çetelere kadar bir dizi sorunu burada sınıf bakış açısıyla dile getirmeye çalıştılar. 11 Eylül Cuma günü de Gebze Kapalı Spor Salonu'nda İstanbul ilini de kapsayan geniş katılımlı bir işçi toplantısı olacak. Biz işçiler TİS sürecine ücret talebinden çok, (kuşkusuz ücretlerin artırılması da önemlidir) önce taşeronlaştırmanın kaldırılması, kapsamdışı çalışmaya son verilmesi, en önemlisi de iş güvencesi talebini öne çıkarıyoruz.

SYKB: TİS sürecinde sizleri toplu sözleşmede temsil eden sendikanız nasıl bir politika izledi?

İşçi: Kapitalizm nasıl iktidarda ise sendikalar da işçi sınıfının sınıfsal temelde örgütlenmesinin ve mücadelesinin önünde büyük engel. Sendika için farketmiyor A veya B fabrikasında her gün 10 işçinin atılması önemli değil. İşçilerin aidaatlarıyla besleniyorlar. Ama işçi düşmanı bir pratik de çoğu kez izleniyor. İşçilerin, diyebilirim ki yüzde doksani sendikasına güvenmiyor. Bu güvensizlik nereden doğuyor? İşçiler çok mu bilinçli ki mevcut sendikaları sınıf temelinde tahlil etsinler? Hayır. Sendikacıların izlediği pratik bu güvensizliği sağladı. TİS görüşmeleri süresinde neler olup bittiğinden işçilerin genelde haberleri yok. Sendikalar işçileri bilgilendirme gereği duymuyor. Görüşmeler öncesi bizlerden taleplerimiz sorulsa da genelde sözleşmelere girmiyor. Önce uyuşmazlık, sonra satış... Bu genelde hep böyle oluyor.

SYKB: 1996-98 dönemini kapsayan TİS sizlere ne sundu?

İşçi: Geçmiş dönemin TİS sözleşmesi bizim için kazanım olmamıştır. kazanım kağıt üzerinde kalmıştır. Bu dönem içerisinde işten atılmalar hız kazandı. İşyerlerine taşeron yerleştirildi. Ben 7 senelik işçiyim. Bizim fabrikada defalarca işçi kıyımı yaşandı. İşveren bugün her ay 9 kişiyi iş olmadığı gerekçesiyle işten atabiliyor. Geçmiş sözleşmeye böyle bir madde de koymuş. Bunun neresi kazanım?

SYKB: TİS komiteleri ne durumda?

İşçi: TİS komiteleri genelde işyeri temsilcilerinden oluşuyor. Gerçekte ise sendikanın denetimiyse hareket ediliyor. Temsilci dışında işçilerin komitede oluşu çok fazla etkili olmuyor. Çünkü sürece katılamıyor. TİS sürecinden haberi yok. Kuşkusuz biz TİS sürecini arkadaşlarla değerlendiriyoruz. Komiteleri sürece müdahale edebilecek bir işleve kavuşturmaya çalışıyoruz.

SYKB: TİS'deki tıkanıklık aşılmadığı zaman metal işçisinin tavrı ne olacak?

İşçi: Biz her zaman mücadele ederek hakkımızı alacağımız inancındayız. Metal işçisi geçmişte mücadele deneyimlerine sahiptir. Bugünkü ortamda diyebilirim ki işçilerin %70'i kararlı bir şekilde direniş veya grev, ne tür mücadele olursa olsun hazırdır. Yeter ki önümüz bir kez açılsın. Eğer mücadele vermezsek birkaç yıl içinde daha çok sefalet içerisinde yaşayacağız. Sendikalarımız isterse işçiyi hemen sokağa döker. O zaman MESS mecburen geri adım atmak zorunda kalacak. Ama sendikada halihazırda böyle bir düşüncenin olduğunu göremiyoruz.

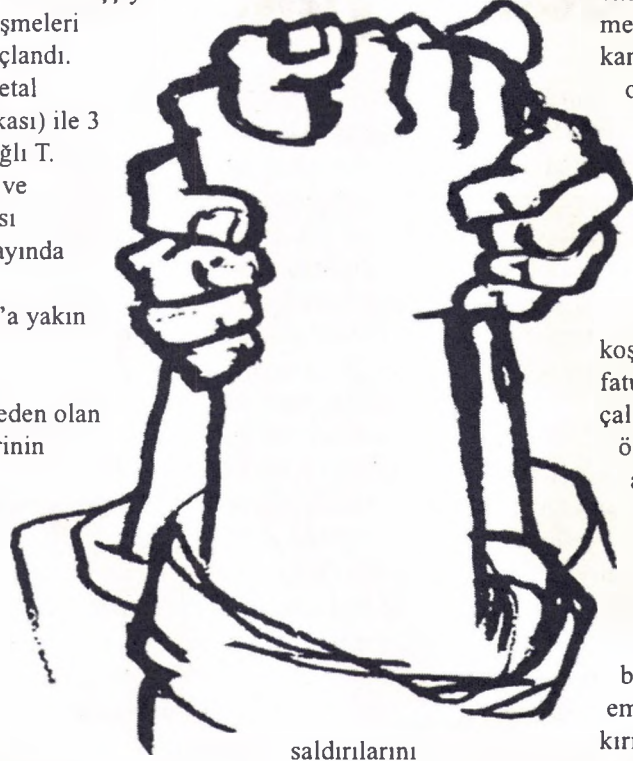
Gebze işçisi MESS'i ezmek için TİS komiteleri silahını kuşanmalıdır!

Metal işkolunda 95 bin işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı. MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) ile 3 konfederasyona bağlı T. Metal, B. Metal-İş ve Özçelik-İş sendikası arasında Temmuz ayında başlanan TİS görüşmelerinde 40'a yakın maddede anlaşma sağlanamadı.

Uyuşmazlığa neden olan sözleşme maddelerinin önemli bir bölümünü çalışma süreleri, işe giriş ücreti, ara dinlenmeleri, toplu çıkarma, iş güvencesi, ihbar tazminatı, ücret zamları, taşeronlaştırma, iş güvenliği, kapsam dışı çalışma vb. ile ilgili maddeler oluşturuyor.

İşçi sendikalarının "işten çıkartmalara karşı yargı denetimi getirilsin, iş güvencesi, taşeron sisteminin kaldırılması, kapsamdışılığın azaltılması, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, elverişli ücret ve haklar" teklifine karşı işveren sendikası MESS "sosyal güvencelerin kaldırılması, haftalık çalışma saatlerinin uzatılması, esnek çalışma, taşeron işçi çalıştırması uygulamasının resmileştirilmesi, asgari ücret, sosyal yardımlar ve yan ödemelerin kaldırılması" vb. yanında ücretlere ilk 6 ay için %22'lik bir artış teklifinde bulundu. Bir anlamda idari maddeler dışında anlaşma sağlanamadı.

TİS sürecinin bundan sonra nasıl bir gelişme göstereceğini tarafların masabaşı görüşmelere yeniden başlamasından çok, işkolunda çalışan işçilerin ortaya koyacağı mücadele belirleyecek. Zira her sözleşme döneminde olduğu gibi sendika bürokrasisinin çeşitli manevralarıyla seyirci konumuna düşürülen metal işçisi sürecin bundan sonraki aşamasına aktif müdahalede bulunur, kaderini kendi ellerine alarak birleşik-militan bir sınıf tavrı geliştirebilirse hem MESS'in sınıf karşıtı politikalarını, hem de

saldırıları bertaraf edilebilecek, hem de sendika bürokrasisinin TİS'i satışa getirmesinin önü alınabilecektir.

Sendikal örgütlenme ve TİS, işçi sınıfının daha iyi yaşama ve çalışma koşulları elde etmek için sürdürdüğü ekonomik mücadelenin başlıca aracıdır. Mücadele aracıdır ama TİS'ler yakın süreçte birer saldırı süreci olarak yaşanmaktadır. Her sözleşmeden sonra ücretlerdeki nisbî artışlar enflasyon karşısında eriyerek işçilerin durumu daha da kötüleşmektedir. Daha da önemlisi, mevcut sosyal-ekonomik hakların gaspı gündeme gelmektedir. Tüm bunlar işçi hareketinin bugün için taşıdığı eksiklik ve zaaflardan kaynaklıdır.

MESS'in, ilgili sendikalarla grup sözleşmeleri görüşmeleri başlamadan birkaç ay önce toplanan 36. Genel Kurul'unda yöneticilerin konuşmalarıyla sergiledikleri sınıf düşmanı tablo, MESS'in sözleşme süresince nasıl bir yol izleyeceğinin tablosuydu. Genel Kurul'a davetli T. Metal, Özçelik-İş ve B. Metal-İş sendikalarının genel başkanlarının, aynı kurulda yaptıkları konuşmalar da, sendika bürokrasisinin TİS sözleşmelerini satışa getireceğinin tablosuydu. "İşçi" ve işveren temsilcileri ele, kolaydı. Konuşmaların ana

eksenini "ülkenin milli menfaatleri, çağdaşlaşma, karşılıklı fedakarlık" vb.

oluşturuyordu. Bundan cesaretle MESS bu kez de Temmuz ayında işçi sınıfının 150 yıllık mücadelesinin kazanımlarını yok sayan bir sözde manifesto yayınladı. Patronlar bugün de kriz koşullarını öne sürerek krizin faturasını işçi sınıfına dayatmaya çalışmaktadırlar. Her sözleşme öncesi öne çıkarılan bu argümanların karşısında sendika bürokrasisinin şimdiye kadarki pratiği teslimiyet içerisinde satış sözleşmelerini onaylamak oldu. "Fedakarlık" beklentilerine işçilerin, emekçilerin sofralarındaki son kırıntılar da feda edildi.

T. Metal sendikasının şimdiye değin gösterdiği pratiğin sınıf uzlaşmacı bir çizgide olduğu yaşanan olaylarla defalarca kanıtlandı. Burjuvazinin işçi sınıfı içerisindeki bu en seçkin ajanının gerek MESS ile sürdürülen grup toplu sözleşmelerinde, gerekse de işçilerin güncel ihtiyaçları üzerinden yürüttükleri mücadeleyi boğmada burjuvaziye hizmette kusur etmeyeceği açıktır. 1994 yılında TOFAŞ'ta 2500 işçinin kıyımını hazırlayan 1000'in üzerindeki işçinin işten atılmasını sağlayan, yakın dönemde metal işkolunun ağırlıklı olduğu Gebze'de Altaş işçilerinin haklı direnişini burjuvaziyle birlikte kuşatma altına alan T. Metal sendikasının, Gebze'de kurulu ve MESS sözleşmesi kapsamında bulunan Hamaş, Hisar-Çelik, Kale Oto-radyatör, Kale Balata, Sönmez Trafo, Beldesan, Gazal-Ferro döküm, İstanbul Motor, Arçelik, Valeo, Marmara Metal vb. fabrikalarında çalışan binlerce işçiyi MESS karşısında sınıf çıkarları temelinde savunacağı düşünülemez. Aksine bu mafya sendikasının politika ve pratiği, mücadele içerisindeki konumu sınıf düşmanı bir çizgide olmuştur.

Yaklaşık 15 bin işçiyi TİS grup görüşmelerinde temsil eden B. Metal-İş sendikasında örgütlü bir dizi işletmede de anlaşma

sağlanamadı. Bunlar arasında Gebze'de kurulu Chrysler Kamyon İmalat, Çolakoglu Metalurji, Kroman Çelik, Şahin Motor, Yücel Boru, Çayırova Boru, Sarkuysan Elektrik-Bakır gibi önemli işletmeler de bulunuyor. Bu sendikanın da sözleşme süresince izlediği çizgi, takındığı pratik tutum, diğer sendikalardan farklı olmamıştır. İlericilik kisvesi altında işçi sınıfının sosyal ve ekonomik haklarından yana görünen, mücadelenin gelişimi karşısında tam bir teslimiyet gösteren B. Metal-İş, sözleşme görüşmeleri başlar başlamaz işçilerin dikkatini kırıntı ücret pazarlığı alanına çekmek için çaba harcadı. İşçilerin toplumsal süreçlerden uzak kalması için enflasyon oranı artı refah payı talebiyle işçilerin dikkatini ücretlerdeki birkaç puan artışa yöneltmeye çalıştı. Böylelikle TİS mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olan özelleştirmeye, sendikasızlaştırmaya, taşeronlaştırmaya, esnek üretim vb. saldırılara karşı mücadeleyi gölgelemek manevrasıyla hareket etti.

Bugün aynı sendika, uyumsuzluk sonrası hamasi nutuklarla eylemde kenetlenmeden, işçi sınıfının birliğinden dem vuruyor. Oysa '96-98 dönemini kapsayan TİS öncesi aynı argümanlarla hareket ederek kapitalistlerin istediğine yakın bir anlaşmayla sözleşmeleri bağtılamışlardı. Bu iki yıllık dönem için imzalanan TİS'in geleceğe dönük hiçbir güvence anlamına gelmediği görüldü. Aksine özelleştirmeler hızlandı. İşyerlerine taşeron firmaların girmesi tamamlandı. İşçi sınıfına esnek üretim dayatıldı. Görünen kazanımlar kırıntı düzeyinde ve kağıt üzerinde kaldı. Aynı dönem içerisinde Çayırova Boru, Kroman Çelik ve daha bir dizi işletmede kapsamdışı çalışma uygulaması gibi nedenlerle yetki sınırının altına düşmüş işletmelerde işten çıkarmalar, taşeronlaştırma, vb. bir dizi saldırı gerçekleşti. Saldırıyla geçen bu 2 yıllık dönemi sessizlikle geçiren bir sendikanın, bugün işçiye "sözleşmenize sahip çıkın" türünden söylemlerinin sahteliği, bizzat yakın pratik tarafından kanıtlandı.

Sendika bürokrasisinin gerek TİS süreci boyunca, gerekse de işçi sınıfının mücadelesinin genel seyri içerisinde şimdiye kadar izledikleri pratik tutum sınıf uzlaşmacı bir çizgide olmuştur. Yine bütün TİS süreci boyunca izlenen taktik tutum, işçilerin dikkatlerini ücret pazarlığı alanına çekerek eni-sonu satış sözleşmesini imzalamak

olmuştur. Sendika bürokrasisinin manevralarıyla sürekli seyirci konumuna düşürülmüş işçiler bu konumlarını terkedip mücadele sahnesine çıkmalı, taleplerini dayatmalıdır. Mücadelenin dayatılmadığı koşullarda sermayenin istediğine yakın satış işlemlerinin tamamlanacağı, onyılların deneyiminin sunduğu bir dolu örnek bellidir. Sendika bürokrasisinin satış sözleşmesini çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi olarak sunduğu her dönem saldırıların hızlandığı dönemler olmuştur. Metal işçileri TİS mücadelesini sermayenin özelleştirme, işten atma, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ve esnek üretim saldırılarına karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası haline getirmek zorundadır.

İş güvencesi elde etmek, işçi sirkülasyonunun önüne geçmek için; işe ilk giriş ücreti uygulaması, işten çıkarma tazminatlarının artırılması, işten atmaların grev nedeni sayılması, sendikasız ya da taşeron, sözleşmeli, geçici, vb. konumdaki işçilerin TİS haklarından yararlanması konusunda tavizsiz davranılmalıdır. Yine iş güvencesi, işçi sağlığı, anti-demokratik yasaların değiştirilmesi, grev yasaklamalarının kaldırılması, dayanışma, oturma ve hak grevlerinin yasallaşması vb. talepler üzerinde de önemle durulmalıdır.

Bugün birçok işletmede sendikaların istemi doğrultusunda oluşturulan, halihazırda işlevini yerine getirmesi sendika bürokratlarının çeşitli engel ve denetimleriyle engellenen TİS komiteleri, seçilmiş temsilciler üzerinden oluşturulmalıdır. Komitelerin görevleri; taleplerinin belirlenmesinden, ısrarla savunulmasına, hangi mücadele biçimlerinin yürütüleceğinin kararlaştırılmasından, diğer işyerleri ile dayanışma örgütlenmesine ve TİS sürecinin izlenmesi ve denetlenmesine kadar çeşitli olmalıdır. Bu görevi üstlenecek komitelerin taban inisiyatifini canlı tutarak sendika bürokrasisine karşı taban basıncına dönüştürmesi ve bu yolla sınıfın önündeki en tehlikeli gerici barikatlardan birinin aşılması sürecin kazanılması için hayati bir önem taşımaktadır. Süreç ancak bu yolla, TİS komitelerini oluşturarak ve gerçekten de sermayenin saldırılarını püskürtecek bir silaha dönüştürerek kazanılabilecektir.

TEDAŞ'ta özelleştirme saldırısı askıya alındı:

Saldırıları püskürtünceye dek mücadele!

Sermaye devletinin IMF kararları doğrultusunda yaşama geçirmeye çalıştığı özelleştirmenin bir adımı da TEDAŞ'ın satılmasıydı. Refahiyol hükümeti döneminde satış sözleşmesi imzalanmıştı. Anasol-D hükümeti de "görevi" devraldıktan sonra saldırı politikalarının takipçisi oldu. Şimdi CEAS'ın da sahibi olan Uzanlar'a devrine sıra gelmiş görünüyor. Özelleştirmenin işçi sınıfının açısından daha yoğun bir sömürü ve sefalet anlamına geldiği bugüne kadarki uygulamalarda yeterli açıklıkta ortaya çıkmıştır. Bunu engellemek için Adana, Mersin, Osmaniye ve K. Maraş'ta enerji çalışanları iş durdurdu.

Enerji-Yapı Yol Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı; "Özelleştirmenin gerçekleşmemesi için Devir Kurulu üyelerine işyerine giriş izni vermediklerini, direnişin Enerji-Yapı Yol Sen üyelerinin işine, aşına, çocuklarının geleceğine sahip çıkma mücadelesi olduğunu; direnişin 60 milyon vatandaş adına sürdürüldüğünü ve vatandaşların haklarının yok sayılmasına, kamu mallarının yağmalanmasına karşı, halkın gelecekte karşılaşacağı zararların önlenmesine yönelik bir direniş olduğu; KİT'ler zarar ediyor şeklindeki açıklamaların gerçekleri yansıtmadığını" anlattıktan sonra, sözlerini "Devlet seni vatandaş olarak görüyor, oysa şirketler müşteri olarak görecektir, yaptığı her işi kâr amacıyla yapacak" diyerek sürdürdü.

Yapılan direniş sonunda Uzanlar'a devir ertelendi. Ekonomi ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ise, durumu,

"TEDAŞ'ın devredilmesiyle doğacak sıkıntıların giderilmediği, devir sözleşmesindeki bazı maddeler Uzanlar tarafından belirlenince, TEDAŞ'tan iki yetkilinin devrin ertelenmesi talebinde bulunduğu" gibi gerekçelerle açıklamaya çalıştı.

TEDAŞ'ta çalışan tüm işçiler ve kamu emekçileri özelleştirmeye karşı durmalıdır. Bunun yolu ise özelleştirme saldırısına karşı işçi-emekçilerin birleşik eylemlilik hattını örmekten geçiyor.

Sendika bürokrasisinin bu noktadaki icazetçi tutumu değişmemiştir. Genel başkan konuşmasında, bunun devletin bir özelleştirme programı, sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarının bir parçası olduğu; özelleştirmenin sonunda işten atılma, taşeronlaştırma, esnek üretim, sefalet ücreti dayatıldığı vb. gerçeklerinden bilinçli olarak kaçınmış, dikkatler sadece Uzanlar üzerine çekilmeye çalışılmıştır. Saldırıları püskürtmek için kırılması gereken perspektif de işte budur.

Şu anki tepkileri bertaraf etmek için devrin ertelendiği söylentileri çalışanları rehavete düşürmemelidir. Ertelemenin kesin iptaline kadar mücadeleden taviz verilmemelidir. Ayrıca özelleştirme sadece Türkiye'nin bir uygulaması olmadığı, sermayenin dünya çapında bir kriz yönetim politikası olduğuna göre, özellikle özelleştirme saldırılarıyla karşı karşıya olan tüm çalışanlar, sermaye iktidarını hedefleyen bir mücadele perspektifiyle davranmalıdır.

SYKB/Adana

Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı

EKSEN YAYINCILIK

H. YAĞMUR - A. ŞİMŞEK

EMEP Eleştirisi

Bir sosyal-reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine

EKSEN YAYINCILIK

Cezaevi önünde**bir tutsak yakını ile
yaptığımız röportaj:****“Çetelerden aman
dilemiyoruz,****işçilerden emekçilerden
destek bekliyoruz!”****SYKB: Bir kere daha sermaye
devletinin saldırısı ve bir kere daha
direniş... Bir tutsak anası olarak ne
düşünüyorsunuz?**

- Bu devletin yaptığı ilk ve son
saldırı değildir. Bu çete devleti
yıkılmadıkça yani bu düzen
yıkılmadıkça bu direniş de son
olmayacak.

Bu saldırının devrimcilere
yapılmasında hedef ezilen kesimlerin
gözünü korkutmaktır. Çocuklarımız
çeteleşen devlete karşı çıktıkları için
yargılanıyorlar ve bu cezaları hiçbir
zaman haketmiyorlar.

Devrimcilere yapılan bu saldırılarda
hücrelere çocuklarımızı koyma sebebi
vardır. Amaçları devrimci tutsakları
yalnızlaştırıp tek tek ölüme
terketmektir.

**SYKB: Direnişe dışarıdan verilen
destek kapsamında neler yapıldı?****Neler yapılabilirdi?**

- Bu direnişte işçilerin, emekçi
kitlelerin yanımızda olmasını istedik.
Destek mahiyetinde düzen partilerinden
hiçbir beklentimiz yoktur. Yanımızda
işçinin emekçinin olmasını bekledik.

Çetelerden, üçkağıtçılardan aman
dilemedik, bu yüzden ezilen
kesimlerden destek bekledik. Bizler bu
5 gün içinde de çeşitli eylemler
yapabilirdik. Çocuklarımızın taleplerini
kısa zamanda alacaklarını
düşündüğümüz için çok kapsamlı bir
eylem yapmadık. Çünkü çocuklarımızın
talepleri öyle büyütülecek şeyler
değildi.

**SYKB: Adli tutsakların bir
kısmının direnişe destek vermesi ve
ailelerinin cezaevi önündeki
dayanışmaya katılmasını nasıl
değerlendiriyorsunuz?**

- Bu ailelerin daha fazla katılım
sağlamasını istedim. Çünkü bizim
çocuklarımıza yapılan işkenceler,
hücrelere koymalar, adli mahkumlara da
uygulanabiliyor. Cezası ne olursa olsun
onlar da insan. Bu düzenin işleyişinin
mağdurları. Bu insanlar açtır, hastadır.
Bu insanlar bunları sağlamak için yanlış
yollara başvuruyorlar.

**SYKB: Bundan sonrası için ne
düşünüyorsunuz?**

- Bundan sonra da çocuklarımızın
mücadelesinde baştanberi olduğu gibi
yanındayız. Çocuğumun yanlış ve kötü
olmadığını, doğru şeyler yaptığını
biliyorum. Çeteci devlete karşı yine
direnişler olacak. Bu sorunlar yine
yaşanacak. Biz de tekrar evlatlarımızla
birlikte direnişte yerimizi alacağız.

Ankara Merkez Kapalı'da**sermaye iktidarının saldırısı püskürtüldü, tehdit sürüyor:****“Devrimci tutsaklara kalkan elleri
kıracağız!”**

alınmak istendi. Kararlı bir
tutumla bu saldırı da
püskürtüldü. İlk saldırıların
ardından tekrar mevzi
kazanıldı. 2. gün toplam 50-
60 civarında bir kitle vardı.

3. gün: Hem içeride
hem de dışarıda süren eylem
gece de slogan ve halaylarla
sürdü. Saat 01:45'i
gösterirken cezaevinin yan
tarafından gelen çevik
kuvvet etrafı çevirdi. Bunun
birden bire olması ve
yanısıra polis sayısının
beklenenden çok olması
nedeniyle, o sırada yeni
uyan aileler eşyaları
toplamaya başladılar.
Polisin “hemen burayı
boşaltın” demesi üzerine bir
tutsak yakını baygınlık
geçirdi. Cezaevi önündeki
alandaki bir süre
beklenildikten sonra cezaevi
karşısındaki parka gidildi.

4. gün: Cezaevi
önündeki direnişçi kitle bazı
kitle örgütleri tarafından

“ziyaret” edildi. Dileklerde
ve temennilerde bulunuldu.
Bu arada sabah 11:00'de
bakanlıkla görüşen İHD
heyeti, içeride bir saldırı
olmayacağı konusunda
açıklamalarda bulundu.
Ayrıca çevrede oturan
ailelerin bazıları cezaevinde
bulunan tutsak yakınları ve
ailelerine yiyecek getirdiler
ve herhangi bir ihtiyaç
olduğunda yardım etmek
istediklerini belirttiler.

Talepler şunlardı:

1- Hasta olduğu için
revirde yatarak Eskişehir
tabutluğuna gönderilen
siyasi tutsaklardan Kemal
Çelik'in istediği cezaevine
sevk edilmesi.

2- Siyasilerle beraber
direnişe giden adlilere
soruşturma açılmaması.

Burjuva medyada ise
“siyasiler çetelerle birlikte
hareket ediyorlar”, “içeride
tünel var” gibi yalan

haberler yayınlanarak
tutsaklara dönük saldırıların
zeminini döşenmeye çalışıldı.

Biz komünistler,
saldırıya ve burjuva
medyanın bu kirli
açıklamalarına karşı basın
açıklaması yaparak tüm
demokratik kitle örgütlerine
faksladık. Demokratik kitle
örgütlerine giderek cezaevi
önüne toplanmayı
sağlamaya çalıştık. Örgütlü
gücümüzle herhangi bir
saldırıya karşı müdahale
etmeye çalıştık.

Direnin 5. gününe
gelindiğinde sermaye
iktidarı devrimci tutsakların
iradesi ve kararlılığı
karşısında bir kez daha diz
çöktü. Nice bedeller
ödenerek kazanılan hakları,
bedel ödemek göze alarak
koruyacaklarını gösterdi
devrimci tutsaklar.

Sermaye devletinin
Ankara Merkez Kapalı
Cezaevi'ne yaptığı bu
saldırı ne ilk ne de
sonuncusudur. Devletin
amacı devrimci tutsakları
tabutluklara koyarak
birbirinden yalıtıp,
yalnızlaştırmaktır. Sermaye
devleti her defasında,
devrimci tutsakların
bedenlerini siper ederek
püskürttüğü saldırılarından
vazgeçmeyecektir.

İçerideki siper
yoldaşlığını ve kararlılığı
dışarıya taşıyıp “Devrimci
tutsaklara kalkan elleri
kıracağız!” şiarını düşmanın
yüzüne aynı kararlılıkla
haykırarak sorumluluğu tüm
devrimcilerin ve
ilericilerinin.

SYKB/Ankara**DGM'lerin kapatılması ve****cezaevi direnişine destek için yapılan eylemden:**

10.09.1998 günü saat 12:30'da Yüksel Caddesi'nde,
13:00'te de Adalet Bakanlığı yanında iki ayrı basın
açıklaması yapıldı. DGM'lerin kapatılması için başlatılan
eylemlilikler kapsamında olan 12:30'daki basın açıklamasına
katılım yüz kişi civarındaydı. Demokratik kitle örgütlerinin
ve öğrencilerin katılımı oldukça sınırlıydı. Kızıl Bayrak,
Alınteri, Atılım, HADEP ile bazı sendika ve derneklerin
imza koydukları, burjuva hukuk sistemi ve DGM'leri teşhir
eden metin okundu.

13:00'de polisin yoğun güvenlik önlemleri altında

Güven Park'ın Adalet Bakanlığı çıkışında yine
yüze yakın bir kitleyle bir basın açıklaması
yapıldı. “Devrimci tutsaklara kalkan elleri
kıracağız!”, “Hücrelere girmeyeceğiz!”,

“Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” dövizleri taşındı. Kitle
içinden beş kişi bakanla görüşmek için bakanlığa girdi. Saat
13:30'da temsilcilerle görüşeceğini söyleyen bakan
görüşmeye gelmedi. Ertelemelerle temsilcileri ve kitleyi
oyalamaya çalışan bakanlığın tavrına karşılık kitle cezaevi
önüne geri döndü. Eylemde “Devrimci tutsaklar
onurumuzdur!”, “Tutsaklara kalkan elleri kıracağız!”
sloganları atıldı.

SYKB/ANKARA

“Genel af” saldırısının arkasındaki gerçek

“Af dilemek suçu kabullenmektir.”
Tolstoy

zindanlar sınıf savaşımının sadece bir cephesidir. İçeride de dışarıda da bu böyle görülmeli ve bu eksende bir faaliyet yürütülmelidir.
Zaman zaman bazı cephelerde savaş öne çıkabilir, ama böylesi bir durumda bile diğer cepheler asla boş bırakılmaz, bırakılmamalıdır.
“Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!” sloganı,
topyekün saldırıya karşı,
karşı duruşu ve karşı duruştan saldırıya geçişi
formüle eden sloganlarla birlikte sınıfın gündemine oturtulmalıdır.

Bir devrimci tutsak kendini sıcak mücadelenin içindeki devrimciden daha fazla devrime kilitlemek zorundadır. Çünkü, koşullarının doğal yıpratıcı havası bir yana, sermayenin saldırı ve oyunları boşa çıkarılmadığı takdirde, tam bir öğütücü işlev görebiliyor zindanlar. Bu öyle bir öğütmedir ki, sadece kişideki devrimci değerleri değil, bunlarla beraber insani değerleri de unufak edebiliyor. Bilindiği üzere, ‘91 şartlı tahliyesiyle çıkanlar tam bir ceset haline gelmiş bulunmaktadırlar.

Sermaye yalnızca kaba zorbalık ve işkenceyle tutsaklara diz çöktürüp teslim almak için çalışmıyor. Aslında sermayenin bu tür saldırıları devrimcilerden gereken yanıt alıyor. Kaba gücün yetmediği yerde, pis (ikolojik) yöntemlere başvuruyor. Devrimci tutsakları “rehabilite etmek”, inançlarından arındırmak için her türlü yolu deniyor. “Genel af” saldırısı da bu oyunun bir parçasıdır. Sermaye iktidarı ‘91 deneyimine sahiptir ve ‘91’de verdiği karardan hiç kuşkusuz kârlı çıkmıştır.

Dikkat edilirse, “genel af” tartışmaları demagojik demokrasi saldırısının bir parçası olarak dillendiriliyor. Bu “demokratik açılım”ın ne menem birşey olduğu ise Cumartesi Anaları ve barış otobüsü yolcularına saldırılarda rahatlıkla görülebilir.

İktisadi ve mali kriz sermayenin kolay içinden çıkamayacağı derinliktedir. Çünkü bu kriz yapısal nedenlere dayalıdır. Asya ve son Rusya krizleri sermaye düzeninin krizini daha da derinleştirdi, derinleştirecek. Ekonomik ve mali kriz kaçınılmaz bir biçimde IMF reçetelerine göre davranmaya ve siyasal planda da sopaya sarılmaya mahkum ediyor. En ufak bir hak eylemine, hemen her işçi direnişine saldırılar (Ceyhan Belediyesi işçileri ve Harb-İş grevi örneğinde olduğu üzere) bu söylediklerimizin açık göstergeleridir. Verili durumda sermaye

topyekün saldırıya geçmiştir. Ve her zaman saldırının en keskin ucu devimcilere ve komünistlere yöneliktir. Ve saldırıların ilk hedeflerinden biri de zindanlardaki devrimci tutsaklardır.

Hal böyleyken, bu ani “genel af” tartışmalarının ortaya atılması niye? Öyle ya, bu tartışmanın başlatılmasının nedeni “Rahşan öyle diyor” değilse, o zaman bunun arka planına bakmak gerekiyor.

Pis(ikolojik) saldırı aracı olarak “genel af”

Tartışmaların bu denli yoğun yapılması, inancında erozyona uğramış zaafiyetli unsurlarda iç çözülme hızlandırıcı bir rol oynuyor. Bu çözülme hızlandırılmaya çalışılıyor. Devrimci tutsakları dışarı çıkmaya kilitlemek hedefleniyor. Elbette her devrimci tutsak dışarı çıkmak, sıcak mücadeleye atılmak ister. Ama sermayenin kilitlemesi çok farklı. O bir lütufla salıvermek istiyor. Lütufta kilitlenen biri, çöküşünü, artık çıkayım da nasıl olursa olsun demeye kadar götürüyor. Ve bu şekilde çıktıktan sonra ise, bir daha içeri girmek için devrim düşmanlığına soyunacak kadar soysuzlaşıyor. Elbette böyleleri kişilik olarak da dejenere oluyorlar. ‘91 cenazeleri bunun kanıtıdır.

Tartışmalar daha çok düşünce-eylem, silahlı-silahsız ikilemi üzerine yürütülüyor. Burada amaç, kafaları reformizme etme, eylemsizliği ululama, yaptığı eylem yüzünden dışarıya çıkması tehlikeye düşen kişide, eylemden başlayarak geçmişine nefreti, küfrü ve inkarı koşullamaktır. Yaptığının meşruiyetine inanmayan bir unsur üzerinde etkili olabilecek bir tartışmadır bu.

Tartışmalara kilitlenen bir devrimci tutsak, beklentiye girecektir ve beklentisi boşa çıktığında bir çöküş yaşayacaktır. Bu çöküşün belli bir sınırı da yoktur.

Sermayenin tartışmaları başlatmak ve uzatmakla hedeflediği tam da bunlardır. Pis(ikolojik) bir savaş yürütülmektedir. Bu savaş boşa çıkarılmadığı takdirde ‘91’deki başarısını tekrarlayabilir.

Kaldı ki “genel af” tartışmalarıyla hücrelerin yeniden dillendirilmesi oldukça manidardır ve asıl niyeti ele vermektedir. Sermaye devleti, her halükarda bu tartışmaların ardından (ya da tartışmalar sürerken) hücre politikasını yaşama geçirmeye çalışacaktır. Ya cezaevlerinin boşaltarak

yeni yakalananları hücrelere atacaktır, ya da adli mahkumlar ile bir kısım siyasi tutsağı “düşünce suçlusu” adı altında salıvererek yarattığı müsait ortamda saldırıya geçerek, hiç değilse saldırının başlangıcında avantajlı girmeye çalışacaktır. Tartışmaların beslediği iç çözülmenin yarattığı nicelik azalma da hesaplandığında karşı duruşa geçen tutsakların sayısında azalma olacaktır. Böylelikle hem direnişçi sayısı azaltılacaktır ve hem de destekçi. Devrimci tutsakların boşa çıkarmaları gereken kirli hesap budur. Zindanlara topyekün saldırı planının ilk ayağı budur.

Devrimci tutsaklar, tıpkı Kızıl Ordu’nun Moskova önlerinde Hitler faşizmine karşı gösterdiği olağanüstü direnişin bir benzerini zindanlarda çeteleşmiş faşist iktidarın saldırılarına karşı vermektedir. Bu tarihsel paralellik abartılı bulunabilir ama, sürece baktığımızda sermayenin kirli oyunu tüm çıplaklığıyla ortadadır. Sovyet yurttaşı teslim alınmadığı gibi, devrimci tutsaklar da teslim alınamaz. Tıpkı, “Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!” şiarını ete kemiğe büründüren ‘96 SAG-ÖO direnişinde olduğu gibi.

Af dilemek suçu kabullenmektir!

Sermayeden af dilemek yalnızca devrimci literatüre yabancı değil, aynı zamanda devrimci meşruiyete ve devrimci ahlaka da yabancısıdır. Çünkü sermayeden af dilemek, “Ben suçluyum. Ama sen büyüsun. Suçumu unut, başışla.” demektir. Hiçbir devrimci tutsak böyle birşeyi kabul etmez. Yaptıkları her eylem (bildiri dağıtmaktan cezalandırmaya kadar) devrime hizmettir. Bu eylemlerin hiçbirisi suç niteliği taşımaz, siyasal bir nitelik taşır. Topuyla-tüfeğiyle saldıran düşmana karşı hümanist bakış açısıyla hareket etmek teslimiyet değilse, ahmaklıktır.

Sermaye sınıfı elbette devrimcileri suçlu görecektir. Devrimciler ve komünistler sermayenin kokuşmuş düzenini yıkmayı hedeflemişlerdir. Ve yaptıkları her eylem şu veya bu oranda düzene vurulan bir darbedir. Darbeler artıp sistemli bir hal aldıkça sermayenin yıkılışı hızlanacak, en sonu tarihin çöp sepetine itiliverilecektir.

Tıpkı hak ve adalet kavramlarında olduğu gibi, suç kavramı da her sınıfın dilinde farklı bir içerik kazanır. İşçi sınıfı devrimci ve ilerici dilinde

suçlu çete devletidir. Bu suç şebekesinden devrimci tutsakların af dilemek gibi bir düşüncesi dahi olamaz. Çünkü af dilemek sermayenin suçlarını meşruiyete kavuşturmadır. İHD’nin başlattığı ve birtakım demokratik kitle örgütlerinin ve reformist partilerin desteklediği “genel af” kampanyası bu yüzden devrimci tutsakların kabullenmeyeceği, çete devletini meşrulaştıran bir içerikle yürümektedir. Burada niyetin hiç önemi yok. Yapılanlar son derece iyi niyetle yapılıyor olabilir. Ama cehenneme giden yolun iyiniyet taşlarıyla döşeli olduğu unutulmamalıdır. Kaldı ki bu kampanyanın yürütücülerinin bir kısmının iyi niyetli olduğu da tartışmalıdır.

Böylesi bir kampanya “Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!” sloganıyla yürütüldüğünde anlamlıdır. Sloganlar politikanın en özlü ifadeleridir. Devrimci ve ilerici politika da asıl suçluyu hedef göstermek durumundadır. Aksi taktirde asıl suçlunun yedeğine düşmüş olunur.

Bugün zindanları işçi sınıfının gündemine sokmak gerekiyor. Ama bununla birlikte zindanları tek gündem durumuna düşürmek de alabildiğine yanlış bir politikadır. Saldırı topyekündür. Saldırı tüm ezilen ve sömürülenlere yöneliktir.

Nihayetinde zindanlar sınıf savaşımının sadece bir cephesidir. İçeride de dışarıda da bu böyle görülmeli ve bu eksende bir faaliyet yürütülmelidir. Zaman zaman bazı cephelerde savaş öne çıkabilir, ama böylesi bir durumda bile diğer cepheler asla boş bırakılmaz, bırakılmamalıdır. “Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!” sloganı, topyekün saldırıya karşı, karşı duruşu ve karşı duruştan saldırıya geçişi formüle eden sloganlarla birlikte sınıfın gündemine oturtulmalıdır.

Özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim saldırılarına geçit yok!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!

Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!

İşçi sınıfı savaştacak sosyalizm kazanacak!

Kızıl Bayrak okuru devrimci bir tutsak

Geçmiş aşanlar geleceği kucaklıyo

Yeni dönem, ye

Geleneksel

küçük-burjuva devrimciliğinden
proleter sosvalizme yöneldiğimizde
bir toplumsal devrim hareketi
yaratmak istiyorduk.

Devrimci proletaryanın ihtilalinin
yönlendirici ve sürüklevici gücü
leninist bir parti kurmak!

Bizim yakıcı sorumluluğumuz buydu.

Bize, proleter sınıf zemininde
konumlanan, proleter kitle hareketiyle
bütünleserek bir politik odak olan bir
ihtilal örgütü gereklivdi.

Parti insası için tükettiğimiz yıllar
devrimci siyasal mücadele için en zor,
en sıkıntılı, en bunaltıcı, en elverissiz
bir tarihsel dönemdi. Buna rağmen bu
süreçte katettiğimiz mesafe ortadadır.

Partili kimliği böylesine zorlu, sancılı,
sıkıntılı bir sürecin içinde düşe kalka

kazandık. Bir bayrak gibi gururla

dalgalandıracağımız programımızın

teorik temelini, marksist teorinin bütün

esaslarına sadık kalarak, bu bunaltıcı

süreçte inşa ettik. Siyasal kimliğimiz

durgun ve kısır bir işçi hareketini

devrimcileştirme çabası içinde olustu.

Örgütsel gücümüz

böylesi bir siyasal çabanın dönüştürüp

ilerive sıcrattığı enerjinin

gram gram birikimiyle olustu.

Siyasal yaşama atıldığımızda henüz

hiçbir şeyimiz yoktu.

“Çok sevi varedebiliriz” dedik

ve bunu başardık.

“Partiyi kazandık!”

Türkiye'nin politik yaşamına yıllardır insanları sersemleten kokuşmuş bir hava egemendir. Egemen sistemin bütün kurumları ve ilişkileri iliklerine kadar çürümüş bulunmaktadır. Servet ve sefalet arasındaki inanılmaz uçurumun emekçi sınıfların iktisadi ve sosyal yaşamında yolaçtığı yıkımı, siyasal planda dizginsiz bir terör ve zorbalık tamamlamaktadır. Yoksulluk, kültürsüzlük ve cehalet manevi ve ahlaki çürümeyi tüm topluma yaymaktadır. İnsanlık dehşet verici bir çöküş tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Böyle bir dönemde, ülkemizin siyasal yaşamı ve geleceğimiz için taze ve diriltici bir havayı içeri alacak yeni bir pencere açılmaktadır. Proletaryanın komünist partisi siyasal yaşamdaki yerini almaktadır. Zindanlardaki yoldaşların söylemiyle, “Partiyi kazandık!”

Maden ocaklarında, yol boylarında, atölye ve şantiyelerde, makinalar arasında, dikiş-nakış bantlarında, pamuk tarlası ve fındık bahçelerinde, köhne ve izbe depolarda köleleştirilmiş, ömür törpüleyen soluk benizli proleterler ordusunun bir partisi artık vardır. Onların bugün için hissedip edememelerinden bağımsız olarak, sınıf çıkarlarının temsilcisi, kolektif belleği ve beyni, kavgada yüreği bir partidir bu.

“Partiyi kazandık!” Bu sözler haklı bir kıvancın ifadesidir. Parti davasına emeği geçen tüm yoldaşlarımız, devrim ve sosyalizm mücadelesinin belirleyici önemde bir temel adımını atma onurunu taşımanın gururunu elbette yaşayacaklardır. Geleneksel örgütler hazır bir birikimi ve mirası hoyratça heba ederken, EKİM sıfırdan bir örgüt yarattı. Partimizin kuruluşunu olanaklı kılan teorik, siyasal ve örgütsel birikimi oluşturmayı başardı.

ceği kucaaklıyorlar: ni sorumluluklar

Partimizin en acil görevi, proletaryanın ideolojik ve ruhsal olarak burjuvazinin vesayetinden kurtarılmasıdır. Bu vesayet kendisini: soven ve milliyetçi ideolojinin etkisi, din tacirlerinin demagojik propagandasının sınıfsal içeriğini görememe, reformist zehirleme, sendikal ihanet cephesine aldanma, faşist terör karşısında korku ve işsizlik kılıcının yıldırıcı etkisinde göstermektedir. Bu acil görevi yerine getirmek için sosyalist siyasal çalışmayı etkinleştirmeliyiz. Böylesine kapsamlı bir görevi yerine getirmede bugün için güç yetersizliğinin neden olduğu zorlanmayı gidermenin varolanı en etkin ve en verimli bir tarzda harekete geçirmekle mümkün olduğunu unutmamalıyız. Grup dönemini bitirdik, partili kimliğe ulaştık. Denizi astık, okyanusa dalacağız. Şimdi sınıfı kazanma zamanıdır. Şimdi proletaryanın yetkin propagandistleri, etkileyici ajitatörleri, usta örgütçüleri, atak eylemcileri olma zamanıdır. Sınıf devrimciliğinin asıl anlamı artık budur.

Geleneksel küçük-burjuva devrimciliğinden proleter sosyalizme yöneldiğimizde bir toplumsal devrim hareketi yaratmak istiyorduk. Devrimci proletaryanın ihtilalinin yönlendirici ve sürükleyici gücü leninist bir parti kurmak! Bizim yakıcı sorumluluğumuz buydu.

Bir yenilgi döneminin ardından ortaya çıktık. Daha ilk adımlarımızı atar atmaz Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'ndaki çöküşünün sonuçlarıyla yüzyüze kaldık. Emperyalist-kapitalist dünyanın "sosyalizm öldü" naraları histeriye dönüştü. Kapitalist sömürü sisteminin "ebedi zaferi" ilan edildi.

Dönekler ve kaçınlar güruhu da bu koroya katılmakta gecikmediler. Onlar da hedef tahtasına proletaryanın ihtilalini ve ihtilalci örgütlenmesini oturtular. Stalin şahsında Bolşevik Partisi ve proletaryanın devrimci iradesine cepheden savaş açtılar. Emperyalist ideologların düzlediği zemin üzerinde, devrimci değer adına ne varsa herşeyi ayaklar altına aldılar.

Üstüste binen iki yenilgi dönemi emekçi sınıfların ilerici kesimlerinde siyasal ve moral yıkımı besledi. Devrime dair umutlarını kırdı. Atılganlık ve fedakarlık ruhunda önemli erozyonlara yolaçtı. Devrimci saflarda sonuçları hayli ağır ideolojik-siyasal ve moral çöküşü besledi, hızlandırdı.

Halkçı bir ideoloji ve küçük-burjuva toplumsal bir kimlikle karakterize olan geleneksel devrimci hareketten bir kopma olarak ortaya çıktık. Geleceği kucaklamak, herşeyden önce, marksist teorinin dinamik ve devrimci özüne sadık kalarak halkçılığı anlamak ve aşmak, onun dogmatik, donmuş teorik önyargılarını ve kalıplarını bir bir kırıp geride bırakmakla olanaklıydı. Ne var ki, Türkiye devrimci hareketinin kendine özgü gibi görünen sorunları, gerçekte dünya devrimci hareketinin her ülkeye belli özgünlükleriyle yansıyan genel sorunlarıydı.

Marksist-leninist teorinin geliştirilmesi ve etkinleştirilmesi, bunun günümüzün sorunlarına yaratıcı bir tarzda uygulanması alanında koca bir tarihsel boşluk dönemi yaşanmıştı. Marksist-leninist olma iddiasındaki parti ve akımlar teori alanında bilimsel tutum ve yöntemi yitirmiş, marksist teori cansız dogmalara ve kuru sloganlara indirgenmişti. Teorik kısırlaşma teorik sapma ve deformasyonlarla elele gitmişti. Sosyalizmin küçük-burjuva ve milliyetçi yorumları, proleter sosyalizmden uzaklaşmada ifadesini bulan ulusal bencillik, dargörürlülük ve sınırlılıklar egemen hale gelmişti. Ve tüm bunlara bir de dünya sosyalizminin yaşadığı olumsuz süreç ve sonuçları orta yerde duran yeni sorunları eklenmişti. Bütün bunları, bugüne ve geleceğe dönük sorunlarımız ve görevlerimiz çerçevesinde değerlendirip, hiç değilse temel hususlara ilişkin açıklıklara ulaşmadan, geçmiş aşıp geleceğe uzanamazdık. Proletaryanın komünist partisini inşa edebilmek için gerekli olan "kaya gibi sağlam bir teorik temel"i yaratamazdık. Bütün olup bitenlere gözlerini kapayarak iman kuvvetiyle ayakta kalmaya çalışanlarla aynı akıbeti yaşamaktan kendimizi kurtaramazdık.

Bize, proleter sınıf zemininde konumlanan, proleter kitle hareketiyle bütünleşerek bir politik odak olan bir ihtilal örgütü gerekliydi. Parti inşası için tükettiğimiz yıllar devrimci siyasal mücadele için en zor, en sıkıntılı, en bunaltıcı, en elverişsiz bir tarihsel dönemdi. Buna rağmen bu süreçte katettiğimiz mesafe ortadadır. "*Geleneksel hareketin küçük-burjuva parti anlayışı ve pratiğinin çok yönlü bir eleştirisini yapan komünist hareketimiz, partiyi en başından itibaren sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci temellere dayalı örgütlü birliği olarak tanımladı. Bu aynı zamanda kendi parti inşa sürecimizin genel çerçevesini ve temel esaslarını veren bir tanımdı. En ileri devrimci teoriye, onun yaratıcı yeniden üretimine dayanmayan; nesnel konumuyla toplumdaki en devrimci sınıf içinde*

kendini varetmeye çalışmayan; burjuva düzene ve devlete karşı devrimci teorinin özüne ve devrimci sınıfın kimliğine uygun düşen bir ihtilalci örgütsel konumlanışı seçmeyen; tüm bunlara uygun bir mücadele anlayışı ve değerler sistemi üzerinde yükselmeyen hiçbir hareket, komünist sınıfa hak kazanamaz ve işçi sınıfının devrimci öncüsü olacak bir partiyi inşa edemezdi." (Ekim, sayı: 177, başyazı)

Bu satırlar bir iddia değil, başarılının kısa bir özetidir. Bunun henüz bize özgü bir iddia olduğu dönemde söylediklerimizin nasıl karşılandığını elbette unutmuş değiliz. Fakat, hayat herşeyi yerli yerine oturttu. "EKİM kendini amaçlaştırıyor" diyenler, devrimci ideal ve amaç adına ne varsa hepisine sırtlarını döndüler. Tüm devrimci değerlere ihanet ederek, kimi siyasal yozlaşmanın, kimi manevi ve ahlaki çürümenin dipsiz kuyusuna yuvarlandı.

10 yıllık dönem boyunca zaaflarımız, yetersizliklerimiz, gecikmelerimiz olmadı mı? Olmaması mümkün mü? Zaaflı, yetersizliği olmayan bir harekete tarih tanık olmuş mudur? Ama biz proletarya davasının, sosyalizmin takipçisiyiz. Büyük Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'in öğrencileriyiz: "*Bir siyasal partinin kendi yanılırları karşısındaki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlar karşı görevlerini yerine gerçekten getirip getirmediğini saptayabilmemiz için en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir."* (Vurgular Lenin'in) Hatalarımızı, yetersizliklerimizi her zaman açıklıkla işçi sınıfı ve devrimci kamuoyunun önüne koyduk. Tam da bu sayededir ki, doğrultumuzu ve bu yöndeki ısrarımızı, her türlü karşı basınca rağmen, bütün bir süreç boyunca koruduk.

Partili kimliği böylesine zorlu, sancılı, sıkıntılı bir sürecin içinde düşse kalka kazandık. Bir bayrak gibi gururla dalgalandıracağımız programımızın teorik temelini, marksist teorinin bütün esaslarına sadık kalarak, bu bunaltıcı süreçte inşa ettik. Siyasal kimliğimiz durgun ve kısır bir işçi hareketini devrimcileştirme çabası içinde oluştu. Örgütsel gücümüz böylesi bir siyasal çabanın dönüştürüp ileriye sıçratıldığı enerjinin gram gram birikimiyle oluştu.

Siyasal yaşama atıldığımızda henüz hiçbir şeyimiz yoktu. "Çok şeyi varedebiliriz" dedik ve bunu başardık. Dönem zordu. Avantajlar düşmandan yanaydı. Koşullar bunaltıcıydı. Çalışmaların verimi son derece düşüktü. İşçi hareketi cephesinde dev dalgalar dönemi değildi. Saman alevi gibi yanıp sönen küçücük parıltılardan çok şey elde etmeye çalışıyorduk. Dönemin bu zorlukları kimileri bize yol arkadaşlığı da yapan birçoklarının gözünü yıldırı. İnancını kemirdi. Ufkunu daralttı. Bilincini kararttı. Beynini esir etti. Yüreğini teslim aldı.

Bir gelenekten koptuk. Daha ne dedğimiz bile tam olarak anlaşılmadan, geleneksel önyargının

oluşturduğu düşmanlıkla, akılalmaz ithamlarla karşı karşıya kaldık. Koca örgütleri yıkanlar, örgütleri çürütüp ortalığı mezarlığa çevirenler ya da böylelerine seyirci kalanlar bize karşı kalemlerini sivriltilip, kılıçlarını kuşandılar.

Ama tüm yalan, dedikodu, iftira çamuru, fısıltı basını, suskunluk fesadı, yeni yönelişin ete kemiğe bürünmesini engelleyemedi. Gerçekliklerinden kaçabileceklerini sananlar, bunun beyhude bir çaba olduğu acı gerçeğiyle ve kendi gerçeklikleriyle yüzyüze kaldılar. Hayat kanıtlıyor: Geçmişleriyle devrimci bir temelde hesaplaşmayanların geleceğe devrimci bir tarzda uzanma şansları bulunmuyor.

Bu şansı inşa örgütü EKİM yakaladı. Değerlendirdi ve geleceğe uzandı. Bir inşa örgütü olarak misyonunu oynadı ve yerini işçi sınıfının komünist partisine bırakıyor. Komünist hareketin bir dönemi kesin bir tarzda kapandı. Partimiz, işçi sınıfı hareketinde de bir dönemi kapatmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Yoldaşlarımızın “partiyle kazanacağız!” sözleri bir bakıma bu sorumluluğa işaretir.

Partimizin en acil görevi, proletaryanın ideolojik ve ruhsal olarak burjuvazinin vesayetinden kurtarılmasıdır. Bu vesayet kendisini; şoven ve milliyetçi ideolojinin etkisi, din tacirlerinin demagojik propagandasının sınıfsal içeriğini görememe, reformist zehirleme, sendikal ihanet cephesine aldanma, faşist terör karşısında korku ve işsizlik kılıcının yıldırıcı etkisinde göstermektedir. Bu acil görevi yerine getirmek için sosyalist siyasal çalışmayı yetkinleştirmeliyiz. Böylesine kapsamlı bir görevi yerine getirmede bugün için güç yetersizliğinin neden olduğu zorlanmayı gidermenin varolanı en etkin ve en verimli bir tarzda harekete geçirmekle mümkün olduğunu unutmamalıyız. Grup dönemini bitirdik, partili kimliğe ulaştık. Denizi aştık, okyanusa dalacağız. Şimdi sınıfı kazanma zamanıdır. Şimdi proletaryanın yetkin propagandistleri, etkileyici ajitatörleri, usta örgütçüleri, atak eylemcileri olma zamanıdır. Sınıf devrimciliğinin asıl anlamı artık budur.

Eğer görevlerimize hakkıyla sarılırsak, sıkı çalışır gücümüzü katlamayı başarabilirsek, hazırlıklarımızı eksiksiz yapar ve tam donanımlı hale gelmeyi başarırırsak, tüm bunları doğal olarak işçi hareketine devrimci müdahale sürecinde yapacağımıza göre, yükselecek bir işçi hareketini kucaklamamız ve onu kapitalist toplumu temelden yıkmak üzere harekete geçirmemiz hiç de zor olmayacaktır.

“Partiyle kazanacağız!”

Komünist partisi için şimdi pratik atılım sürecidir. Teorisi ile taktiği ve pratiği arasındaki mesafeyi hızla kapatma zamanıdır. Bütün güçleri partili mücadele için atılıma hazırlamalı, siyasal açıdan donatmalı, pratik olarak motive etmeli ve tüm enerjisini azami derecede harekete geçirmeliyiz. Bir orkestranın uyumunu aratmayacak tarzda tüm araçların yerli yerinde kullanıldığı, aykırı seslerin anında etkisiz kaldığı, tüm yeteneklerin harekete geçtiği bir pratik seferberlik içine girmeliyiz.

Siyasal yaşam son derece canlı, hareketli ve zengindir. Partimizin günlük faaliyeti bütün bunları gözetmek durumundadır.

Biz işçi sınıfının devrimci partisiyiz.

Burjuva sınıf iktidarına karşı mücadele ediyoruz.

Partimizin rolü, proletaryanın eylemini devrimci siyasal alana çekmek, işçi hareketini kendi programının sevivesine yükseltmektir.

Fakat bunun yalnızca programımızın sistematik olarak propaganda edilmesiyle başarılamayacağı da son derece açıktır.

Bu görevin başarılması, kapitalist sömürünün her biçimini, burjuva sınıf egemenliğinin bütün görünümelerini ve sınıf içeriğini, bu duruma son verme zorunluluğunu günlük olarak

kitlelere anlatmayı ve onların pratik eylemini örgütleyip

önderlik etmeyi gerektirir. Günlük pratik siyasal faaliyet sözkonusu

olduğunda, burjuva sınıfını ve onun egemenlik aygıtı devletini suç üstü yakalamak ve bunu hemen işçi sınıfı ve emekçi katmanlar

önünde teşhir etmek, binlerce plan,

proje ve karar almadan daha önemli ve etkilidir.

Partinin devrimci saflara ve işçi hareketinin saflarına diriltici bir hava taşıması buna bağlıdır.

Siyasal pratiği geliştirme ve yetkinleştirme

İşçi sınıfı ve emekçi hareketine henüz bir itilim kazandıramıyoruz. Bu açık bir gerçektir. Sınıf hareketiyle örgütsel organik bağlarımız da henüz hayli zayıftır. Dolayısıyla, parti örgütünün sınıf bileşiminde arzulanan düzeyden hayli uzağız. Bu da bir başka gerçekliğimizdir. Peki, devrimci siyasal yaşama taze bir hava, işçi sınıfı hareketine dipdiri bir canlılık kazandırma iddiasını ortaya koyma gücünü nereden buluyoruz? Biz, geçmişimizi, tüm birikimimizi geleceğimizin teminatı sayıyoruz. Başarılamaz denileni başarmış olmanın ve buradan ileriye sıçrayacağımız konusunda en ufak bir tereddüt taşımamanın gücüyle konuşuyoruz. Biz gerçeklerin gücüne inanıyoruz. Biz gerçekliğin bilincinde olan enerjik devrimcilerin, bugün görünürde olmayan çok şeyi görünür hale getirebileceğine inanıyoruz. Bunu yaşamış olmanın deneyimi ile konuşuyoruz.

Yoldaşlarımızın formüle ettiği “partiye kazandık” sözlerini kendimizi övmek için değil, “parti ile kazanma” arzusu ve azminin bir dile getirilişi olarak algılıyoruz. Unutmamalıyız! Bize düşen kendimizi ve partimizi öven daha az tumturaklı söz, buna karşılık, partimizin övünç veren birikimini özümsemek konusunda daha fazla çabadır. Özümstediklerimizin gereklerini pratikte yerine getirmek konusunda daha büyük enerji ortaya koymaktır.

En acil sorunumuz, komünistlerin pratik eylemini, bütün bir enerjiyi en aktif ve en işlevsel tarzda harekete geçirecek tarzda, hakkıyla örgütlemek sorunudur. Parti faaliyetinin pratik yönünden söz ediyoruz. Çünkü teorik açıdan en kritik dönem artık geride kalmıştır. Partimizin teorik görüşlerinin ana ve temel özellikleri yeterli açıklıktadır. (Bu elbette teorik alana ilişkin görevlerin bittiği anlamına gelmiyor. Teori alanı marksist-leninist bir parti için temel bir mücadele alanı olarak önemini her zaman koruyacaktır.) Fakat aynı şey komünist faaliyetin pratik yönü için söylenemez. Dönemin özelliklerinin pratik çalışmamızın gelişmesi açısından oynadığı olumsuz rol açık. Yönelimize uygun bir politik-pratik çalışma örgütlemek uğrunda inatçı bir çaba içinde

olduğumuz da açık. Fakat yine de bu mevcut pratik-politik çalışmanın olması gereken düzeyde olduğu anlamına gelmiyor. Özellikle pratik politika alanındaki zayıflık ve yetersizliklerimiz ideolojik gelişmemiz ile pratiğimiz arasındaki mesafenin kapatılmasını güçleştiren bir rol oynuyor. Bu durum arayış içinde olan devrimciler için ideolojik gelişmemizin taşıdığı önemi karartıyor ve bir bulanıklığa yol açıyor.

Parti kuruluş kongremiz, işçi sınıfının taktik ve stratejik istem ve özelemlerinin ifadesi bir programı oluşturarak, bunu bir bayrak gibi gururla sunmamızı olanaklı hale getirecektir. Kuruluş kongremiz partinin taktik politikası alanına ilişkin büyük açıklıklar yaratacak, önümüzdeki sürecin pratik çalışma planını somutlayacak, bütün bunları örgütlemek, yürütmek ve denetlemekle yükümlü bir merkezi ekip tayin edecektir.

Dolayısıyla ideolojik gelişmemiz ile pratiğimiz arasındaki mesafeyi kapatacağımız bir sürece giriyoruz. Önümüzdeki sürecin en temelli sorunu parti faaliyetini pratikte geliştirmek ve yetkinleştirmek olacaktır.

I- Mahalli çalışmanın artan önemi

Parti faaliyetini pratikte geliştirmek ve yetkinleştirmek bir bakıma başarılı bir mahalli çalışma örgütleme, yetkin bir yerel inisiyatif ortaya koyma sorumluluğu demektir. Partimizde bugün “belirleyici olan kadrolardır” tanımı gerçek karşılığını parti örgütünün toplamında omurga olan yerel önderlik organlarında bulmaktadır.

Mahalli organların mahalli önderlik düzeyine sıçraması elbette ki öncelikle ideolojik bakımdan sağlam, devrimci açıdan güvenilir, siyasal açıdan deneyimli, yetkin, atak ve kaynaşmış ekipler sorunudur. Fakat bu nihayet ideal bir düzeydir. Bu düzeye her bakımdan ulaşabilmek ise, mahalli sınıf ve kitle hareketine önderlik etme iddia ve hedefiyle işe girişmeyi; perspektif, önderlik kapasitesi ve örgütsel organizasyon yönünden buna göre kendini hazırlamayı; toplumsal-siyasal gelişmeleri (güncel politik faaliyetin gereklerini yerine getirmek için) dikkatle izlemeyi; olaylara yetişmek, kitleleri etkilemek ve mücadeleye çekmek, gelişen mücadelelere pratik olarak önderlik etmek için etkin biçimde çalışmayı gerektirir.

Geleneksel devrimci örgütlerde etkin bir mahalli inisiyatif geleneği yoktur. Bu, bu örgütlerin ideolojik ve sınıfsal kimlikleriyle, örgütsel önderlik kültürleriyle bağlantılı bir husustur. Devrimci örgütün yukardan aşağıya inşa edilmesine ilişkin temel örgüt ilkesi bu örgütlerin pratiğinde boğucu bir bürokratik mekanizma üretebiliyor. Kitle dışılık ya da bürokratik bozulmaya uygun küçük-burjuva sosyal zemin bunu kolaylaştıran bir rol oynuyor. Merkeziyetçiliğe ilişkin devrimci örgütsel ilke taban ve kadro inisiyatifi dumura uğratan bir tarzda anlaşılıp uygulanıyor. Tüm bunları leninist örgütsel anlayış ve ilkelerin küçük-burjuva bir ideoloji ve sınıfsal kimliğin prizmasında kırılarak bozulması ve tahrif edilmesi olarak anlamak gerekir.

Öte yandan, geleneksel devrimci harekette mahalli inisiyatif sözkonusu olduğunda sıklıkla ‘70’li yılların Devrimci Yol’undan söz edilir. ‘70’li

yılların Devrimci Yol’unda geniş bir yerel inisiyatifin olduğu tartışmasıdır. Fakat marksist devrimci bir parti açısından bu son derece tartışmalı ve hatta kabul edilemezdir. Zira Devrimci Yol gerçekte merkezi örgütlenmiş bir örgüt değildi. Geniş bir yığından oluşan şekilsiz bir dergi çevresiydi. Bir ihtilal hareketi ve örgütü değil, muhalefet akımıydı. Siyasal planda devrimci bir konumda bulunuyor olması yükselen kitle hareketiyle ve henüz yeterli olgunluğa ulaşamaması gerçeğiyle bağlantılıydı. Ayrıca, bu harekette yerelcilik ve federalizm yapısal bir olguydu. “Kaç tane Devrimci Yolcu varsa o kadar da Devrimci Yol vardır” sözü bir gerçekliği tanımlamaktaydı.

Büyük Ekim Devrimi’ne önderlik eden Bolşevik Partisi’nin en büyük özelliklerinden biri, son derece geniş bir mahalli inisiyatif alanının etkin bir biçimde kullanılmış olmasıdır. Yerel çalışmayı her koşul altında sürdüren kesintisiz bir faaliyetin yürütülmüş olmasıdır. Partideki bütün çalkantılara, şu ya da bu nedenle merkezi önderlikteki aksamalara, düşman operasyonları ve tutuklamalara, merkezi önderlik araçlarının sık sık yakalanması nedeniyle yaşanan boşluklara ya da başka nedenlerle önderlik ilişkilerinin bir dönem kesilmiş olmasına rağmen siyasal faaliyetin kesintiye uğramamış olması, Rusya işçi sınıfını kazanan ve onun üzerinde tartışmasız bir otoriteye dönüşen Bolşevik Partisi’nin yapısı hakkında son derece açıklayıcı bir fikir vermektedir.

Bolşevik Partisi’ndeki bu mahalli inisiyatif sıkı bir devrimci merkezîyetçi örgütlenme üzerinde hayatiyet kazanmıştır. İdeolojik çizgi ve bu temel üzerinde partinin merkezi politikası tartışmasız bir otoritedir. Siyasal iktidar mücadelesine önderlik eden, örgütsel konumlanmasını bu stratejik hedefe uygun olarak düzenleyen, mahalli çalışmayı ve inisiyatifini asıl çalışmaya, merkezi saptanmış politikalara ve parti merkezinin genelgelerine bağlantılı ele alan veya ona uyarlayan bir işlerlik egemendir.

Partimiz, tıpkı Bolşevik Partisi gibi, parti çizgisi ve siyaseti temelinde sınırsız bir mahalli inisiyatifin kullanıldığı bir yapı olabilmelidir. Devrimci merkezîyetçiliğin ve bu “devrimci merkezîyetçiliğin zorunlu bir önkoşulu ve zorunlu bir düzelticisi” olarak ademi merkezîyetçi sorumluluğun gereklerini pratikte tam gözetmek kaydıyla başka türlü de düşünülemez. Etkin bir mahalli devrimci inisiyatif ile yerelcilik ve federalizm genellikle birbirine karıştırılır. Bunlar tümüyle iki farklı şeydir ve komünist partisi ikincisinin (yerelciliğin ve federalizmin) her türünü prensip olarak temelden reddeder. Çünkü bu iki özellik partinin ideolojik temeli ve stratejik hedefine aykırıdır. Yerelcilik ve federalizm, devrimci merkezîyetçilik esaslarına dayalı olarak örgütlenen bir partide siyasal faaliyetin gücünü zayıflatan, partinin işlerliğini dumura uğratan ve merkezini iktidarsız bırakan bir rol oynar.

Siyasal yaşam son derece canlı, hareketli ve zengindir. Partimizin günlük faaliyeti bütün bunları gözetmek durumundadır. Biz işçi sınıfının devrimci partisiyiz. Burjuva sınıf iktidarına karşı mücadele ediyoruz. Partimizin rolü, proletaryanın eylemini devrimci siyasal alana çekmek, işçi hareketini kendi programının seviyesine yükseltmektir. Fakat bunun yalnızca programımızın sistematik olarak propaganda edilmesiyle başarılamayacağı da son derece açıktır. Bu görevin başarılması, kapitalist sömürünün her biçimini, burjuva sınıf egemenliğinin bütün görünümelerini ve sınıf içeriğini, bu duruma son verme zorunluluğunu günlük olarak kitlelere anlatmayı ve onların pratik eylemini örgütleyip önderlik etmeyi gerektirir. Günlük pratik siyasal faaliyet söz konusu olduğunda, burjuva sınıfını ve onun egemenlik aygıtı devletini suç üstü yakalamak

Yılların özlemi bitmiştir. Yılların beklentisi nihayet sona ermiştir. Grup dönemini geride bıraktık. İşçi sınıfının ve bütün emekçi katmanların devrimci çıkarlarının temsilcisi bir siyasal parti olarak mücadele alanındayız. Bunun pratik siyasetimiz için anlamı şudur: Burjuvaziye karşı proletarya... Burjuvazinin egemenliği ve hegemonyasına karşı proletaryanın siyasal egemenliği ve hegemonyası... İşçi kitlelerinin, kapitalistin üretim sürecine yerleştirdiği ölü makinalar olmaktan çıkarak, ücretli kölelik zincirlerini parçalayarak, toplumsal üretim ve toplumsal yaşamı örgütleme sürecinin düşünen, özgür, bağımsız davranan yöneticileri haline gelmesi... Proleterlerin, işverenin kamçısı ve işten atma kılıcı olmadan çalışkanlığı, kapitalist uyarıcılar olmadan en yüksek verimliliği, boyunduruk olmadan disiplini, sömürücü sınıfın otoritesi olmadan proletaryanın düzenini geliştirebilmeleri... Ne sömüren, ne de sömürülen! Planlı üretim ve üretilenlerin ortak çıkarlara göre bölüşümü!...

ve bunu hemen işçi sınıfı ve emekçi katmanlar önünde teşhir etmek, binlerce plan, proje ve karar almadan daha önemli ve etkilidir.

O halde, bütün organlarımız, partimizin tek tek üyeleri ve sempatizan düzeydeki tüm militan yoldaşlar pratik sorumluluklarına bu gözle bakmalıdırlar. “Partiyle kazanacağız” şiarının gerçek karşılığını bulabilmesi için aktif ve atılgan bir performansın zorunlu olduğunu görmeli, görevlerine bu bilinçle sarılmalıdırlar. Parolamız şudur: **Partili ve parti sempatizanının olduğu her birimde, alanda parti faaliyeti kesintisizdir, öyle olmak zorundadır.** Parti politikası propaganda edilmek için değil, uygulamak içindir. Bu politikanın uygulayıcıları partili kadrolar ve parti davasına gönül vermiş devrimcilerdir.

Daha önce de bir vesile ile değinmiştik. Bir çalışma alanıyla uzun sayılabilecek bir dönem hareketimizin örgütsel ilişkileri kesilmiş olmakla birlikte faaliyetimiz kesintisiz olarak sürmüştü. Henüz yeni sayılan bu çalışma alanıyla yeniden bağ kurduğumuzda, siyasal etkimizin bütün bir kente yayıldığı, güçlerimizde önemli bir gelişme yaşandığı gerçeğiyle yüzyüze gelmiştik. Yakın dönemde yaşanan Ceyhan Belediyesi işçilerinin grevinde ve Hacı Bektaş Şenlikleri’nde yoldaşlarımızın ortaya koyduğu inisiyatif, gösterdikleri yaratıcılık hem kıvanç verici ve hem de son derece öğreticidir. İşte “parti tarzı” bir yanıyla da budur.

İşçi hareketine diriltici bir hava taşımak, tereddüt içindeki devrimcilerin önyargılarını kırmak, safları hızla genişletmek ve sorumlulukların geniş çapına yetecek kuvvetleri bir an önce harekete geçirebilmek, her düzeydeki inisiyatifli etkin ve işlevsel kullanabilmeye bağlıdır. İşçi sınıfının devrimci partisinin, yukarıdan beklemecilere, yalnızca direktifle iş yapanlara değil, kendisini devrimci siyasal mücadelede yeniden üreten, inisiyatifli, yaratıcı, görevini yapmadığı zaman büyük bir sıkıntı duyan ve mutlak başarıya azmiyle hareket eden bir partiye ihtiyacı vardır.

II- Grup yaşamının izlerini kazımak ve siyasal yaşamı partili kimliğin gereklerine uygun olarak düzenlemek

Proletaryanın ihtilalci devrimci partisini inşa etme süreci anlamında bir grup olma döneminden yeni yeni çıkıyoruz. Dün parti değil bir gruptuk. Devrimci hareketin bir parçası olduğumuz için, geleneksel hareketin ara sınıf konumuyla bağlantılı olan grup ve grupçuluk kültürünün bizim saflarımızda da ideolojik-kültürel etkileri vardı. Saflarımıza proletarya dışı katmanlardan güçler akıyor ve doğal olarak bunlar şekillenme ortamı ve sürecinin etkilerini saflarımıza taşıyorlardı. Ve en önemlisi, devrimci bir sınıf hareketinin dönüştürücü gücünden yararlanmak bir yana, kendiliğinden bir işçi sınıfı hareketinin geri biçimler içinde ve son derece istikrarsız seyrettiği bir süreçte biz parti inşa sürecini tamamlamak durumunda kaldık.

Yılların özlemi bitmiştir. Yılların beklentisi nihayet sona ermiştir. Grup dönemini geride bıraktık. İşçi sınıfının ve bütün emekçi katmanların devrimci çıkarlarının temsilcisi bir siyasal parti olarak mücadele alanındayız. Bunun pratik siyasetimiz için anlamı şudur: Burjuvaziye karşı proletarya... Burjuvazinin egemenliği ve hegemonyasına karşı proletaryanın siyasal egemenliği ve hegemonyası... İşçi kitlelerinin, kapitalistin üretim sürecine yerleştirdiği ölü makinalar olmaktan çıkarak, ücretli kölelik zincirlerini parçalayarak, toplumsal üretim ve toplumsal yaşamı örgütleme sürecinin düşünen, özgür, bağımsız davranan yöneticileri haline gelmesi... Proleterlerin, işverenin kamçısı ve işten atma kılıcı olmadan çalışkanlığı, kapitalist uyarıcılar olmadan en yüksek verimliliği, boyunduruk olmadan disiplini, sömürücü sınıfın otoritesi olmadan proletaryanın düzenini geliştirebilmeleri... Ne sömüren, ne de sömürülen! Planlı üretim ve üretilenlerin ortak çıkarlara göre bölüşümü!..

Partimizin eylemine yön veren temel hareket noktaları bunlardır. Güncel politikalarının, propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhirinin hizmet ettiği stratejik amaç budur. Politika yapış tarzımız, karşıt çıkarlara sahip iki sınıf ve birbirini yadsıyan iki toplumsal sistem temeline dayalıdır. Bu nedenle, geleneksel hareketin takvim devrimciliğinin, ara sınıf konumundan gelen ve herşeyi ara çözümlere endeksleyen marjinal politik etkinliğinin, işçi yığınlarıyla birleşmeksizin ve onlara dayanmaksızın sözümona politik kuvvet ortaya koyma sonuçsuz çabasının, devrimci eylemi devrimci sınıfın eylemi olarak kavrayıp ele almayan “öncü savaş” perspektifinin, yığınların devrimci siyasal eylemini yaratmak ve bu eylemin deneyimleriyle daha geniş kesimleri eğitip mücadeleye yeni kuvvetler kazandırmak yerine, böbürlenmelerle taraftar toplama hastalığı vb.nin izlerini saflarımızdan kazımalıyız.

Bizim için politika, işçi sınıfının güncel ve tarihsel çıkar ve özelemlerine sahip çıkmak, onun çıkarlarını kollamaktır. Bizim için eylem, işçi sınıfına ve bu sınıfın amaç ve özelemlerine dayalıdır. Hiçbir eylem ve hiçbir mücadele aracı kendi başına amaç değildir ve her durum için geçerli de değildir. Kahramanlık ve feda ruhu sınıfsal içeriğinden kopartılamaz. Komünistlerin kahramanlığı ve fedakarlığı işçi sınıfının devrimci eylemini geliştirmek, işçi sınıfının devrimci mevzilerini korumak, işçi sınıfının ücretli kölelik zincirlerini parçalamak içindir. Komünistler kendilerini övmeyi yadırgarlar. Kendilerini işçi sınıfına kurtarıcısı olarak sunmayı akılsızlık ve gerçek hayata yabancılaşma sayarlar. İşçi sınıfının ve emekçilerin sözümona kurtarıcılara değil, devrimci bilincini

geliştirip keskinleştiren, sermayenin saldırı ve oyunlarına karşı onu yerinde ve zamanında uyarın, toplam mücadelelerinin deneyimlerini süzüp hareketine mal eden, tarihsel hafızası olan, her koşulda ve her zaman kaderini işçi hareketinin kaderiyle birleştiren devrimci önderliklere ihtiyacı vardır.

Partili güçlerin siyasal faaliyetini bu temel zemin üzerinde düzenlemek koşuluyla, savaş açmamız gereken bir öteki husus da, iç yaşamımızdaki grup kültürü ve alışkanlıklardır. Tek tek öğelerini burada saymak gereksizdir. Sosyal yaşamdan siyasal yaşamın planlanmasına, kurallı devrimci yaşamdan aleniyete dayalı devrimci merkezîyetçiliğin gereklerini yerine getirmeye, insan ilişkilerinden devrimci eleştiri ve özeleştirî vb. bir dizi alanda çevre yaşamına özgü davranış, tutum ve alışkanlıkları yenmeyi radikal bir mücadeleye konu etmeliyiz. Partili yaşama başladığımız ilk süreçte böyle bir mücadele sanıldandan da büyük bir önem taşımaktadır. Düzeyleri ve alanlarının farklı olduğunu unutmamak koşuluyla, bu sorumluluk ve yükümlülük bütün bir parti örgütünü ve sempatan yoldaşları kesmektedir. Unutmamalıyız! Zayıflıklar ve alışkanlıklar komünistlerin iç düşmanlarıdır. En tehlikeli düşman da budur. Bu düşmanı yenemeyenler, sermaye düzeni ve iktidarını yenecek gücü açığa çıkartıp örgütleyemezler.

III- Partinin gerçek kadroları, işçi sınıfının seçkin önderleri olmalıyız İşçi sınıfının bilinçli, militan, fedakar ve devrimci temsilcilerini partimizde toplamalıyız

Siyasal mücadele alanına yeni kurulmuş olarak atılan partimizin en büyük avantajı, güçlü bir teorik temele sahip olması, son 25-30 yılın siyasal mücadeleler sürecinden geçen deneyimli kadrolar ile genç ve dinamik güçleri aynı potada birleştirmeyi başarması, kadro çekirdeğinin partinin çizgisi temelinde açık ve berrak bir bilince sahip olması ve güçlü bir misyon bilincinin beslediği “çüret etmek ve başarmak” iddiasına tutkuyla sarılmanın bütün ön imkanlarını yaratmış olmasıdır.

Parti örgütümüzün kadroları, işçi sınıfı içindeki devrimci çalışmadan, sınıf mücadelesinin gerçek sorun ve görevlerinden kopuk, soyut inşa şemaları ve aydın fantazileri ile gübrelenen bir sakı içinde yetişmediler. Komünist hareket inşa sürecindeki örgütsel ve kadrosal şekillenmesini işçi sınıfını devrimcileştirme pratiği içinde gerçekleştirdi. Bütün bu sürecin sağladığı deneyim birikimi de gözetildiğinde, bu husus partimizin sahip olduğu bir başka avantajdır.

Partimizin en ciddi zayıflık alanından biri ise, on yıllık ısrarlı çalışmamıza rağmen, proleter kökenli kadroların saflarımızdaki azlığıdır. En büyük dezavantajımız ise, işçi hareketinin yalnızca siyasal açıdan tam bir atalet içinde bulunmasını bir yana bırakırsak, kendiliğinden hareketin durgun ve olabildiği kadarıyla son derece geri biçimlerde seyrediyor olmasıdır. Hareketin bu durumunun partimizin gelişmesi açısından yolaçtığı sonuç şudur: Böylesi durumlar sosyalist siyasal çalışmanın çok az verim verdiği dönemlerdir. On yıllık ısrarlı çalışmamızın ortaya tatmin edici bir sonuç çıkartamamış olmasının gerisinde bu faktörün çok önemli bir rolü vardır.

Parti faaliyetini pratikte geliştirmek ve yetkinleştirmek bir bakıma başarılı bir mahalli çalışma örgütlemeye, yetkin bir yerel inisiyatif ortaya kovma sorumluluğu demektir.
Partimizde bugün “belirleyici olan kadrolardır” tanımı gerçek karşılığını parti örgütünün toplamında omurga olan yerel önderlik organlarında bulmaktadır. Mahalli organların mahalli önderlik düzeyine sıçraması elbette ki öncelikle ideolojik bakımdan sağlam, devrimci açıdan güvenilir, siyasal açıdan deneyimli, yetkin, atak ve kaynaşmış ekipler sorunudur. Fakat bu nihayet ideal bir düzeydir. Bu düzeve her bakımdan ulaşabilmek ise, mahalli sınıf ve kitle hareketine önderlik etme iddia ve hedefiyle ise girişmeyi; perspektif, önderlik kapasitesi ve örgütsel organizasyon yönünden buna göre kendini hazırlamayı; toplumsal-siyasal gelişmeleri (güncel politik faaliyetin gereklerini yerine getirmek için) dikkatle izlemeyi; olaylara yetismek, kitleleri etkilemek ve mücadeleye çekmek, gelişen mücadelelere pratik olarak önderlik etmek için etkin biçimde çalışmayı gerektirir.

İşçi hareketinin tabanında biriken hoşnutsuzluk, öfke ve yaşam koşullarını değiştirmeye dönük istemler, bu temeldeki mücadele isteği ne zaman kitlesel bir eylemliliğe dönüşecektir? Sözelimi, ‘70’li yıllar, ya da ‘87-90 dönemindeki bir yaygınlıkta ne zaman ortaya çıkacaktır? Bunu kesin olarak kestirmek mümkün değildir. İşçi sınıfının kapitalist kuşatma içinde ağır bir sömürü altında inlediği, faşist zorbalığın hareketin gelişip serpilmesi için her yola başvurduğu kesindir. Aynı ölçüde kesin olan bir başka gerçek ise bu durumun uzun süre devam edemeyeceğidir.

O halde komünistlerin öncelikli görevlerinden biri, işçi sınıfının fabrika koşullarıyla ilgili en küçük sorunundan uluslararası düzeydeki gelişmelere kadar, kapsamlı ve çok yönlü, planlı ve ısrarlı bir çalışmayla harekete itilim kazandırmaya çalışmaktır. Buna bağlı olarak, yükselecek bir hareketi kucaklayacak, onu ileriye taşıyarak siyasal iktidar mücadelesine yöneltecek bir siyasal ve örgütsel hazırlığı ivedilikle tamamlamaktır. Bu husus çok önemlidir. Proletarya partisi için önemli olan günü kurtarmak değil, geleceği kazanmayı teminat altına almaktır. Fakat bu bir rehavete yol açan tarzda değil, tersine sistemli ve ısrarlı çalışmak koşuluyla solugunu tutmayı başarmak olarak anlaşılacak zorundadır. Şu basit nedenledir ki: Geleceği teminat altına almak bugün ortaya konulan performansla bağlıdır. Bugünü hakkıyla değerlendiren bir parti yarını kucaklayabilir. “İşleyen demir paslanmaz!” Rehavet ise çürütür.

Yarına hazırlanmak, yalnızca ve basitçe bugünkü güçleri iyi düzenlemek, etkin seferber etmek ve yetkinleştirmek olarak anlaşılabilir. Bu, güç ve deneyim birikimini artırmak, olanakları çoğaltmak, mevzileri sağlamlaştırmak ve yeni mevziler kazanmak ve bütün cepheleri hakkıyla tutacak kuvvetleri biriktirip hazırlamak sorunudur.

Bu nedenlerle, geleceği kazanmayı teminat altına almak için işçi sınıfının en seçkin üyelerini partimize kazanmak geleceğin değil, bugünün sorunudur. Partimiz, sınıf bilinçli işçilerin partisidir. İşçi sınıfı saflarında varolan sosyalist, devrimci, ilerici tüm birikimi partimizin saflarında toplamalıyız. İşçi sınıfının sosyalist ve ilerici öğelerine dosdoğru programımızla gitmeli, sosyalist propaganda ile onları açık bir tercihe çağırmalıyız. Partimize yönelen en küçük enerji zerreciği üzerinde hassasiyetle durmalı, sosyalist siyasal çalışmayı proleter öncülere dayanarak sürdürmeliyiz.

İşçi sınıfının ileri öğeleri yalnızca programımıza bakarak tercihlerini yapmayacaklardır. Hatta kimisi programın dışına çıkarak örneğin <https://www.youtube.com/watch?v=...>

Siyasal duruşa, siyasal çabaya, bu açıdan ısrara ve istikrara bakacaklardır. Sosyal ilişkiyi kuruş tarzına, sosyal yaşamdaki duruşa bakacak, propagandacı ve örgütçü olarak giden partili militanda kendisinden birşeyler arayacaktır. Tercihlerini buna göre yapacaktır. Bu nedenle partimize, sınıf kitlelerini etkileyebilen, onun öncülerıyla kaynaşmayı başarabilen kadrolar gerekli. Partimize işçi sınıfı okulunda eğitim görmüş, sınıf kitlelerinden öğrenmesini bilen kadrolar gerekli. Bir kadronun Marksizm-Leninizmi teorik olarak bilmesi yetmez. Bu teorinin maddi-toplumsal kuvveti olan proletaryayı tüm yönleriyle tanıması gereklidir. Salt kitaplardan işçi sınıfını tanıyan bir devrimci, henüz devrimcileşmemiş bir işçi yığını gerçeğiyle karşı karşıya geldiğinde

önce şaşırır. Çünkü devrimcileşmemiş bir işçi sınıfı henüz siyasal bir varlık değildir. Düşünüş tarzı ve değer yargıları egemen kültüre göre şekillenmiştir. Bu gerçeklikle karşı karşıya gelen bir devrimci, geleneksel harekette sıklıkla karşılaştığımız gibi, ya umutsuzluk içinde “bunlardan birşey çıkmaz” diyerek aslına rücu edecektir. Ya da işçi sınıfını devrimcileştirmenin kendi işi olduğunu pratik olarak bilince çıkartarak sorumluluğuna soyunacaktır.

Partimizin kadrosu, sınıf güdüsü, sınıf sevgisi, sınıf disiplini ve sınıf sağduyusuna sahip olan ve tüm bunları devrimci temellerde değerlendirendir. Tüm bu özellikleri edinmek ise, ne kendi başına teoriyi iyi bilmek ne de devrimcilikte tereddütsüz olmakla ilgilidir. Bu herşeyden önce, siyasal, sosyal, kültürel yaşamı düzenleme, proleter kitlelerin gündelik yaşamına gerçek bir ilgi gösterme sorunudur. Sınıf devrimcisi olmak için fabrikada çalışmayı yeterli görmek yanlış ve eksik bir kavrayıştır. Fabrika yaşamının sağladığı avantajlar elbette vardır. Herşeyden önce siyasal çalışma ve kitle eylemi örgütlemeye açınsan. Ama, eyleminde düşünce ve bilincin en yüksek düzeyini güçlü bir özdisiplin ve özdenetimle birleştiren bir partili için sözünü ettiğimiz avantajın özel bir önemi yoktur. Partilide devrimcilik bir meslektir. Kendini gerçekleştirme işidir. Böyle bir devrimci de, doğal olarak, işçi sınıfının maddi, sosyal, kültürel, siyasal dünyasına, devrimci talep ve özlemlerine, hareketin gelişim seyrine, sorunlarına ve ihtiyaçlarına günlük bir ilgi gösterir. Böyle bir devrimci, işçi kitleleriyle buluşma ve onların içinde erime yeteneğini kolay kazanır.

Partili kadro, işçi sınıfı hareketinin pratiği içinde yoğrulan, işçi sınıfı ve mücadelelerinin deneyimini özümseyen, evrensel deneyimi bir klavuz olarak başarıyla kullanabilir. Sosyal- kültürel kimlikleri ve kişilikleriyle, birikim ve yetenekleriyle, çalışkanlık ve fedakarlıklarıyla, geniş işçi yığınlarıyla kurdukları bağlarla, bir işçi devrimcisi gibi düşünen ve yaşayan, siyasal kapasitesi ve performansı ile olduğu kadar insani özellikleriyle de yığınların gönlünü fethetmeyi ve sınıf kitlelerinin doğal önderi olmayı başarabilir. Parti, öncü misyonunu, devrimci işçi sınıfı ordusunun genelkurmayı olma rolünü ancak böylesine bir önderler topluluğuna sahip olduğu zaman hakkıyla oynayabilecektir. İşçi hareketi içindeki bütün bir sosyalist, ilerici birikimi parti potasında toplamak o zaman çok kolay olacaktır.

(Ekim'in 1 Eylül '98 tarihli 197. sayısından alınmıştır.)

Gerçekler inatçıdır!

Geleneksel sol hareket bir çözülme ve dağılma süreci yaşıyor. EKİM, Türkiye’de ve dünya’da bir dönemin kapandığını erken bir tarihte söylemişti. Yeni dönemde ancak sınıf devrimciliği temelinde, yeni bir gelenek ve kültüre dayanılarak devrimcilik üretilebilir, ilerlenebilirdi. 11 yıllık süreç bu değerlendirmemizi tam bir kesinlikle doğruladı. Geleneksel küçük-burjuva devrimciliği ana gövdesiyle geriye, reformizme yönelirken, komünist hareket ileriye çıkan güçleri topladı ve böylece geçmiş devrimci birikimin yeni dönemdeki temsilcisi olduğunu da gösterdi.

Kuşkusuz, geleneksel küçük-burjuva radikal hareket değişik grup, çevre ve kümeler şahsında hala yaşıyor ve bir dönem daha da yaşayacaktır. Ama o, döneme damgasını basan devrimci hareket olma anlamında miyadını doldurmuştur. Sağa savrulma süreçlerini sancılı ve çok değişik biçimlerde yaşamaktadır. Toplumsal temelleriyle bağı kopmuş hareketlerin dar pratikçilikle toparlanmalarının sınırları fazlasıyla dar olmaktadır. Bu sınırlar, yarın, devrimci proletaryanın devrimci önderliği şahsında mücadele sahnesine çıktığı koşullarda tümüyle ortadan kalkacaktır.

Dağılan ve çözülen küçük-burjuva radikal hareket ilkesiz bir tarzda sözümona devrimci güç birliklerine yönelmektedir. Bu tür sözümona “taktik” açılımlar ise siyasal ciddiyetsizlikle içiçe kendiliğindenci bir sürükleniş demektir. Sonun başlangıcını yaşıyan, bugüne dek pek ilkel görünen gruplar artık yaptıklarını kendi taraftarları nezdinde bile gerekçelendirememektedirler. Bildiriler, bildirgeler, gazete makaleleri birşey açıklamaktan çok gizlemeye, zaafılarla hesaplaşmaktan çok, rasyonalize etme işlevi görüyor. Hiçbir politik değerlendirme içermeyen metinlerin diliyse oportünizmin o örtülü ve muğlak tarzına dönüşüyor.

Oportünist birlikler oportünist açıklamalar gerektirir

TKP/ML-YDB (Yurt Dışı Bürosu) 20 Temmuz tarihinde DBGP (Devrimci Birleşik Güçler Platformu) üzerine bir açıklama bildirisi yayınladı. Aynı açıklama *Özgür Gelecek* dergisinin 21 Ağustos tarihli 125. sayısında yayımlandı. Bu açıklamaya kendi sınırlarında bakıldığında bir özeleştiri, devrimci bir hesaplaşma ve açıklık uygulaması gibi görülebilir. Açıklamayı bizim için önemli kılan da budur. Çünkü, iyi niyet görüntüsü ve ilkeli olma sosuna bulanmış bu açıklama gerçek bir tutarsızlığın göstergesidir. Oportünist bir manevra oluyor. İyiniyet, daha ince, daha çelişkili bir oportünizmi ortadan kaldırmıyor.

Düşününüz ki, DBGP’nin kuruluşu

4 Haziran ‘98’de ilan edildi. Sözkonusu platformun merkezi düzeyde oluştuğunu ise herkes biliyor. Biz komünistler bu oluşumun iç süreçlerini yakından bildiğimiz için bunu ayrıca biliyoruz. Tüm bunlara rağmen TKP/ML’nin DBGP’na yalnızca Avrupa düzeyinde katıldığı iddia edilebiliyor. Ciddiyetsizlik de daha buradan başlıyor. Dahası, bu açıklamayı TKP/ML önderliği YDB üzerinden yapmayı yeğliyor. TKP/ML YDB ise bunu ancak 20 Temmuz’da yapıyor. 20 Temmuz’da yapılan açıklama *Özgür Gelecek* dergisinin 21 Ağustos tarihli sayısına ancak basılabiliyor. Böylece devrimci kamuoyu fiilen aldatılmış ve atlatılmış oluyor.* Bu nedir ve nasıl bir ciddiyettir? Devrimcilik adına bu akılalmaz davranış nasıl gösteriliyor? Devrime, halka karşı sorumluluk bunun neresinde?

Açıklamanın garip olan yanlardan bir diğeri ise DBGP hakkında ayrı durmayı gerektirecek kadar önemli gerekçelerin YDB tarafından sıralanıyor olmasına rağmen, yine bu aynı YDB’nin DBGP’de yer almaya devam etmesidir. Tutarlılığın böylesi küçük-burjuva radikalizminin yeni dönemdeki hususiyetlerinden biri olsa gerek.

Bu gelişmeler TKP/ML’nin politik bir merkezi yapısı üzerine yaratılan koca bir soru işaretidir. Bu kadar zaman sonra ve YDB üzerinden DBGP değerlendirmesi yapmak! Bu, merkezi iktidar yoksunluğunun değilse, oportünist merkezi hesapların göstergesidir yalnızca.

TKP/ML, DBGP değerlendirmesinden kaçınarak kendisini DBGP’nin eleştirisinden korumuş ve tam da böylece politik muğlaklığını, ara konumunu, yalpalamasını ve “sen beni eleştirme ben de seni” oportünizmini ve tabii ki zayıflığını ilan etmiştir. TKP/ ML aynı tutum sayesinde kendisini komünistlerin zamanında, açık, ilkeli devrimci eleştirileri karşısında da tanımlamaktan sözde kurtulmuş, aslında devrimci eleştirimizin etkisini ilan etmekten kaçınmaya çalışmıştır. Bize kalırsa bu TKP/ML adına bir onur değil, utanç vesilesidir.

Peki TKP/ML’yi katılmadığı bir birliğe karşı böyle zayıf kılan nedir? Tabii ki geçmiş oportünist birlik pratikleri ve bunların devrimci temelde bir hesabının verilmemiş oluşudur. 1 Mayıs’a ilişkin DGB Sonuç Bildirgesi’nin oportünizmi mahkum edilmeden, şimdi devrimci eleştiriye nasıl güç yetirebilirler? O zaman bırakalım PKK’yi, HADEP’i bile eleştirme gücü gösteremeyip “HADEP yönetimi” eleştirisi oportünistliklerine girişenler, şimdi burjuva çözüm olan “siyasi çözüm” peşindeki PKK’ye yedeklenmeyi nasıl eleştireceklerdir? O zaman devrimci sağduyuyu tamamen

yitirip EKİM’e saldıranlar ve komünistleri HADEP yönetimi ile birlikte anma zavallılığını gösterenler, şimdi devrimci eleştiride EKİM’in yanına nasıl geçecekler? Ya da 1 Mayıs öncesi ilanlarında 4 sendika şubesine imza attıran, sonra 1 Mayıs’ta bunların kağıt üzeri oportünist imzalar olduğu görülenler “Sonuç Bildirgesi”nde “daha da önemlisi güç birliğinin öncü sınıf ve kitle dinamikleri üzerindeki bizzat alanda yaşattığı devrimci etki” diye yazarlarsa, bırakın siyasal güvenilirliği, kağıt üzerinde bile tutarlılık gösterebilirler mi? Böyle olunca 15 Mayıs tarihli *Özgür Gelecek* başyazısının 1 Mayıs’a ilişkin örtülü, muğlak özeleştirisinin (daha doğrusu oportünizmin) kaba biçiminden kurtuluşunun bir devrimci sonucu olabilir mi? 1 Mayıs’taki güç birliklerinin fiyaskosuna ilişkin bir dizi isabetli ve anlamlı sonuç yazarlar, kalkıp bir de komünistlere karşı yazılan o bayağılık numunesi sözleri onaylayıp imza atınca tutarlılık gösterebilirler mi? Böylelerinin bir tutarlılık kaygısı taşıdıkları söylenebilir mi? Uzatmayalım! Sonuç açıktır: Oportünist birliklerin izahı oportünist açıklamalar gerektirir! TKP/ML şahsında olan da budur.

Şimdi metnin bazı

değerlendirmelerine bakabiliriz.

“Böyle bir biraraya gelişte (-DBG’de herkesin merkezi imza kullanması kastediliyor-KB) Parti Merkez Komitesi diğer örgütlerle tartışma ve eylem birliği noktasında ilkesel olarak anlaşma gibi fiili bir durum yaşanmadan ve buna paralel PMK tarafından karar alınmadan, tüm parti adına imza atma kararını almamız yanlışır?” Oportünizmin dili karanlık ve muğlaktır. Zira o sıkıntılı gerçekleri gizlemeye ve rasyonalize etmeye çalışır. Açıklamaları bile gerçeği gizlemek içindir. Onun için alıntının sonundaki soru işaretini biz yazım hatası saymıyoruz. Bu cümle içeriği ve diliyle bitişinde bile insana “neden?” sorusunu sorduruyor. TKP/ML, organik bir “parti” örgütü müdür, yoksa bir sosyal ilişkiler ağı mı? Devrimci özeleştiri dışarıya karşı görüntü tutarlılığı yakalamak için değil de, zaaf ve zayıflıklara karşı bir devrimci hesaplaşma ve hatanın tekrarını önlemek için ise bildirinin işlevi nedir? Tüm bunlar şu kötü ünlü “1. Oportünist MK”, “2. Oportünist MK” sözde özeleştirilerinin bir versiyonu değilse nedir?

Bu kadar muğlaklık içinde *“açıklamanın geç kalması farklı yaklaşımlara yol açıyorsa da, bu davranış, kavga dostlarımızla beraber yürümenin verdiği bir sorumluluktur.”* Bu ne anlama geliyor? Nedir bu “farklı yaklaşımlar”? Yeni oportünist açıklamalardan kaçınmak için somut, net ve özle konulamaz mı?

“Dolayısıyla bu eylem birliği YDB düzleminde ele alınacaktır. Diğer alanları bağlayan bir birliktelik değildir. (...) Her bölge önderliğimiz; diğer devrimci yapılarla birlikte dört temel nokta üzerinden oluşturulan eylem birliği konusunda, kendi bölgesinde inisiyatif sahibidir.” Bildirinin bu bölümleri ciddiyet bunalımından bir kara mizaha dönüşüyor. TKP/ML “her bölge önderliği”nin bu birliğe katılma inisiyatifine sahip olduğunu YDB üzerinden mi örgütlerine duyuruyor? Bölge önderlikleri BDGP’nin dört temel maddesi üzerinden birliğe katılabiliyorlarsa, merkezi olarak katılmamanın gerekçesi nedir? Konfederatif yapı mı merkezi bu kadar iktidarsız bırakıyor? Böyle bir durumda ML parti iddiası tam bir ciddiyetsizlik değil midir?

Ensonu bildirinin en önemli ve satır aralarına sıkıştırılmış değerlendirmelerine gelebiliriz. *“Fakat sorunu çok genel anlamda ele alarak, ‘birlik için tüm koşullar uygundur’, ‘birleşme, ortak iş yapmanın önünde hiçbir engel yoktur’ vb. aşırı iyimser yaklaşımlar ülkemiz devrimci hareketinin gerçekliğini yeterince ifade edemiyor. Çünkü yaşanmış birçok eylem birliği ‘faydacı’, ‘ben-merkezci’, ‘kullanma’ anlayışları nedeniyle dağılmış, işlevsiz kalmış veya olumsuz biçimde sonuçlanmıştır. Çünkü böylesi olumsuzlukların yaşam bulabileceği ideolojik-politik, örgütsel zemin hala güçlü ve son tahribatları çok yenidir.”* İşte **gerçekler** bu kadar **inatçıdır**.

Komünistler bunları oluşum sürecinde ve bizzat yüzünüze ifade ettiler. Sözüünü ettiğiniz “faydacı”, “ben-merkezci” ve hatta “kullanma” olarak ifade ettiğiniz o tanımları siz kimin için kullanıyorsunuz? Şimdiki ortaklarınızla bu tanımların ilişkisi ne? Bu açıdan tam bir açıklık sağlamadan siz yaptığınız birliklerden devrimci bir sonuç çıkartabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Oportünist bir birlik ruhuyla yazılanlarda, DBGP’nin önündeki reformist yönelim, PKK yedeklenmesi, “siyasi çözüm” adlı burjuva çözüm üzerine hiçbir şey yok. Bu konularda suskunluk, muğlaklık var. TKP/ML, belki de kalkıp düzen içi bir çözüm olan “siyasi çözüm” politikalarına “onurlu barış” diyecektir, belli mi olur?

Son bir hatırlatma yapalım.

“Devrimci mücadeleyi reforme eden ve düzen içi arayışları güçlendiren eylemlerde partimiz olmayacaktır.” Madem öyle, şimdiki birlik içinde ne işiniz var? “Komünist parti” sorumluluğu herhalde “olmayacaktır” demekle yetinmek değildir. Devrimci mücadeleyi reforme eden akım ve politikalarla karşı kararlı, uzlaşmaz bir ideolojik-siyasi mücadele verir.

Biraz ciddiyet ve tutarlılık!..

* TKP/ML YDB’nin açıklamasına bakılırsa, DBGP’nin diğer bileşenleri bu durumu önden biliyorlar. O halde, DBGP’nin diğer bileşenleri durumu önceden bildikleri halde belirsizlikten ve örtülülükten siyasal çıkar umarak bunu gizleme yoluna gitmişler. Bu tutum DBGP’nin ciddiyeti ve halka karşı sorumluluğu konusunda bir fikir veriyor.

12 Eylül'ün izleri

ve gösterdikleri

Simdilerde kimsenin sahip
çıkmadığı bu darbe,
yaşantımızda vasaları ve
kurumları ile hükmünü
sürdürmeve devam ediyor.
Elbette sınırlı bazı esnemeler
oldu. Ancak kesin olan su ki,
bu vasalardaki en küçük
esnemeler bile can bedeli
mücadelelerin, kararlılığın ve
direncin birer eseridir. Fakat
abluka henüz dağıtılamamıştır.
Kazanılan mevzilerin ilk
bocalamada kaybedilmesi
bunun birer sonucudur. Bunun
da ötesinde sermaye sınıfının
içinden çıkamadığı kriz
günümüzde daha fazla sömürü
ve daha koyu bir baskıyı
koşullamaktadır. Sermaye
iktidarının uyguladığı terör,
yargısız infazlar, kaybetmeler,
ışkence ve kirli savaş
yöntemleri olanca pervasızlığı
ile sürmektedir.
Buna karşı öncü, devrimci ve
mücadeleci işçiler öne çıkmak
ve kaderlerini kendi ellerine
almak zorundadırlar.

değişmeyecek, üstüne üsluk yeni boyutlar kazandırılarak uygulanacaktı. Sermaye iktidarı bu darbeye bunalımına bir çare üretmediği gibi yalnızca görmek istemediği sonucu ertelemiş oldu. '77' yılında bunalım her yönüyle kendini açıktan açığa gösteriyordu. İşçi dövizlerinin azalmasıyla iyice bozulan ödemeler dengesi, yüzölçümüyle ifade edilmeye başlanan enflasyon, artan işsizlik, yükselen işçi hareketi ve toplumsal muhalefet ve ülkeye bir iç savaş görüntüsünün hakim olması... Yeni yatırımlar yapılamadığı gibi mevcut kapasitenin ancak % 30'unun kullanılması, petrol krizinin yarattığı çok tüm bunlar '80 öncesinin manzarasını oluşturuyordu.

Dönemin işçi hareketine bakıldığında bir yükselme eğilimi görüyoruz. '77-'80 arasında, '73-'76 dönemine göre grevlerde kaybedilen işgünü sayısı iki buçuk misli arttı. Bu durum ekonomik bunalımı derinleştiriyordu. Artan ve önu kolay kolay alınamayacak olan bir toplumsal muhalefet söz konusuydu.

Ünlü "kemer sıkma" politikası ilk kez bu yıllarda Ecevit hükümetince telaffuz edilmeye başlandı. Tarihe 24 Ocak kararları olarak geçen ve sermaye sınıfının aradığı "istikrar"a dönük tedbirlerin ilanı ise Demirel hükümetine nasip oldu. İlanı bu hükümete nasip olsa da uygulanması işçi hareketi ve toplumsal muhalefetin sonucuydu.

zorunlu kıldığı ve sistem tüm kurumları ile işlemez hale geldiği için bir askeri rejime kalıyordu.

Aslında yaşananlar dünya kapitalist ekonomisindeki kriz ve öngörülen yeni işbölümünün de birer uzantısıydı. Uluslararası sermayenin krizinin artan oranlarda bağımlı ve yeni sömürge ülkelerin işçi sınıfı ve emekçilerine dayatılmasından söz ediyoruz. O dönemlerden bugüne IMF, Dünya Bankası vb. uluslararası soygun mekanizmalarının reçeteleri bunun dışında bir anlam ifade etmiyor.

Türkiye kapitalizminin seçtiği yol, daha sonraları birçok bağımlı ülkenin iktidarlarının ağızlarından düşürmeyeceği bir IMF reçetesi idi: "ihracata yönelik kalkınma modeli!" Bu kalkınma modelinin yarattığı sonuçları dünyanın bütün emekçi halkları yaşayarak görecekti. Daha fazla sömürü, daha koyu bir baskı...

12 Eylül ve getirdikleri

Alınan "istikrar tedbirleri" Türkiye kapitalizminin hem kendi yapısal özellikleri hem de dünya kapitalizminin bunalımının hızlandırıcı etkisiyle girmiş olduğu derin bunalımdan kurtulma arzusunun ifadesi idi. Aynı zamanda dünya kapitalist işbölümündeki değişimlere uygun yeni bir birikim modeline geçiş çabası.

Boyle bir modelle işçilerin,

emekçilerin sofralarındaki kırıntılara göz dikiyordu sermaye devleti. Süngü gücü ile sömürü koşullarını azgınlaştırmayı hedefliyordu. Çünkü kalkınma hayallerinin temelini oluşturan ihracatın yapılabilmesinin tek koşulu vardı: Maliyetin düşürülmesi. Bunun yolu ise işçilerin, emekçilerin alınterini, emeğini daha fazla gaspetmek, daha geniş kitlelere sefalet koşullarını dayatmaktı. Bu gerektiğinde süngü gücü ile sağlanacaktı.

İşte, 12 Eylül sermayenin emek çephesine yönelik saldırılarına yeni bir boyut kazandırmasının da başlangıcı oldu. Önemli bir dönüm noktasıydı. Önemli idi çünkü, göstermelik "demokratik" kurumlar dahi sermayenin sırtında bir yük haline gelmişti. Önemliydi çünkü, sermaye iktidarının ayakta kalmak için gerekirse kendi yasalarını dahi rafa kaldırmayabileceğini, çığneyebileceğini birkez daha gösterdi. Mevcut yasalarla ve kurumlarla bu yıkımı dayatmak olanaksızdı. Onun içindir ki devletin tüm siyasi kurumları lağvedilerek yönetime ordu tarafından el konuldu. '70'li yılların ortalarından beri kendini hissettiren toplumsal muhalefet, Tarih Direnişi'nde olduğu gibi asker ve polisle karşı karşıya gelmekten çekinmeyen bir işçi hareketi, '70'lerin sonlarına doğru sömürgeci devlet tarafından da tespit edilen Kürt halkının uyanışı bunu zorunlu kılıyordu. Sonraki yıllar dizginsiz bir teröre tanık olduk. Abluka daraltıldı. İşçi hareketi ve toplumsal muhalefet soluksuz bırakılmaya, toplumsal yapının her zerresine "asker disiplini" egemen kılınmaya çalışıldı.

İlk olarak burjuva politikacılar, onların ardından da sendika bürokratları selamladılar komutanlarını. Şapkalarını alarak giden burjuva politikacıların gönlü rahattı. Nasıl olsa sermaye iktidarı kendilerine ihtiyaç duyduğunda geri çağırılacaklardı. Efendi-uşak ilişkisinin bir gereği idi bu: Koşulsuz itaat. Onurlarını ayaklar altına alarak boyun eğenlerin başında ise DİSK bürokratları geliyordu. Öyle ki ifade vermek için oluşturulan kuyrukta yerlerini tereddütsüz aldılar. Türk-İş bürokratları ise Cunta hükümetine bakan verecek denli pervasızdı. Keskin süreç ak ile kararı gözler önüne serdi.

Yaratılmak istenen dikensiz sömürü cenneti

Bugün pek çok sermayedarın ve

Yine bir 12 Eylül... Bundan 18 yıl önce tank paletlerinin sesleriyle uyanmıştı Türkiye. İlk bakışta karşı-devrim süreçlerinin o çok bilinen yoğun devlet terörü ve imha politikalarının basit bir tekrarı gibi gözüküyordu. Fakat diğerlerinden farklı olarak hem bu askeri faşist darbeyi koşullayan süreç, hem de sonrasındaki kurumsallaşma ve günümüzdeki uzantıları açısından 12 Eylül ve sonrası, Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu ve aşamadığı krizin boyutlarını ve bunun yarattığı sonuçları olanca açıklığıyla gözler önüne serdi. Bu sürece daha yakından bakmak gerekiyor. Zira bu keskin süreç aynı zamanda maskelerin düşmesini, safların netleşmesini de sağlamıştır. Ve tüm bu açıklıklar günümüzdeki mücadeleye ışık tutmak açısından büyük bir öneme sahiptir.

12 Eylül öncesi derinleşen kriz ve artan muhalefet

'71 darbesi ile işçi hareketi ve diğer toplumsal muhalefet odaklarını sindirerek kendi çıkmazını aşmayı denedi sermaye iktidarı. Hedeflenen "emekçi kesimlerden sermayeye kaynak aktarımı" idi. Bu politika yıllarca

Geçmişle hesaplaşamayanlar “yok” oldular! Geçmiş aşamayanların geleceği kazanamayacağı ortadadır! Geçmiş devrimci bir tarzda aşanlar ise er ya da geç geleceği kazanacaklardır! Sermaye iktidarını alaşağı edecek, sömürü ve terör mekanizmasını parçalayacak ve geleceği yaratacak tek güç işçi sınıfıdır. Düzen önceki kolay başarılarını işçi sınıfının örgütlü partisinin yokluğuna borçludur. İşçi sınıfı ordusunun genelkurmayı parti artık kazanılmış bir mevzi olarak önümüzdedir. Bundan böyle işçi sınıfı boşa kürek çekmeyecek. Savaşacak ve kazanacak. Geleceği kazanmak için parti etrafında kenetlenelim Tüm işçiler komünist işçi partisi bayrağı altına!

paralı kalemşörünün feryadını işitiyoruz: “Ekonomik istikrar için siyasi istikrar!” O gün için de geçerli olan buydu. Evet ekonomik istikrarları için siyasi istikrar, ekonomik tedbirler için siyasi tedbirler, ekonomik saldırılar için siyasi saldırılar; işin türkçesi daha fazla sömürü için daha koyu baskı...

İşçi-emekçi kitlelerin süngü zoruyla daha azgın sefalet koşullarına mahkum edilmesi sayesinde yaratılan kaynak, tekelci sermayeye aktarıldı. Özelleştirme, düşük ücret politikası, yoksuldan alıp zengine veren vergi politikaları, kitlesel işten çıkarmalar, yoğun işsizlik, yüksek enflasyon... Servet-sefalet kutuplaşması derinleşti. Sermayenin gelir içindeki payı '79'da %42.88 iken, on yıla sığdırılan saldırılarla '89'da bu oran %69.8'e çıkmıştı. Aynı dönem içinde ücretin payı % 32.79'dan %14,8'e geriledi. Özellikle tekellerin kâr oranlarına bakmak bu süreci anlamak için yeterlidir: Sabancı grubunun '80'de 10.8 milyar olan kârı, '88'de 853.6 milyara, Koç grubunun '80'de 2.6 milyar olan kârı, '88'de 405.4 milyara yükselmiştir. Uygulanan yıkım programıyla bir yanda sefalet ve kölelik koşulları derinleşirken, diğer yanda bir avuç sermayedar servetine servet katmıştır. Yani sermaye sınıfı krizin sefasını sürerken işçi emekçi kitlelere cefasını çekmek düşmüştür.

Sermayenin aradığı “ekonomik istikrar” a giden yol budur. Özlemi duyulan “siyasi istikrar” ise bu yolda “dikensiz bir sömürü cenneti”nin yaratılmasıdır. 12 Eylül ve ardından yaşanan süreç bunun tek yolunun dizginsiz bir devlet terörü, baskı ve yasaklarla sağlanabileceğini gösterdi.

12 Eylül ve sonrasında sermaye devleti gerektiğinde kendi yasalarını bile hiçe sayarak toplum üzerinde acımasız bir terörün uygulanabileceğini gösterdi. Bilanço ağır oldu: 650 bin kişi gözaltına alındı. 1 milyon 683 kişi fişlendi. Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı. 7 bin kişi için idam cezası istendi. İdam cezası verilen 517 kişiden 49'u infaz edildi. 30 bin kişi “sakıncalı” olduğu için işten atıldı. 171 kişinin işkenceden öldüğü belgelendi. 14 kişi cezaevlerindeki uygulamaları protesto etmek için yapılan açlık grevlerinde yaşamını yitirdi. “Kaçarken” vurulanların, “ çatışmada” ölü ele geçirilenlerin, “intihar” edenlerin sayısı yüzlerle ifade ediliyordu. Rakamların soğukluğu bile dönemin gerçekliğini yansıtmaya yetiyor.

Sermaye iktidarı baskı ve zulümden başka birşey getirmeyen anayasası ve yasalarıyla toplumu tam bir kısıpca almanın altyapısını oluşturmaktan geri durmadı. 12 Eylül öncesi sivil faşist çeteler aracılığıyla gerçekleştirilen “operasyonlar” artık bunlara ihtiyaç duyulmadan gerçekleştirilir oldu. 12 Eylül Anayasası ve daha sonra çıkarılan yasalar ise bu dizginsiz terörün, toplumsal muhalefetin zor yoluyla bastırılmasının koşullarını sağlamaya yönelikti. 12 Eylül’le birlikte parlamento biçimsel işlevini dahi yitirdi. Yürütme gücü daha sonraları MGK diye anacağımız tek merkezde toplandı. Zamanı geldiğinde artık görünürde işi “sivillere” devretme oyunu ise kaba bir aldatmacanın ötesine geçmedi. MGK’da alınan kararlar parlamentoya gerek görülmeden kanun hükmünde kararnameler yoluyla yasalaştırılır oldu. Yaşamın her alanında “askeri disiplin” katil sermaye iktidarının parolası idi. Kurallara uymayanların karşısında tankıyla, tüfeğiyle ve yargı terörüyle, DGM’lerle çıkıldı. Yargısız infazlar

birbiri ardına geldi. Yargı ise ayrı bir infaz kurumuydu, idamlar birbirini izledi.

Sınırlı da olsa kazanılmış haklar birbir gaspedildi. Fabrikada, sokakta, zindanda en ufak bir kıpırtı, en ufak bir hak arayışı ezilmeye çalışıldı. Grev özgürlüğü ve örgütlenme özgürlüğü ortadan kaldırıldı. Sendikalara ve kitle örgütlerine “siyaset yasağı” getirildi. İşçi sınıfının ezdiği DGM’ler, işçi hareketi ve her türlü toplumsal muhalefetin sindirilmesine yönelik yargı terörünün bir aracı olarak tekrar devreye sokuldu. İşçi hareketi ve toplumsal muhalefet sindirilmeye çalışıldı. Uyanışa geçen Kürt halkına yönelik kirli savaş devreye sokuldu. Medya dördüncü güç haline getirildi. Gazetelerin neyi, nasıl yazacaklarına kadar herşey sıkı bir denetim altına alındı. Sermayenin faşist diktatörlüğü ayakta kalabilmek için sistemli yalanlarla üzerine yeniden kurmaya çalıştı dünyasını. Üniversiteler kışla haline getirildi. Öğrenci gençlik ve öğretim üyeleri YÖK’le teslim alınmaya çalışıldı. Zindanlarda bedenlerini teslim aldıkları devrimci tutsakların devrimci kişiliklerini de teslim almak isteyenler için işkence, kişiliksizleştirme, tecrit ve imha genel bir politika oldu.

‘89’ kıpırdanışı ve kırılan çember

12 Eylül terörünün ezdiği toplumsal muhalefet hareketindeki sessizlik uzun sürdü belki. Ama sermaye devletin çabaları sessizliğin kırılmasının önüne geçemedi. Biriken patlama dinamikleri işçi sınıfı nezdinde ‘85’lerden itibaren kendini bir bir ortaya koymaya başladı. Gerileme dönemi bu patlama dinamiklerinin birikmesine ve derinleşmesine neden olmuştu. Sermaye iktidarının yarattığı çember işçi sınıfının ilk grevleri ve özellikle NETAŞ greviyle kırılmaya başladı. Ekonomik sömürünün yoğunlaştığı koşullarda alttan alta mayalanan bir öfkenin dışavurumuydu bu ilk kıpırdanışlar. Kıpırdanışların ardı çığ gibi geldi. İlk grevlerde yasalarla ve devlet güçleriyle karşı karşıya gelme konusunda ortaya çıkan çekingenlik daha sonraları kırıldı. Kırıldı, çünkü artık bıçak kemiğe dayanmıştı. Nedenleri salt ekonomik olsa da başlayan eylemlilik süreci işçi sınıfını yasalarla karşı karşıya gelmeye ve yer yer yasaları çiğnemeye sevketti. ‘89’ Nisan-Mayıs aylarındaki Bahar Eylemlilikleri’nden söz ediyoruz. 12 Eylül uzantısı yasaların ancak ve ancak pratikte boşa çıkarılabileceğinin açık bir göstergesi oldu bu eylemler. Zonguldak maden işçilerinin gösteri ve yürüyüş yasasını adeta bir kağıt parçasına çevirdiği eylemleri hala hafızalardadır.

26-27 Nisan’da Cevizli Tekel Sigara Fabrikası önünde gerçekleştirilen miting sonrası 23 Tekel işçisinin “üretimi durdurmak, iş verimini düşürmek ve işçileri yasadışı direnişe teşvik etmekten” yargılanması, kıpırdanışların nasıl da ezilmeye çalışıldığının bir göstergesidir. ‘80 sonrasında bu ilk toplu işçi davasının ilk duruşmasının ise 12 Eylül’ün yıldönümüne getirilmesi de kuşkusuz bir tesadüf değildi.

1 Mayıs’ta işçi kitlelerine karşı tasle silah

kullanmaktan geri durmayan bir iktidar vardı karşımızda. Bu süreç sermaye iktidarının kanlı ve kirli yüzünü göstermeye yetti. Yeniçelte katliamının yol açtığı yaygın tepkiler ve eylemler, sıklaşan işçi mitingleri, toplamda binlerce, onbinlerce işçiyi kapsayan yerel direniş eylemleri, yaygınlaşan öğrenci eylemleri, bütün üreticilerinin direnişi... İlk kıpırdanan işçi sınıfıydı. Diğer ezilen kesimler işçi sınıfının açtığı bu yoldan harekete geçti.

4 Şubat ‘90’da 472 Harb-İş işçisinin işten atılmasına karşı diğer işkollarından, çevre il ve ilçelerden on bini aşkın işçinin katılımı ile gerçekleşen miting o dönem için yalnızca sınıf dayanışmasında ulaşılan düzeyi değil aynı zamanda sendika bürokrasisinin uğursuz rolünü de gözler önüne seriyordu. Dönemin Harb-İş Başkanı Kenan Durukan eylem değerlendirmesinde “önüne geçilemeyen protestolar”dan söz ediyordu. İşçi sınıfının öfkesi ve mücadele isteğinin önüne geçilememesiydi sözkonusu olan. Zamanı geldiğinde ağıktan selam çıktıkları efendilerinden, rollerini layıkıyla yerine getiremedikleri, yükselişin önüne geçemedikleri için özür diliyorlardı.

Şimdilerde kimsenin sahip çıkmadığı bu darbe, yaşantımızda yasaları ve kurumları ile hükmünü sürdürmeye devam ediyor. Elbette sınırlı bazı esnemeler oldu. Ancak kesin olan şu ki, bu yasalardaki en küçük esnemeler bile can bedeli mücadelelerin, kararlılığın ve direncin birer eseridir. Fakat abluka henüz dağıtılamamıştır. Kazanılan mevzilerin ilk bocalamada kaybedilmesi bunun birer sonucudur. Bunun da ötesinde sermaye sınıfının içinden çıkmadığı kriz günümüzde daha fazla sömürü ve daha koyu bir baskıyı koşullamaktadır. Sermaye iktidarının uyguladığı terör, yargısız infazlar, kaybetmeler, işkence ve kirli savaş yöntemleri olanca pervasızlığı ile sürmektedir. Buna karşı öncü, devrimci ve mücadeleciler işçiler öne çıkmak ve kaderlerini kendi ellerine almak zorundadırlar.

Geçmişle hesaplaşamayanlar “yok” oldular! Geçmiş aşamayanların geleceği kazanamayacağı ortadadır!

Geçmiş devrimci bir tarzda aşanlar ise er ya da geç geleceği kazanacaklardır!

Sermaye iktidarını alaşağı edecek, sömürü ve terör mekanizmasını parçalayacak ve geleceği yaratacak tek güç işçi sınıfıdır. Düzen önceki kolay başarılarını işçi sınıfının örgütlü partisinin yokluğuna borçludur. İşçi sınıfı ordusunun genelkurmayı parti artık kazanılmış bir mevzi olarak önümüzdedir. Bundan böyle işçi sınıfı boşa kürek çekmeyecek. Savaşacak ve kazanacak.

Geleceği kazanmak için parti etrafında kenetlenelim!

Tüm işçiler komünist işçi partisi bayrağı altına!

Rusya: Sosyal patlama dinamikleri kabarıyor

• Cennetin vaadedildiği yerde gökyüzünün başlarına çöktüğünü gören insanlar süreci topluca anlamaya, değerlendirmeye ve pratik sonuçlar çıkarmaya çalışıyorlar. İşte bu bağlamda Ekim Devrimi ve kazanımları bir kütüphane işlevi görmektedir. İnsanlar bu kadar kara çalınmış geçmişlerini bu günleriyle karşılaşıyorlar ve ne kadar kandırıldıklarını, dolandırıldıklarını görüyorlar. Yani. Rusya, sosyalizmin kapitalizmle karşılaştırıldığı en ideal bir laboratuvara dönüşmüş durumda.

bilinen nakaratları sıralıyor: "Sovyet dönemi yokluk dönemi, karne dönemi, Stalin'in ne kadar diktatör olduğunu unuttunuz mu?" vb. Ama Vasili yukarıdaki cevabı vererek muhababının hevesini kursağında bırakıyor.

Çernomirdin için güven oylamasının yapıldığı sırada Duma'ya girip "bu adama oy vermeyin!" diye bağırın maden işçileri Vasili ile aynı görüşleri

paylaşıyorlar. Ve aynı kanaata varan insan sayısı Rusya'da hızla yükseliyor. Ne kadar doğru olduğu belli olmayan bazı kamuoyu araştırmaları Yeltsin'i destekleyen kesimin % 2 civarına düştüğünü ileri sürmektedir. Oysa aynı Yeltsin Mart '89 milletvekili seçimlerinde, 5.722.937 oyun 5.118.745'ini alarak, Moskova'dan milletvekilli seçilmişti.

Ülkede siyasi sorumlular ve yerel yöneticiler panik içinde ne yapacaklarını bilemezlerken kitlelerin öfkesi büyük bir soğukkanlılık çerçevesinde artmaya devam etmektedir. Sorumluların her biri kendine göre acil iktisadi planlar hazırlıyor, kamu kuruluşlarının, bankaların etrafında olağanüstü güvenlik tedbirleri almaya çalışıyorlar. Düzenin sorumlularının yaşadığı bu panik havası özellikle bölge yöneticileri düzeyinde göze çarpmaktadır. Kimileri fiyatları donduruyor, kimileri merkezi yönetime vergi ödemelere son veriyor. Örneğin Kaliningrad'da yerel yöneticiler, yetkileri olmamasına karşın, olağanüstü hal durumu ilan ettiler. Sen Petersburg'da üreticiler herhangi bir vergi ödemeden ürettiklerini doğrudan sokakta satmaya çağırıldılar. Bölgeler arası yiyecek transferini yasaklayanlar var. Moskova belediyesi fiyatların dolar olarak ilan edilmesini kararlaştırdı. Çernomirdin'in hazırladığı bir

kararname büyük şirketlerin vergilerini, eğer öderlerse, dolar olarak ödeyebileceklerini öngörmektedir. Diğer taraftan, askeri garnizonların ve içişleri bakanlığı güçlerinin yiyecek ihtiyaçlarının karşılanmasına öncelik hakkı tanındı. Askeri sorumluların ödenmeyen maaşlarının bir an önce ödenmesi kararlaştırıldı.

Rusya'da bu şekilde can çekişen rejime karşı muazzam bir toplumsal tepki ve kin birikmekte ve ifade yollarını aramaktadır. Büyük bir yangını tutuşturacak olan kıvılcım bekleniyor. Rus emekçilerinin tepkisi salt maddi sıkıntılardan kaynaklanan ve iktisadi hak talepleri ile sınırlı kalan sıradan bir tepki olmaktan uzaktır. Sokaktaki insanlara sorulduğunda; "hükümeti kurşuna dizmek lazım",

"Çernomirdin'in yüzüne tüküreyim", "baltayı alıp kafalarına saplamak gerekir", "bunlar yönetici değil hırsız çetesi", "İsviçre bankalarına istif ettikleri paraları getirsinler", "Stalin hiçbir zaman maden işçilerinin parasını çalmadı", diyerek tavırlarında mevcut iktidara karşı giderek politikleşen bir kin ve öfke fışkırmaktadır. Gelişmeler kader açıklaması getirenler nadirdir. "Siyasi partiler kendi meselelerini konuşurlarken halk ayaklanmanın fırsatını kolluyor". Yeltsin'in dostu ve son dönemde de Lebed'e yaklaşan Boris Berezovski için; "Onu kurşuna dizmek gerekir. Bir numaralı hırsız odur. Para kuvveti ile hasta Yeltsin'i o başkanlığa seçti". "Politikacılar çalışıyorlar, bizi kandırıyorlar ve konuşmaya da devam ediyorlar". "Bir halkın kaybedeceği bir şeyi yoksa ne yapar? Baltayı alır ve yöneticilerin tepesine indirir." vb. denilmektedir.

İktisadi felaket koşullarında ve beklenen bir kitle isyanının arifesinde insanların bu kadar soğukkanlı davranmaları ve tepkilerini hep tarihsel kıyaslamalarla dile getirmeleri ilginçtir. Bu tavır herşeyden önce toplumsal öfkenin hedefini berrak bir biçimde ortaya çıkarmaktadır. Endonezya'daki

gibi insanlar sokaklara döküldüklerinde yönecekleri ilk hedef temel tüketim maddeleri olmayacaktır. Düzenin en üst düzeydeki politik sorumluları ısrarla hedef seçilmektedir. Bir Endonezyalı aydının dediği

gibi, Suharto iktidarı "Kitleleri elsiz ve ayaksız bıraktı. Suharto'nun kovulmasından bu yana kurulan 60'ı aşkın siyasi partinin hiçbirisinin doğru dürüst bir program oluşturamamış olması bunun kanıtıdır". Ama Rusya'da kapitalist vahşet çok kısa denilebilecek bir süre içinde sosyalizmi her zamankinden daha fazla özlenir hale getirdi.

Moskova'da ateşten gömleği giymeye, başbakan olmaya yanaşan aday sayısı bir elin parmak sayısını geçmiyor. Haftalardır ülkede hükümet yok, bankalar kapalı, maaşlar ödenmiyor, fiyatlar günde iki kez değişiyor, dış ticaret durmuş vaziyette. Kıtık tehlikesi adım adım yaklaşmaktadır. Egemen güçler her gün biraz daha derinleşen kaos ortamından nasıl çıkılacağını bilemiyorlar. Sosyal-demokrasinin Rus versiyonu, Rusya Federasyonu Komünist Partisi (RFBP), nasıl bir tavır takınacağını şaşırmış durumda. İktidar boşluğu sorununu anayasal meşrutiyet çerçevesinde Duma'daki pazarlıklarla çözmek isterken, ne Yeltsin'in seçeneğini destekleyebiliyor ne de kendisi bir ciddi alternatif sunabiliyor. Burjuva ayak oyunlarına girişilerek toplumsal öfke politik sorumluların iradesine, onların yürüttüğü pazarlıklara endekslenmeye çalışılıyor.

Egemen güçlerin bocalamaları, zamana kazanmaya çalışmaları, aslında emekçi öfkesinin boyutlarının artmasına, olgunlaşmasına ve politik bir kimlik kazanmasına yaramaktadır. Rus emekçileri revizyonist iktidar döneminde apolitikleştirilmişti. Açık kapitalist restorasyon döneminde ise bu depolitizasyona yeni bir boyut eklendi: Köşe dönme, vurgun vurma, tüketim kültürü. Duma'da sandalye pazarlığı sürerken ülkede bu burjuva kültür parça parça dökülmektedir. Ülke baştan başa bir tartışma alanına dönüşmüş bulunmaktadır. Cennetin vaadedildiği yerde gökyüzünün başlarına çöktüğünü gören insanlar süreci topluca anlamaya,

"Kızıl Bayrak döneminde faşizme karşı savaştık ve kazandık.

Kızıl Bayrak döneminde açlık sıkıntısı çekmedim, soğuktan üşümedim, dışarıda yatmadım.

Kızıl Bayrak döneminde düzenli tatile gittim.

Kızıl Bayrak döneminde maaşım zamanında ödeniyordu.

Soruyorum size Stalin maden işçilerinden para çaldı mı çalmadı mı, cevap verin?

Şimdikilerin hepsi çalışıyorlar."

Bu sözler haftalardır Moskova'da hükümet binasının yanı başında oturma grevi yapan Sibiry'a'dan gelmiş ve ödenmeyen maaşlarını talep eden maden işçilerinden birine, 33 yaşındaki Vasili'ye ait. Vasili bu sözleri batılı bir gazeteciyle yaptığı söyleşide dile getiriyor. Vasili'nin oturduğu derme çatma naylon çadırda üç sembol asılı bulunuyor. "Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!" şiarı yazılı bir pankart, Stalin'in dev bir poster ve kızıl bir bayrak...

Batılı gazeteci aklısıra işçilerin en genci olan Vasili'yi yakalayarak bozguna uğratacağını sanıyor. Çünkü nasıl olsa yaşlı işçilerin genellikle Sovyet döneminin hasretini çekmekle zamanlarını geçirdikleri biliniyor. Saat gibi kurulmuş olan gazeteci Vasili'ye söz konusu sembollerin artık çağdışı kaldıklarını kabul ettirmeye çalışıyor ve

değerlendirmeye ve pratik sonuçlar çıkarmaya çalışıyorlar. İşte bu bağlamda Ekim Devrimi ve kazanımları bir kütüphane işlevi görmektedir. İnsanlar bu kadar kara çalınmış geçmişlerini bu günleriyle karşılaşıyorlar ve ne kadar kandırıldıklarını, dolandırıldıklarını görüyorlar. Yani, Rusya, sosyalizmin kapitalizmle karşılaştırıldığı en ideal bir laboratuvara dönüşmüş durumda.

Rus toplumu bu kıyaslamada dünyada hiçbir başka toplumun sahip olmadığı avantajlara sahiptir. Düne kadar Kızıl Meydan'da gösteri yapan yaşlılarla alay ediliyordu. Günleri sayılı emekli harp muhripleri olarak anılıyorlardı. Bugün en fazla korkulan bu toplumsal kesimdir, "babuşkalar" diye anılan yaşlı ninelerdir. Onlar tarihin doğrudan tanıkları olarak yeniden başlayan ve alevlenmekten başka bir alternatifi olmayan sınıf mücadelesinde değerli bir yer tutmaktadırlar. Ekim Devrimi'nin tarihi ve kazanımları yeniden inceleniyor, tartışılıyor, kapitalist vahşetle karşılaştırılıyor. Ufukta demoklesin kılıcı gibi sallanan yeni isyan dalgasının hazırlıklarının böyle bir ortamda yapılmasının önemi, Endonezya örneği ile kıyaslandığında, çok geçmeden anlaşılacaktır. Toplumun genelini etkisi altına alan bu hızlı politizasyon atmosferi RFKP gibi bazı siyasi partilerin daha fazla çıkmaza saplanmalarına neden olurken, başkalarını da netleşmeye, radikalleşmeye, militanlaşmaya zorlamaktadır.

Rusya'daki gelişmelerin gerçek mahiyetini aktarma konusunda dünya ölçeğinde bir toplu sansür kampanyası sürmektedir. Gelişmelerin işlenmesi Duma'da süren entrikaların bazı yönleri ile sınırlı tutulmaktadır. Diğer taraftan, burjuva düşünürler henüz bu krizin dosyasını kamuoyu önünde açmış değil. Sermaye dünyasının önde gelen düşünürlerinden, stratejistlerinden, iktisatçılarından, politikacılarından hiçbirisi, üç haftadır kalem oynatmış ya da ağzını açmış değil. Örneğin ABD emperyalizminin resmi ideologu Brezinski soruna herhangi bir açıklama getirmeksizin, "Rus krizi ABD için bir hezimetdir" diyerek geçiştirmektedir. Avrupalılar ise genellikle sorunun bu yönünü işlemeye özen göstermektedirler. Başka bir açıklama getirmeleri mümkün olmayan Avrupalı en gerici politikacılar bile Rus krizinden ABD emperyalizmini sorumlu tutmaktadırlar. ABD'nin IMF aracılığı ile dayattığı ultra liberal politika başka bir sonuç vermezdi diyerek Washington'a sitem etmektedirler. Onlara göre kapitalist restorasyon sürecini zamana yaymak, temel toplumsal dengeleri biraz gözetmek, sosyal-

demokrat kırmayı bir uygulamayı tercih etmek gerekirdi. Rusya'yı ziyaret eden batı Avrupalı bir parlamenter heyetin dönüşte yaptığı ilk açıklama özetle şöyledir: *"Toplunun %80'ini mutlak yoksulluk koşullarında yaşamaya mahkum eden bir iktisadi politikanın bundan başka bir sonuç vermesi beklenemez, iflasın sorumlusu Harward mezunlarıdır"*. Böylece Rus krizi aynı zamanda emperyalist kamp bünyesinde tartışma konusu olacak, ek bir pürüze dönüşecektir.

Ayrıca Rus krizi hem dünya ölçeğinde işçi mücadelelerine ivme katacak, hem de karşılığında destek görecektir. Yaz dönemi sonuçlandı. Mücadele dinamiklerinin yeniden kabarcacağı bir döneme giriyoruz. Avrupa'da Fransız kamyon sürücülerinin önderliğinde ve ilk defa kıtanın önemli bir bölümünü kapsayan bir uyarı eylemi düzenlendi. Eylemin asgari bir koordinasyon çerçevesinde gerçekleştirilmiş olması ve Fransız, Alman, İspanyol ve Hollandalı sürücülerin ortak talepler etrafında ortaklaşa hareket etmeleri son derece önemli bir gelişme sayılmalıdır.

Bugün öne çıkan mücadele odakları Asya ülkeleridir, Güney Kore proletaryasıdır, Endonezya'daki kitle hareketidir. Endonezya'da toplumsal hareket çok tali bir durgunluktan sonra yeniden canlanmaya başladı. Ülkenin birçok yöresinde açlık isyanları, yağmalamalar devam etmektedir. Yeni hükümeti ve yer yer orduyu hedefleyen yüzbinlerin katıldığı periyodik dev kitle gösterileri gerçekleşmektedir. Son günlerde öğrenci hareketinde ciddi bir sıçrama yaşanıyor. "Cakarta Mayıs'ının" patlak vermesinde ve Suharto'nun devrilmesinde önemli, hatta belirleyici bir rol oynayan öğrenci hareketinin nefesi, hükümet değişikliğinin ardından, erken kesilmişti. Eğitim yılının başlaması vesilesiyle hareket yeniden dinamizm kazanma sürecine girdi. Bu kez başkan Habibi öğrencilerin hedefine dönüşmüş durumda. Yapılan gösterilerde *"Ya fiyatları çek aşağı ya in aşağı"* demektedirler. Endonezya'da kitle hareketinin bu şekilde yeniden hız kazanması, maddi bakımdan benzer koşullarda yaşayan Rus emekçilerinin bekleme süresini kısaltacaktır. Öte yandan Rus proletaryasının eylemine politik ve ideolojik bir nitelik vererek ayağa kalkması Endonezya'daki kitle hareketine perspektif kazandıracak, hedeflerini berraklaştıracak, bocalamaktan kurtulmasını kolaylaştıracaktır. Aynı olasılığı Güney Kore, hatta hiç beklenmeyen başka örnekler için de düşünebiliriz. Dolayısıyla sonbahar işçi ve emekçi mücadeleleri bakımından dünya genelinde hareketli geçecektir.

Emperyalist gericiliğin ayaklanma korkusu büyüyor

Emperyalist gericiliği büyük bir korku sarmış bulunuyor. Dün Sovyetler Birliği'nin yıkılışıyla sosyalizm üzerinde mutlak zaferlerini ilan edenler, bugün emekçi halkın tepkisi karşısında tam bir çıkmazı yaşıyorlar. Emperyalist medya, Rusya'daki bunalımı, bazı tekil olayları bilinçli bir şekilde önplana çıkararak, aldatıcı bir propagandayla kamuoyuna yansıtıyor. Kapitalizmin iflasını gizlemek için bütün propaganda araçları harekete geçirilmiş bulunuyor. Emperyalistlerin sosyalizmin izlerini kazıyacak şekilde uygulamaya çalıştıkları dizginsiz kör piyasa politikası son sınırına dayandı. Neo-liberal "reform" politikaları geline yerde tamamen iflas etti.

Avrupa Birliği Dışişleri Bakanları toplantısında Rusya sorununun gündemin birinci maddesini oluşturması, T. Blair'in G-7 olarak adlandırılan emperyalist odakları acil bir toplantıya çağırması, bu ülkedeki gelişmelere verilen önemi gösteriyor. Yansıtıldığının aksine bunalım sadece ekonomik boyutla sınırlı değildir. Politik, sosyal ve ideolojik olarak da toplumu saran genel bir bunalım söz konusudur.

Rusya'da düzenin düze çıkmasının olanağı yoktur. Oligarklar en azından politik bunalımı aşacak, yıpranmamış, mafya ile ilişkisi açığa çıkmamış bir başbakan adayı dahi bulamıyorlar.

Çernomirdin geçmişe ait

Batılı emperyalistlerin özellikle Çernomirdin'in adaylığı üzerinde durmaları girdikleri çıkmazın açık bir ifadesi. Oligarkların ve banka devlerinin bütün amacı, bir hükümet görevlendirip badireyi atlatmaktır. Paralarını çekmek için bankaların önünde uzun kuyruklar oluşturan kalabalıklar eli boş dönmek zorunda kalıyorlar. Bunalımın sorumluları, kapitalist Rusya'yı sembolize eden finans devleridir. Çernomirdin "ekonomik diktatörlük" uygulayarak sermaye kesimini sıkıntıdan kurtarmaya çabaladı, fakat başarılı olamadı. Oligarklar geline yerde başbakan adayı dahi bulamıyor. Daha önce Yeltsin'in Kriyenko'yu başbakanlığa atama kararını onaylaması Zuganov'u ordusuz bir general durumuna düşürmüştür. Zuganov parti tabanı ve bu partiye oy veren emekçi kitleleri büyük bir düş kırıklığına uğratmıştır. Zuganov ve fraksiyonu bu süreçte Yeltsin'in izlediği politikalara destek vererek emekçi halkın tepkisinin bastırılmasına katkıda bulunmuştur. Dolayısıyla Çernomirdin'in başbakanlığının Duma'da yeniden onaylanması şansı yoktu. Burjuva parlamentarist anlamda bir muhalefetin

olmaması Moskova'nın sorununu daha da ağırlaştırmaktadır.

Gelişmelerin yönünü emekçilerin direnişi belirleyecek

Her ekonomik kriz sosyal bir patlamaya yol açmayabilir ve burjuvazi değişik yöntemlerle kitlelerin tepkisini yatıştırabilir. Ancak Rusya'da farklı bir tablo söz konusudur. Devrimci bir krizden söz etmek daha doğru olacaktır. Yönetenler eskisi gibi yönetemiyor, yönetilenler bu rejim tarafından yönetilmek istemiyorlar. Toplumun bütün kesimlerinde yönetime başkaldırı heyecanı yaşanıyor. Politik hedefler net olmayabilir, çözüm yolları net gözükmebilir; ama net olan şu ki, halkın hiçbir kesimi bu yönetimin ekonomik ve politik programlarını istemiyor. Bu durum emperyalistlerin Rusya'yı tam denetime alma ve işçilerine müdahale olanaklarını sınırılıyor. Halkın tepkisi emperyalist planların önündeki tek engeldir. Zira Rusya Ekim Devrimi öncesinde dahi emperyalizme bu derece bağımlı olmamıştı. Bu onur kırıcı durum Rus emekçi kitlelerinin büyük bir kesimi tarafından hissedilmekte ve emperyalistlere büyük bir tepki duyulmaktadır.

General Lebed *Der Spiegel* dergisine verdiği mülakatta şunları söylüyor: *"Bir sosyal ayaklanmanın önüne geçme şansımız oldukça az. Halk acımasızca aldatıldı. Bardağın taşması için fazla birşey yapmak gerekmiyor. Güven sifra düşmüş durumda."* Zuganov da Yeltsin'i uyararak Duma içinde acil bir çözümün bulunmasını istiyor ve *"halkın büyük kesimi bu işi sokakta çözmek istiyor"* uyarısında bulunuyor. Yapılan bir kamuoyu araştırmasına göre nüfusun % 11'i silahlı ayaklanmadan yana. *"Lenin'in partisi olsaydı bu kuklaları çoktan süpürmüştük"* diyor bir yürüyüşçü.

Kapitalist sistem Rusya'da iflas etmiştir. Bu ülkede önümüzdeki süreci işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin direnişi belirleyecektir. Rusya genelinde örgütlü bir devrimci yapı olmasa da, işçi sınıfının yerel örgütlenmelerinin yanısıra devrimci örgüt ve komiteler oluşturulmuş bulunmaktadır.

Emperyalist güçleri korkutan büyüyeceğine dair pek çok işaret veren işçi-emekçi direnişi dalgasının büyümesi ve bir ayaklanmaya dönüşmesidir. Rusya'da patlak verecek bir ayaklanma başta doğu Avrupa ülkeleri olmak üzere dünya genelinde sarımsı bir etki yaratacaktır. Emperyalistleri ekonomik krizin batıya yayılmasından çok bu ilgilendirmektedir.

Bağlantısızlar Hareketi'nin Çıkmazı

Politik bağımsızlık anlamında artık ulusal kurtuluş hareketlerinin dönemi tarihsel olarak geride kalmıştır. Empervalist sistemle köklü, devrimci bir hesaplaşmaya girmeden, empervalist cephenin dışına çıkmadan daha ileri bir bağımsızlığı kazanmak olanaklı değildir. Bağımsızlık sorununu sosyal kurtuluş sorunundan bağımsız olarak ele almak, çözüm önermek emekçi kitleleri aldatmaktır. Gerçek anlamda bağımsızlık empervalizmin dayanağı olan burjuva sınıfların tasfiyesiyle mümkündür. Genel işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası, sosyal kurtuluşun, bir toplumsal devrimin bir ögesi olarak görülemeyen bağımsızlık sorunu ancak burjuva önyargıların, yaklaşımların bir çıkmazı olabilir. Empervalist boyunduruktan kurtulmanın tek yolu proletaryanın önderliğinde emekçi sınıfların devrim yoluyla iktidara el koymasıdır. Yakın tarihin sınıf mücadelesi deneyimi bu sorunda da proleter sosyalizmini doğrulamıştır.

Bağlantısızlar Hareketi 12. zirvesini 2-3 Eylül tarihleri arasında Güney Afrika'nın sanayi kenti Durban'da gerçekleştirdi. Belo Rusya'nın da üye olmasıyla sayısı 114'e çıkan bu ülkeler uzun süren bir tartışma sonucunda ancak genel bazı açıklamalar üzerinde anlaşabildiler. Toplantının Güney Afrika'da yapılması ve 2002 yılına kadar başkanlığına Nelson Mandela'nın getirilmesi, bu ülkeye uluslararası arenada yeni bir politik rol kazandırdı. Anlaşılan Mandela'nın Güney Afrika (Azanya) mücadele dinamiklerini denetim altında tutmasındaki başarısı nedeniyle şimdi tüm Afrika'da görevlendirilmesi düşünülüyor. Apartheid (ırkçılık) politikasından dolayı Güney Afrika ilk kez 1994 yılında Bağlantısızlar Hareketi üyesi olarak kabul edilmişti. ANC (Afrika Ulusal Kongresi) Bağlantısızlar Hareketi'nin ara konumunun bir yansıması olarak 1994'e kadar toplantılara sadece gözlemci statüsüyle çağrılmıştı.

Kofi Annan'ın da hazır bulunduğu zirvede bir konuşma yapan Fidel Castro bir hegemon gücün diktası altında yaşamının bugün daha da zor olduğunu vurgulayarak, BM sisteminin tam reforme edilmesini ve "güvenlik konseyinin diktatörlüğüne" son verilmesini istedi. ABD'nin finans jandarmaları olarak nitelendirdiği Dünya Bankası ve İMF'nin emperyalist ülkelerin kontrolünden çıkarılmasını istedi.

"Durban sonuç metni" Birleşmiş Milletler'in demokratikleştirilmesini birinci talep olarak formüle etti. Metinde atom denemelerinin durdurulması, emperyalist müdahale "korumacılığına" son verilmesi, uluslar arasında eşit ve adaletli bir ilişkinin sağlanması gerektiği vurgulandı.

Kongo'da süren çatışmalar özellikle zirveye katılan bütün Afrika ülkeleri tarafından gündeme getirildi. Nitekim Kongo'daki savaşın bütün kıtayı sarsacağı korkusu temsilciler tarafından ifade edilerek bir çözüm önerisinin yapılması istendi. Zirveye Kabila'nın katılması büyük şaşkınlık yarattı. Nitekim Kabila daha önceleri ABD'nin güdümünde olduğunu söyleyerek zirveye katılmayı reddetmişti.

Mandela'nın çatışmaları barışçıl bir şekilde çözüme kavuşturması için BM Genel Sekreteri tarafından görevlendirilmesi belki de bu zirvenin en önemli olayı oldu. Bunun dışında zirve toplandığı gibi somut bir karar almadan sona erdi.

Bağlantısızlar Hareketi'nin doğuşu

Bağlantısızlar girişimi 50 yıllık bir tarihe sahiptir.

Endonezya devlet başkanı Ahmed Sukarno'nun inisiyatifiyle 29 ülke temsilcisi Bandung'da birinci "Asya-Afrika konferansında" toplanarak politik olarak bağımsızlığını yeni kazanmış ülkelerin ortak stratejileri üzerinde fikir alışverişinde bulundular. Birçok yeni ülke ortak davranmada bağımsızlıklarını korumanın bir aracı olarak görüyorlardı.

ABD emperyalizmi bu girişime kendi çıkarlarına ters düştüğü gerekçesiyle karşı çıkıyordu. 1954 yılında Cenevre Doğu Asya konferansından iki ay sonra ABD Asya'da NATO'nun rolünü oynayacak Güney Doğu Asya Paketi'nin (SEATO) kuruluşunu ilan ediyordu. Aynı rolü oynaması amacıyla Bağdat Paketi, daha sonra CENTO oluşturuldu. Bu iki pakt da başından itibaren anti-komünist ve saldırgan bir karaktere sahip oldular. Bu yollarla ABD, bağımsızlığını yeni kazanmış ülkeleri denetimine almak istiyordu.

Barış içinde birarada yaşama anlayışı temelinde ilkeler kabul edilerek bağlantısızların ilk adımı atılmış oluyordu. Bunlar, insan haklarına saygı, bağımsızlık ve toprak bütünlüğüne saygı, ulusların ve ırkların eşitlik ilkesinin tanınması, iç işlerine müdahale edilmemesi, her ulusun kendini savunma hakkına saygı, saldırganlığa son, politik bağımsızlığa dokunulmaması, çelişkilerin barışçı bir temelde giderilmesi ve ortak işbirliğiydi. Bu temel ilkeler yeni bağımsız ülkelerin kendilerini sömürgeciliğe karşı savunma amacını taşıyordu. Fakat bu ilkelerin tanımlanmasıyla "bağlantısızlığın" tam ne anlama geldiği belirsizliğini koruyordu.

Bilindiği gibi Afrika-Asya ulusal kurtuluş hareketleri emperyalizmin sömürgeci egemenliğine karşı yıllarca süren bir mücadele sonucunda siyasal bağımsızlıklarını kazanabildiler. Özellikle savaş sonrasında faşizmin SSCB tarafından yenilgiye uğratılması, Doğu Avrupa ülkelerinde halk demokrasilerinin inşa edilmesi emperyalist sömürgeci sistemi temelden sarsarak, birçok bağımsız devletin Asya ve Afrika'da ortaya çıkmasını sağlıyordu. Sömürge ve yarı sömürge ülkelerde emperyalizme karşı bir mücadele sonucunda bağımsız milli devletlerin oluşması dünya bazında sosyalist güçlerin gelişmelerin yönünü belirlemesine, ağırlık kazanmasına paralel geliştirdi.

Afro-Asya ülkelerinin çoğunda ulusal hareketin gelişme süreci ve sınıf ilişkilerinin dengesi üzerinde esas olarak burjuva güçler iktidara geldi. Devrimci demokratik güçlerin yönetime gelmeleri ise istisnaydı. Hindistan, Seylan ve bazı Arap ülkelerinde yerli burjuvazi yönetime gelirken, diğer bazı

ülkelerde küçük burjuva ara katmanlar, özellikle de ordu içinde bazı kesimler yönetime geldiler. Bu kesimler Afrika ülkelerinin çoğunda iktidara geldikten sonra burjuva iktidarlarını pekiştirdiler. Ülkeler arasında toplumsal, siyasal farklılıklar, sınıf ilişkilerindeki düzey, iç sınıfsal çatışmaları bağımsızlık sürecinde belirleyici oldular. Bağımsız ülkeler ve ulusal hareketler bu dönemde genellikle iki süreci birlikte yaşadılar. Birinci süreç siyasal bağımsızlığın elde edilmesini kapsadı. Bu süreç sadece biçimsel bir olgu değildi. Tersine bağımsızlık hareketi sömürgeci sistemin dağılmasına yol açtı.

Yeni sömürgecilik eski emperyalist sömürgeciliğin devamından öte emperyalizmi yeni koşullarda varetme süreciydi. Politik bağımsızlığının elde edilmesi ile ulusal kurtuluş hareketinin ikinci süreci yaşanmaya başladı. Bu dönem bağımsızlığın pekiştirilmesi, ekonomik gelişmenin sağlanmasını kapsıyor. Politik bağımsızlığın elde edilmesinin ardından anti-sömürgeci cephe içinde yer alan sınıf ve ara katmanlar kendi çıkarlarını gündeme getirdikleri ölçüde politik farklılaşma netleşmeye başlar. Burjuvazinin anti-sömürgeci etkinliğinin temeli sınıf çıkarlarının sömürgeci güçle ve komprador burjuvazisiyle çatışması gerçeğidir. Bu burjuva kesimlerinin anti-sömürgeci tutumunun en önemli dayanağı burjuva milliyetçiliğidir. Genç burjuva sınıflar diğer bütün sınıf ve toplumsal katmanları kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettirmek için sınıf çıkarlarını genel ulusal çıkarlar olarak propaganda ettiler. Siyasal bağımsızlık burjuva sınıfların sınıf çıkarlarına tam denk düşüyordu.

Bu amacın önünde iki önemli engel gözüküyordu. Birincisi, içte feodal sınıflara dayanan emperyalist sömürgecilik ve onun yarattığı

ekonomik, politik ve askeri bağımlılıktı. İkincisi, ulusal kurtuluş hareketlerine katılan emekçi yığınların sürecin sosyal-politik içeriğini belirleme yönündeki çabalarıydı. Emekçi kitleler burjuva ulusal bağımsızlık süreçlerinde en aktif rolü oynadılar. Proletaryanın henüz politik olarak etkili bir güç olmaması, bu süreçte burjuva kesimlerin harekete damgasını vurmasını kolaylaştırıyordu. Ama diğer taraftan harekete geçen kitleler sömürgecilik yapılarını sarstıkları ölçüde toprak ve bir dizi demokratik talebi yer yer düzenin sınırlarını da aşan biçimde ileri sürdüler. Genç burjuvazi kitlelerin eyleminde, bir sosyal devrim tehlikesi karşısında hep korku içinde kaldı. Anti-sömürgecilik ve anti-emperyalizmi bu korkunun boyutu tarafından belirlendi. Bu süreç çelişik ve birleşik bir süreç olarak yaşandı. Bağlantısızlar hareketinin dış politik temelini bu gerçekler oluşturuyordu.

Bu genç burjuva ülkelerin izlediği dış politika emperyalist dünya pazarı içindeki konumdan ayrı düşünülemezdi. Sömürge ve bağımlı ülke olarak ekonomik temelde bu ülkeler eski egemen ülkelere bağımlıydılar. Afro-Asya bağımsız devletlerin oluşumu emperyalizmin ekonomik egemenliğinden bağımsızlık anlamını taşııyordu. Bütün bu ülkeler sistemin birer parçası olarak kaldılar. Yabancı tekeller yeni koşullarda da ülkenin zenginlikleri üzerinde denetimlerini sürdürdüler. Politik bağımsızlık bu bağlamda hep bir karikatür olarak kaldı. Bağımsızlığını kazanan bu ülkelerin burjuva sınıfları için ekonomik olarak palazlanmanın tek yolu devlet gücünü kullanarak emperyalist tekellerin yardımıyla büyümektir. Fakat bu emperyalist ülkelerin yeniden çok yönlü bağımlılıklarını doğuruyordu. Bu yüzden bu ülkeler başka seçeneklere yöneldiler. Bu ülkelerin SSCB'ye yönelmeleri, dış politikada en azından bağımsız davranmaları ve içte de sömürgecilik etkilerini gidermek açısından önemliydi.

20. Kongre'den sonra SBKP için bu ülkelerde sosyal devrim diye bir sorun yoktu. Dış politikada bu ülkelerin izlediği çizgi SSCB dış politikasına denk düşüyordu. "Barış içinde bir arada yaşama" politikası devrimci dönüşümler yerine belirleyici unsur olmuştu. Kruşçef 1964 Mısır ziyaretinde Nasır'ı ve Ben-Bella'yı basın önünde bulundugu bir toplantıda "yoldaş" olarak niteleyerek açık desteğini ifade etmişti. Bu dönemde Mısır ve Cezayir'de komünist partiler yasaklanmış ve birçok komünist zindanlara kapatılmıştı. Bu ülke burjuva sınıfları SSCB'ye yakınlaştıkları ve destek kazandıkları ölçüde ülkelerindeki sınıf mücadelesinin bastırılmasında da

Bağlantısızlar Hareketi 12. zirvesini 2-3 Eylül tarihleri arasında Güney Afrika'nın sanayi kenti Durban'da gerçekleştirdi. Belo Rusya'nın da üye olmasıyla sayısı 114'e çıkan bu ülkeler uzun süren bir tartışma sonucunda ancak genel bazı açıklamalar üzerinde anlaşabildiler. Toplantının Güney Afrika'da yapılması ve 2002 yılına kadar başkanlığına Nelson Mandela'nın getirilmesi, bu ülkeye uluslararası arenada yeni bir politik rol kazandırdı. Anlaşılan Mandela'nın Güney Afrika (Azanya) mücadele dinamiklerini denetim altında tutmasındaki başarısı nedeniyle şimdi tüm Afrika'da görevlendirilmesi düşünülüyor.

kolaylık elde etmiş oluyordu. Barış içinde birarada yaşama iç politikaya da uygulanarak SSCB baskısıyla birçok komünist parti kendi burjuva sınıflarını desteklemeyi amaç olarak ilan ettiler. Zira bu burjuva sınıflar farklı tonlar ve anlamlarda da olsa "sosyalizm" kavramını kullanmaktan çekinmediler. Uygulamak istedikleri "sosyalist yol" yarı-faşist yöntemlerle emekçilerin demokratik ve sosyal taleplerinin bastırılması, burjuvazinin egemenliğini pekiştirmesi modeliydi. Bu bağımsız yeni ülkeler içte radikal devrimci güçleri tasfiye ederken, SSCB ile flört etmeyi dışarıdan ekonomik ve politik destek anlamında kullandılar. Siyasal bağımsızlığını elde eden burjuva sınıf emekçi kitlelerin taleplerine karşı acımasız davrandı. Ulusal bağımsızlığı pekiştirme gerekçesiyle işçi ve diğer emekçi kesimlerin her türlü politika yapma, örgütlenme hakkı gaspedildi. Ekonomik ve politik olarak güçlendikleri, uluslararası sermayenin bir parçası olarak hareket ettikleri ölçüde iki blokla da dans ederek kendi çıkarlarını korudular.

Dünün "ilericileri" bugünün emperyalizminin uşakları

1950'li yıllarda, sosyalist sistemin varlığı koşullarında ilerici bir adım olarak yaşanan bu süreç kısa süre sonra burjuva sınıfların elinde geriye döndü. Eskiden güdük de olsa ortaya çıkan anti-emperyalizm, anti-sömürgecilik yerini uluslararası emperyalist sermayeye tam uşaklığa

biraktı.

Dünün o ilerici burjuva sınıfları kapitalist gelişmenin sürecinde bu ülkelerde tekelleri büyük burjuva sınıf konumunu aldılar. Toplumda sınıflar arasındaki mücadele bütün şiddetiyle yaşanmaya başladı. "Ulusal çıkarlar" yerini sınıf çıkarlarına bıraktı. Bağımsız devlet bu süreçte emperyalist sistemin bir parçası oldu, burjuva sınıfın elinde emekçi kitlelerin mücadelesini bastırmak için kullanılan gerici, faşist bir aygıtla dönüştü.

Bağlantısızlar Hareketi içinde bugün birçok küçük ve büyük, yoksul ve zengin ülkeler bulunmaktadır. Farklı politik iktidarlar tarafından temsil edilen, yani monarşist, askeri faşist diktatörlükler, dini gerici rejimler, "demokratlar", "serbest pazar ekonomisinin temsilcileri" hepsi yer almaktadırlar. Bu farklı rejimleri bir arada tutmak, ortak politik çıkarlar tespit etmek artık eskisi gibi kolay değildi. Dün bağımsızlığını yeni kazanan ülkelerin kendilerini korumaları üzerinde uzlaşma sağlamak zor değildi. SSCB'nin dağılması ve ardından ABD'nin "yeni dünya düzeninin" tek gücü olarak kendini ilan etmesi 1989 yılında yapılan 9. zirvede Bağlantısızlar Hareketi'ni dağılma yüzüne bıraktı. Nitekim Harekete üye olan ülkelerin büyük kesimi bu veya şu emperyalist gücün bir kuklası konumundadır ve ilişkilerini bu temelde sürdürüyor. Bu bunalım Suharto'nun ev sahipliği yaptığı 1992 Jakarta ve 1995 yılında Kolombiya'da

yapılan zirvede açık olarak yaşanmaya başladı. Bağlantısızlar için yeni bir platform bulunması gerekiyordu. Bu bunalım son Durban zirvesinde de devam etti. Sonuç bildirgesinde yer verilen konular sadece bu ülkelerin emperyalizme olan ekonomik, politik ve askeri bağımlılığının boyutunda yaşanan rahatsızlığı ifade etmektedir. Bunun dışında

bu üye ülkelerin herhangi bir ortak yanı yoktur. Uluslararası arenada eskiden politik bir anlam ifade eden bağlantısızlar bugün bir tartışma klübü rolünü dahi oynayamıyor. Zira bu ülkelerin burjuvazilerinin bugünde emperyalist tekellerden farklı çıkarları bulunmakta ve bu açıdan yer yer çelişkiler yaşanmaktadır. Fakat bunda herhangi ilerici birşey yoktur. Zira bu ülkelerin burjuva sınıfları önemli oranda dünya pazarında pay alma rekabeti içinde yaşamaktadırlar. Emekçilere karşı pervasız faşist bir baskı ve sömür sistemiyle emperyalizmin birer sadık uşağı olduklarını göstermişlerdir. Devrimci gelişmeler karşısında bu iktidarlar her faşist yöntemi kullanmaktan kaçınmamaktadırlar.

Kapanan dönem

Ulusal burjuvaziler, emperyalist işgal ve sömürgecilik karşı ulusal bağımsızlık mücadelesine önderlik ettikleri sürece sınırlı da olsa belli bir ilerici rol oynadılar. Bu milli burjuva sınıflar klasik sömürgeci sistemin dağılmasına, emperyalist sistemin geriletilmesine yol açtıkları sürece önemli bir rol oynadılar. Bu gelişmeler dünya devrimci sürecinin bir döneminin önemli olgularıydı. Birçok ulus bu süreçte devlet örgütlenmesi bazında politik bağımsızlığını elde ettiler.

Politik bağımsızlık anlamında artık ulusal kurtuluş hareketlerinin dönemi tarihsel olarak geride kalmıştır. Emperyalist sistemle köklü, devrimci bir hesaplasmaya girmeden, emperyalist cephenin dışına çıkmadan daha ileri bir bağımsızlığı kazanmak olanaklı değildir. Bağımsızlık sorununu sosyal kurtuluş sorunundan bağımsız olarak ele almak, çözüm önermek emekçi kitleleri aldatmaktır. Gerçek anlamda bağımsızlık emperyalizmin dayanağı olan burjuva sınıfların tasfiyesiyle mümkündür. Genel işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası, sosyal kurtuluşun, bir toplumsal devrimin bir ögesi olarak görülemeyen bağımsızlık sorunu ancak burjuva önyargıların, yaklaşımların bir çıkmazı olabilir. Emperyalist boyunduruktan kurtulmanın tek yolu proletaryanın önderliğinde emekçi sınıfların devrim yoluyla iktidara el koymasındır. Yakın tarihin sınıf mücadelesi deneyimi bu sorunda da proleter sosyalizmini doğrulamıştır.

Devrimci bir sanatçı ve kavga adamı:

Yılmaz Güney

“Devrimci sanatçı devrimin hedefleri doğrultusunda görevlerle yükümlüdür. “Devrimci sanatı devrimin hedefleri doğrultusunda sürdürülen mücadeleden bağımsız düşünemeyiz. Mücadelenin dışında devrimci sanat olamaz. Bu nedenle, devrimci sanatçı, herşeyden önce, teorik ve ideolojik bir sağlamlığa ulaşmak için çaba göstermelidir. Yani bilimsel sosyalizmin temel yasalarını öğrenmeli ve toplumsal, siyasal mücadelesinin klavuzu yapmalıdır. Devrimci teoriyi kavramadan devrimci sanat yapılamaz.”

Yılmaz Güney

Yılmaz Güney sonraki tutsaklıklarını mücadeleye daha bir sıkı atılmak ve yetkinleşmek için değerlendirir. Zindanı eğitim alanına çevirir. Cezaevine her girişi yeni kitaplar, yeni senaryolar, yeni öyküler; herşeyden öte de mücadelede daha da yetkinleşme demektir onun için. İlgi alanı emekçilerin yaşamı, sorunları ve dünyasıdır. Toplam 20 kez tutuklanır. 7 ayrı ilde 12 ayrı cezaevinde yatar. 47 yıllık ömrünün 12 yılını tutsak geçirir. Ama düşüncelerinden, devrim sevdasından hiç vazgeçmez.

Vazgeçiremezler.

Aksine ömründen geçen her gün, onu devrimci sanatında daha da ustalaştırır. Yaşamını ve uğraşını sınıflar savaşımına, ezilenler cephesinin sorunlarına ilgiye daha bir sıkı bağlar. Cezaevi yaşamını okumak ve yazmak işiyle değerlendirir hep. Amacı, dünyayı ve gönül verdiği insanların kurtuluşunun nasıl olacağını kavramak, Marksizm’de yetkinleşmek ve devrimci sanatını geliştirip, devrim mücadelesinde etkin bir araç haline getirmektir. Liseyi bitirdiğinde 1956 yılında Ankara Hukuk Fakültesi’ne kaydını yaptırır. Fakat 2 ay sonra

okulu bırakır ve Adana’ya döner. 1957’de Dar Film merkezinde çalışmak üzere İstanbul’a gider ve sayısız filmde rol alır. Filmlerinde yalnız ama dürüst, hümanist, gözünü budaktan sakınmaz bir yiğit “Çirkin Kral”dır.

‘60’lı yılların sonlarında dönemin öğrenci hareketi önderleriyle tanışması onun politik bilincini geliştirir. ‘70’te “Umut” filmini çeker. Artık “Çirkin Kral” dönemini kapatmış, devrimci sinemacılığa adımını attığını ilan etmiştir. Bu arada ikinci uzun tutukluluğunu 12 Mart döneminde yaşar. ‘71 faşist darbecilerinin insan avına çıktığı

İstanbul sokaklarında devrimci gençlik önderleri aranmaktadır. Yılmaz Güney, Mahir Çayan’ın da aralarında bulunduğu THKP/C’lileri tereddütsüz evinde saklar. 17 Mart ‘72’de THKP/C’lilere yardım ettiği için tutuklanır ve THKP/C davasından mahkum edilir. 1974’te çıkarılan “genel af”la çıktığında cezaevinde üç kitap yazmıştır: Salpa, Sanık ve Hücrem.

Fakat 4 ay sonra Yumurtalık savcısını öldürmekten tekrar cezaevine girer. Ankara Merkez Kapalı cezaevinde okumaya, yazmaya ve filmlerine devam eder. Ankara Merkez Kapalı Cezaevi 4 nolu sübyan koğuşunun dramını önce “Soba, Pencere camı ve iki ekmek istiyoruz” ismiyle öyküleştirebilir. Bu öyküyü yıllar sonra “Duvar” ismiyle filme alır. Sübyan koğuşunda başlatılan isyana cezaevi idaresinin vahşice saldırı düzenlemesi üzerine Ankara emekçi halkını duyarlı olmaya çağıran, “Ankara Merkez Kapalı Cezaevindeki tüm devrimciler adına Yılmaz Güney” imzasıyla basın açıklamaları yapar. İsyanın sorumlusu olduğu gerekçesiyle Kayseri cezaevine sürgün edilir.

Bu dönemde artık iyiden iyiye oturmaya başlayan devrim perspektifini kamuoyuna daha derli toplu anlatmak ve devrimci örgütlerle tartışmak amacıyla bir dergi çıkarır. Derginin Ocak ‘78’den çıkan ilk sayısının ismi “Proleter Devrimci Mücadelede Güney”dir. Birkaç devrimci örgütten yanıt gelir, fakat bu organik bir ilişkiye dönüşmez. 12 Ekim 1981’de izinli ayrıldığı cezaevine geri dönmez.

Yılmaz Güney Fransa’ya geçer. Yurtdışında da devrimci sanat için, devrim için mücadele eder. 9 Eylül 1984’te Paris komünarları kervanına katılır.

Yılmaz Güney sanat dünyasında esas olarak sinemacılığı ile tanınıyor olsa da, önce makale ve öyküleriyle mücadeleye başlamıştır. Yaşadıklarını düşünmüş, bunları emekçilerin yaşamıyla yoğurmuş, düşündüklerini yazmış, yazdıklarını oynamış, yönetmiştir. Yılmaz Güney’in filmlerine bakıldığında, onun yaşamı ve politik kimliğinin gelişme seyri görülebilir.

Öyküleri, kendisinin de içinde olduğu yoksul ve ezilmiş insanları anlatır. Daha çok gerçek yaşamı ve sorunlarını sunmasıyla sosyal gerçekçi bir tarz oluşturmuştur. Ama oldukça acımasız ve çıplak bir anlatımı ağır duygusal tema ile içiçe yoğurarak...

Öykülerinde haklılık, adalet, yiğitlik, başeğmezlik, insan sevgisi, dürüstlük gibi imgeleri çokça kullanmış ve bunları ezilmişlikle birlikte epik bir anlatıma dökmüştür. Ezilenlerin yiğitliğini, haklılığını, sadeliğini ve bu sadelikteki “basit”

Yılmaz Güney, 1937 yılında Adana’da, içtenlikle bağlı olduğu ve haklı davaları uğruna mücadele ettiği ezilen sınıfa mesup bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Yaşama atılır atılmaz da içinden geldiği yoksul, sömürülen ve ezilenlerin duygularını, istemlerini, özlemlerini anlamaya ve kavramaya çalıştı. Safi ezilen ve sömürülen sınıfların cephesi oldu hep.

Sanat ve edebiyata olan ilgisi emekçi sınıfların yaşamı ve sorunlarına yakın ilgi göstermesiyle birleşince, öykücü Yılmaz Güney ortaya çıktı.

Öykü yazımına başladığı yıllarda MC Carty’cilik fırtınası küçük Amerika TC’de de şiddetle esiyordu. Anti-komünizm şaha kaldırılmış, ilericilere karşı süreklilikli avı başlatılmıştı. Eşitlikten, özgürlükten, adaletten sözeden herkes komünizm propagandası yapmakla suçlanıp yılları bulan hapis cezalarına çarptırılıyordu. Genç Yılmaz Güney de bu azgın saldırganlıktan nasibini aldı. Lise yıllarında yazdığı öykülerden birinin savcılığa ihbar edilmesi yüzünden komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle hakkında dava açıldı. Ve 19 yaşında iki yıllık ilk mahkumiyetini aldı.

Mahkemede öyküsünde anlattığı “herkes eşit olsa dünya cennet olurdu” fikrini savundu. Bu, Yılmaz Güney için bir başlangıçtı.

(...)
**Burjuvazi mi,
proletarya mı?
Bilemiyorum,
savaş henüz bitmiş değil,
ben bitmiş değilim.
Savaşı, benim yoksul
çocuklarım,
onların yoksul, onurlu ve
yiğit babaları, yiğit anaları,
yiğit bacıları kazanmalı.
Savaşı, yoksul serçeler,
kırlangıç kuşları,
mine çiçekleri kazanmalı;
şebboylar ve hercai
menekşeler kazanmalı.**
Yılmaz Güney

içdünyalarının onları nasıl da “düzenin pislikleri”nden uzak tuttuğunu ele almıştır. Devrimci düşüncelerinin gelişmesiyle birlikte senaryolarını politik kalıplara ustaca dökmüştür. Yılmaz Güney’in öyküleri hep bir ucu açık sonuçlanmıştır. Aslında bu onun ne bu konudaki başarısızlığından, ne de devrimci bir sonuç koymaya cesaretsizliğindendir. Onun yaptığı; hikaye içinde duygusal yöne verdiği özel ağırlıkla birlikte ezilenin haklılığını, başkaldırısının kaçınılmazlığını anlatmaktır. Fakat okura/izleyiciye “şunu yapmalısın” mesajını aleni ve kaba vermek yerine, sonucu bilinçli olarak sıradan insanın muhakemesine bırakır. Öncelikle düşünceleri için yönlendirmeye çalışır. Bunun yanında ipuçları senaryonun her yerinde mevcuttur. Suçluyu çok net gösterir. “Sürü” filminde suçlu ne tek başına Hamo Ağa’dır, ne de tek başına pazardaki acımasız kapitalist tüccardır. Suçlu artık çözülmeye başlayan kırdaki feodal sistem ve kentteki kapitalist ticari ilişkilerdir. Film yalınlığıyla izleyiciye uçuşunun kıyısında bir başına yaşadığını hissettirir. İzleyicide sisteme nefret uyandırarak düzene kinli hale getirir. Feodal sisteme nefretini Hamo Ağa’da, kapitalist sisteme nefretini koyun tüccarında somutlar. Ve kır-kent arasındaki sistemde ezilen insanın yalnızlığını ortaya serer.

Yılmaz Güney’in yaşamında hem politik bir kişilik olarak hem de bir devrim sanatçısı olarak cezaevinin özel bir önemi vardır. Bunun akla getirdiği ilk şey sistemle çatışan bir Yılmaz Güney’dir. O sosyalizm özlemiyle mücadeleye katılan, ağır bedeller ödeyen ve mücadele yeteneklerini sonuna kadar kullanan bir sanatçı, bir devrimci ve bir kavga adamıdır. Yıllar süren tutsaklığı bile onu mücadeleden alıkoymaz. Tutsaklığında da öğrenmiş, öğretmiş, üretmiş ve yüreğindeki devrim ateşini harlamıştır. Cezaevinden bile milyonlarca insanı etkilemiş, politikleşmelerinde önemli bir rol oynamıştır. 47 yıllık kısa yaşamında hep devrim safında yeralan ve mücadele içinde sürekli gelişen bir sanatçıdır.

Yılmaz Güney bir sanatçıdır. Ama ezilenler, sömürülenler dünyasının devrimci sanatçısı. Yılmaz Güney, herşeyiyle proletaryaya, emekçilere ve sosyalizme aittir. Türkiye işçi sınıfı, emekçileri ve gençliği ondan çok şey öğrendiler. Anısı ve eserleri proletarya davasında yaşayacaktır!

Özgür SOYLU

Çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için devrim!

Daha Manisalı liseliler hafızalarımızda.

Daha çete ilişkileri açığa çıkmış bir polis müdürü tarafından yakalanan “baklava çetesi” davası yeni sonuçlandı ve “suçları sabit görülerek” ağır cezalara çarptırıldılar.

Şimdi de önce İzmir’de kimsesiz çocuklar için dans ederek para toplarken yaşları 11 ile 15 arasında değişen 5 kız çocuğu gözaltına alınıp PKK’ye üye olup olmadıkları yönünde sorgulandılar.

Batman’da askeri panzerin taradığı minibüsten ağır yaralı kurtulan 15 yaşındaki Bedri Aslan PKK gerillalarına erzak götürdüğü iddiasıyla tutuklandı.

Ardından Van’da 15 yaşındaki Fırat Kıvanç asker lojmanının yanından geçen yoldan evine giderken askerler tarafından tarandı. Vücuduna iki kurşun isabet eden Fırat yaşamını yitirdi.

İşte burjuva Terör Cumhuriyeti’nin gerçeği. İşte acz içinde kıvranan ve artık gücünü ancak çocuklara yetirebilen sermayenin son çırpınışları. İşte sistemin çocuklarımıza vaadedebileceği gelecek. Ve işte sınıf savaşımını yükselterek onlara bir gelecek sunabilmek için kanlı sermaye iktidarını devirmemizi gerektiren yeni örnekler.

Bu ne menem bir paranoya

İlk örnek İzmir’den. 15 yaşındaki Yasemin Deresoy, 14 yaşındaki Gözde Kaplan ile 11 yaşlarındaki Buse Kaplan,

Aylin Üçer ve Canan Çiçekdenk, kimsesiz çocuklar yararına sokakta dans edip para topluyorlardı. Çocukların anlatımına göre; polis önce kimsesizler için para topladıklarını yazan pankartlarını alır, sonra da “Örgütün başı kim?” diye bağırarak kızları gözaltına alır. Karakola giderken de yol boyunca itip kakarlar. Bu olaydan korkan 1,5 yaşındaki Eylül’ü ablası Gözde olay yerinden uzaklaştırmaya çalışırken polisler “Örgüt üyeleri kaçıyor” diye bağırıp peşlerine düşer. 1,5 yaşındaki bebekten bile korkuyor artık devlet anlayacağınız. Ardından karakolda işin aslı anlaşılır. Polis paranoyasını şöyle ifadelendirir: Sarı karton üzerine kırmızı ve yeşil (o da sarı karton üzerine mavi kalemle yazınca oluyor) renklerden oluşan pankartı gösterip “Bu renklerin

anlamını biliyor musunuz? Siz hangi örgüttensiniz? Bu paraları sizin almadığınız ne malum?” diye bağırarak sorular sorar. Sarı-kırmızı-yeşil renklerin biraraya gelmesi bir hayli korkutmuş yani polisi. Kesin, korkudan trafik ışıklarına bile bakmıyor, trafikte potansiyel bir tehlike olarak dolaşıyordur bu adamlar -bu ifade yanıtmasın; onları “adam” yerine falan koyduğumuz yok-. Üstelik nezareti gösterip “Bir dahaki sefere sizi buraya atarız, kocaman sıçanlar var” derler. Yine çocukların anlatımıyla “adamlar içkilidir”. Gözaltındaki kötü muameleden dolayı kızların psikolojik durumunda bozulma yaşanır. Karakolda hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayan Canan yatağa düşer. Buse’nin annesi Huriye Kaplan kızının olay gününden beri “vurmayın polis amcalar” diyerek uyandığını belirtiyor. Diğer kızların durumu da çok farklı değil. Bunlar ise en açık anlatımıyla “psikolojik işkence izleri”. Türkiye’de işkence olmadığını iddia edenlere duyurulur. Üstelik bir kez daha çocuklara uygulanmaktadır.

Bu paranoyak devlet terörünün kolayca teşhir olacağını bilen devlet ortaya başka bahaneler atıyor. “18 yaşından küçük oldukları için yasalar gereği bağış toplayamazlarmış” falan. Bu mazereti hukuksal yönden incelemeye bile gerek yok. Çünkü bu sadece sonradan uydurulmuş bir mazeret. Devletin böylesi aczinin

ifadesi bir paranoyanın üstünü örtme çabası.

Bütün bunlardan çok önemli bir sonuç daha çıkıyor. Aslında bu genel bir tespitin doğrulanması sadece. Sustukça sıra size de gelecek. Eğer faşist terörün bir parçası değilseniz eninde sonunda size de sıra gelecek. Tabii eğer bunu durdurmak için birşeyler yapmak üzere devrime omuz vermezseniz. Unutmayın “Yolu yok zulmün sen izin vermedikçe, yolu yok özgürlüğün isyanı seçmedikçe.

Çocuklara yönelttiğiniz “namlu adaleti” sizi bulduğunda boşuna ağlamayın

15 yaşındaki Fırat Kıvanç yine evine giderken o yoldan geçmek zorundaydı. Asker lojmanlarının yanından geçen bu yolda bu sefer bir asker “n’olur, n’olmaz” düşüncesiyle dikenli tellere fazla yaklaşmaması konusunda kendisini uyardı. Öyle ya 15 yaşında ama belli mi olur, “terörist” bu. Hani silahı falan da yok ama, temkinli olmak lazım.

Fırat sadece evine gittiğini, bu yoldan geçerken askerin kendisine karışmaya hakkı olmadığını söyledi. Bu sözler askeri öylesine korkutmuş olmalıydı ki, saldırıya uğradığını düşünüp -öyle düşünmüş olsa gerek- ateş açtı. Fırat iki kurşunla yığıldı yere. Devlet terörü çocuk yaşta bir fidanı daha dikti Garipler Mezarlığı’na.

Yine Kürdistan’da, 5 Eylül günü saat 23:00 sıralarında bir yolcu minibüsü askeri panzer tarafından taranır. Minibüstekilerden Fahri Kayaalp olay yerinde yaşamını yitiren 15 yaşındaki Bedri Aslan ağır yaralı olarak kurtuldu. Bedri 8 Eylül’de Batman Cumhuriyet Savcılığı’na çıkartılarak PKK gerillalarına erzak götürdüğü iddiasıyla tutuklandı. Şimdi Batman E Tipi Cezaevi’nde, 11 ile 18 yaşları arasındaki 15 bin çocuktan (bunların 5 bini 15 yaşın altında) biri.

Biz eğer sıranın kendimize gelmesini sessizce beklersek, Terör Cumhuriyeti’nin devletine güvenen saf vatandaşları olmaya devam edersek, gerçek barışın ve adaletin ancak emeğin iktidarıyla geleceği gerçeğini kavrayıp bu yolda harekete geçmekte gecikirsek daha bir sürü çocuk var sırada işkencehaneleri, mezarlıkları boylayacak. Çocuklardan bile korkacak derecede çürümüş bu sistemin gençliğe vereceği hiçbirşeyi olamaz. İşte tam da bu yüzden çocuklardan korkmalıdır. Çünkü “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir”

E. Yankı

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:197, 1 Eylül '98, Başyazı

*İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!*

Aklama ve tahkimat operasyonu sürüyor

Sömürü ve zorbalığın, çürüme ve yozlaşmanın kanıksatıldığı bir toplum için dahi sindirilmesi zor rezillik ve skandallar, bizzat burjuva medya tarafından yeniden gündemleştirilmiş bulunuyor. Faşist bir katil ve mafyacı olan Alaaddin Çakıcı üzerinden yürütülen kampanya, MİT'in nasıl bir cinayet ve kirli işler şebekesi olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Sermaye medyasının tüm çabalarına rağmen, iliklerine kadar çürüyen düzen gerçekliğini, bunun ürünü olan çeteleşmiş devlet olgusunu gizlemek artık mümkün olamıyor.

Toplumsal muhalefete, devrimci güçlere, Kürt yurtseverlerine karşı kontr-gerillanın katliam ve provokasyon merkezlerinden biri olan MİT'in aynı zamanda uyuşturucu ticaretinden haraca, çek-senet tahsilatından ihale kapatmaya kadar her türlü kirli işin içinde olduğu tüm çıplaklığıyla ortalığa serildi. Sedat Peker adlı eli kanlı bir diğer katil ise polisle yaptığı pazarlıklar sonucu Romanya'dan gelerek adamlarıyla birlikte teslim oldu. Yaptığı açıklama ve "itiraf"lar burjuva medyada "infial" yarattı. Banka alım-satımlarından devlet ihalelerine, arazi spekülasyonundan tahsilat işlerine kadar uzanan "piyasa ekonomisi"nin mafya ve çetelerle nasıl içiçe geçtiği basına yansıdı. Benzer bir tablo Mehmet Ağar'ın oğlunun düğününde ortaya çıktı. DGM hakimlerinden bürokratlara, milletvekili ve bakanlardan tekelci burjuvalara kadar bütün bir Susurluk erkani, bu çetebaşının düğününde yerini aldı.

Burjuva düzenin, kontr-gerilla rejiminin ve uyuşturucu-mafya ekonomisinin bu gerçeklerinin ortalığa bizzat burjuva medya tarafından saçılmasına yeni tanık olmuyoruz. Susurluk'taki kaza ile başlayan dönemin karakteristik özelliği olan bu tür kampanyalar şimdi yeni halkalarla sürdürülüyor.

Susurluk skandalı ve 28 Şubat MGK toplantısı ile başlayan süreç, düzenin temel toplumsal dayanak ve kurumlarıyla aklanmaya çalışıldığı, siyaset tablosunun adım adım yeniden yapılandırıldığı ve faşist

tahkimatın güçlendirildiği bir dönem olarak yaşandı. Genelkurmay'ın siyasal yaşamı tam denetimine aldığı ve yönlendirdiği bu sürecin toplum nezdinde "meşruiyet" sağlayan iki temel motifi "çetelere ve mafyaya karşı mücadele" ile "irticaya karşı laik cumhuriyetin korunması" oldu. Toplumsal muhalefetin mücadele gücüne bağlı olarak temposu değişse ve düzen içi it dalaşının belli zorlukları ile kesintili yaşansa da, bu süreç esasta burjuvazi adına belirgin bir başarıyla yürütüldü. Tersinden, aynı dönem devrimci hareket adına büyük fırsatların değerlendirilemediği bir süreç oldu.

Son günlerdeki Çakıcı kampanyası, Susurluk sürecinden bugüne sürekliliği olan, birbiriyle içiçe üç temel işlev taşıyor. Birincisi, Genelkurmay devlet aygıtı içerisinde tam hakimiyetini tesis ediyor. İt dalaşı yeni evrede, emniyet gibi MİT'in de faşist ordunun tam denetimine alınması şeklinde sürüyor.

İkincisi, MGK, çeteler, ülkücü mafya ve "ırkçı Türk milliyetçileri"ne karşı mücadele misyonu ile toplum nezdinde meşruiyetini güçlendirme, toplumsal muhalefeti yedekleme, en azından hareketsiz kılma hedefine yöneliyor. Genelkurmay daha bu yılın başında hazırladığı Milli Siyaset Belgesi'nde "ülkücü mafya" ve "ırkçı Türk milliyetçileri" bir "tehdit unsuru" olarak ilan etmişti. Ardından emekçi kitlelerin bahar aylarındaki hareketliliği üzerine sivil faşistlerin ipleri bizzat kendileri tarafından çözülmüş olsa da, Akın Birdal'ın tetikçilerinin yakalanması çetelere karşı mücadele manevrasının belli kesimler üzerinde etkili olmasını sağladı. Hemen aynı döneme denk gelen MGK toplantısında benzer hedefler yeniden formüle edildi ve hükümetin önüne görev olarak konulduğu açıklandı. Sonraki süreç ise, Mesut Yılmaz'ı Macaristan'da yumruklayan şahsın teslim olması, Kürşat Yılmaz'ın Bulgaristan'da yakalanması, Selim Edes ve Engin Civan'ın borçlarını ödemeye zorlanmaları ve nihayet Sedat Peker ve Alaaddin Çakıcı operasyonlarına

tanık oldu. En son MGK toplantısında da mafya ve çetelere karşı mücadele söylemi yinelendi. Böylelikle, çeteler ve mafyanın kökünü kazımaya çalışan güç görüntüsüyle toplumsal meşruiyetini güçlendirmeye çalışan MGK, siyaset sahnesini ve faşist devleti yeniden yapılandırmanın ve iktisadi yıkım demek olan IMF-TÜSIAD programını uygulamanın imkanlarına yöneliyor.

Üçüncü temel işleve gelince; kapitalist sömürü ve talanın sürmesi, emperyalizme köleliğin perçinlenmesi ve Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin kanla boğulması için devletin bir kontr-gerilla aygıtına, cinayet ve katliam şebekesine dönüştüğü biliniyor. "Yasal" devlet terörü kontra terör ve provokasyonlarla tamamlanıyor. Devletin kontr-gerilla çeteleri toplamına dönüşmesi ise doğal olarak bu çetelerin "vatan ve millete hizmet"le yetinmeyerek, ihalelere, çek-senet tahsilatına, uyuşturucu sektörüne, giderek bütün ekonomiye el atmalarıyla birleşti. Çete devletinin kirli işlerinin finansmanı için girilen bu işler giderek bütün bir iktisadi-sosyal-siyasal yaşama rengini vermeye başladı. Susurluk sonrası süreçteki manevraların, 28 Şubat operasyonunun temel nedenlerinden biri giderek ağırlaşan iktisadi krizin beslediği siyasal parçalanma ve krize müdahale ihtiyacı ise, diğeri düzenin bu mafyalaşan-çeteleşen tablosuna müdahale zorunluluğuydu. Sermaye düzeni egemenliğini sürdürebilmek için ezilenlere dönük baskı ve teröründen vazgeçemez. Baskı ve terör sömürünün ikiz kardeşidir. Ama sistematik baskı ve terörü yeniden organize olmuş ve "aklanmış" bir devlet aygıtı aracılığıyla ve mümkün olduğunca yasal biçimler altında sürdürmek, geline yerde düzen adına daha tercih edilir hale gelmiştir. Bu aynı zamanda, burjuva sınıfın kendi iç rekabetinde "piyasa mekanizması" kurallarını giderek daha fazla boşa çıkaran denetim dışı çeteleşmeye de müdahale anlamına gelmektedir. Tekelci sermayeye karşı bile yer yer yeni türedi burjuvaların kaba zoru devreye sokmaları, iktisadi

ve siyasal yaşamın çeteleşerek çürümesi, burjuvazinin sınıf egemenliği açısından orta ve uzun vadede ağır sonuçları olacak bir gelişmedir. Hedeflenen, çeteleşmeye çeki düzen verilirken, düzenin ihtiyaçları çerçevesinde kontr-gerilla faaliyetini ve muazzam bir gelir kaynağı olan uyuşturucu sektörünü merkezi bir tarzda tek elden yürütmektir.

Son dönemin mafya-çeteler gürültüsünün bir parça gölgesinde kalan bir diğer gündemi, yeni Genelkurmay başkanının irtica ile mücadele çerçevesinde yaptığı açıklamalardır. Sancılı bir seçim sürecine doğru ilerlendiği bir evrede, generaller, irtica ile mücadele manevrasını ve darbe sopasını giderek daha etkin ve yaygın bir biçimde kullanacaklardır. Demirel'in son günlerdeki, "ordu düşmanlığı ve din bezirganlığı yapılmaması, yoksa 28 Şubat sürecinin yeniden işleyeceği" yollu açık tehditleri aynı amacı taşımaktadır.

Erime ve parçalanma yaşayan burjuva düzen partilerinin dar çıkar ve kaygılarla ve parlamentonun mevcut istikrarsız tablosunun basıncıyla aldıkları seçim kararı tekeli sermaye ve MGK tarafından tartışılıyor. Düzenin işleyişinde parlamentonun biçimsel planda dahi etkisiz ve göstermelik bir kurum olduğu açıktır. Buna rağmen parlamenter görünümü mümkün merteye korumak isteyen burjuvazi için seçimlerin asgari ölçüde dahi istikrarlı bir tablo ortaya çıkarmayacağı da açıktır.

Derinleşen iktisadi kriz seçimlerin ertelenmesi yönündeki eğilim ve tartışmaları ayrıca beslemektedir. Seçimler nedeniyle burjuva düzen partilerinin oy hesabıyla işçi sınıfı ve emekçilere dönük iktisadi-sosyal saldırı programını gevşetebileceği kaygısı, burjuvazinin mecliste istikrar arayışlarına yolaçmaktadır. Ama yerel seçimlerin olağan tarihinin gelmiş olması sermayenin manevra imkanlarını daraltmaktadır. Nihayetinde düzenin seçimler

konusunda vereceği kararlar ne olursa olsun, son süreçteki tartışmalar işçi ve emekçilere verilen bir gözdağı işlevi taşımaktadır.

Tekelci sermayenin ve onun vurucu gücü faşist ordunun yeniden yapılanma-faşist tahkimat doğrultusundaki bütün manevra ve oyunlarını boşa çıkaracak tek gerçek güç işçi-emekçi kitle hareketidir. Bu hareketin seyrinde yaşanacak gelişme, alınacak mesafedir. Cumartesi Anneleri'ne yönelik olarak son haftalarda gerçekleştirilen polis saldırısı, 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle örgütlenen etkinliklere karşı pervasız saldırılar ve grevci işçilere dönük taciz ve saldırılar, düzenin devrimcileşecek bir sınıf-kitle hareketinden duyduğu korkunun göstergesidir. Siyaset sahnesindeki düzenlemeyi IMF-TÜSİAD programını uygulamakla içiçe yapmak zorunda olan düzenin esneme olanakları son derece sınırlıdır. Metal ve tekstil işkollarında süren toplu sözleşme süreçlerinde sermayenin takındığı katı tutum da bunu göstermektedir.

Bütün bu tabloyu düzen için daha da zorlu kılan temel önemde gelişme ise dünyada adım adım derinleşen iktisadi-mali buhrandır. '70'lerden bu yana durgunluk içinde seyreden kriz tablosu gelinen yerde dünya çapında bir ekonomik çöküntünün ilk işaretlerini veriyor. Son borsa krizi öyle bir sarsıntı yaratmış bulunuyor ki, burjuva medya dahi 1929 büyük bunalımıyla kıyaslıyor. Henüz ilk aşamaları yaşanan bu buhran Güney Asya'da patlak verdi, sarmalina Rusya'yı aldı, sırada dünyanın diğer emperyalist ve bağımlı ekonomileri var. Dipsiz bir kuyuya benzeyen bu sarsıcı buhranın sadece ilk dalgaları Türkiye'ye ulaştı.

Tekelci Türk burjuvazisi içinde debelendiği çok yönlü yapısal krizi atlatma imkanlarına sahip değildir. Son IMF antlaşması ile hızlandırılan özelleştirme ve diğer saldırılar geçici bir soluklanma olmanın ötesinde bir anlam taşımıyor. Bırakalım Türk burjuvazisini, emperyalist efendileri dahi kapıya dayanan buhran karşısında bir çıkış yolu bulamıyorlar.

Ama burjuvazinin çaresizliği kendi başına proletarya ve ezilenlerin çaresi olamıyor. Çürüyen burjuva düzeni tarihe gömmek ancak devrimci proletarya ve ezilenlerin bilinçli tarihsel eylemiyle mümkündür.

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI...

Taşlar bağlı, itler serbest!

Bir adam tanımadığı bir köye gider. Hava soğuktur, her yer donmuştur. Bu esnada bir köpek adama saldırır. Adam saldırıyı püskürtmek için yerden bir taş almak ister ama nafiye. Çünkü her yer donmuş olduğu için taşı yerden sökemez ve kendi kendine söylenir: "Yahu ne kadar garip bir köy burası taşları bağlamışlar itleri serbest bırakmışlar."

Ülkenin en doğusundan en batısına uzanan coğrafyada bu benzetme aynen geçerlidir. Kürdistan'da yoketme, asimilasyon, inkar ve imha politikası, cezaevlerinde tedavi edilmeyen mahkumlar, ziyaretçilere yapılan baskılar, hücre tipi dayatması, sokaklarda adam kaçırma ve infazlar sürüyor.

Üçü 11, biri 15 yaşında üç çocuğa ellerindeki kartonların renklerine bakılarak "terörist" muamelesi yapılması... KESK kongresinde MİT provokatörü D. Perinçek'in çıkardığı çatışma... Sayısını TC'nin dahi bilmediği kadar çok çete, mafya; ayyuka çıkmış yolsuzluklar, IMF reçeteleri, %20'lik zamlar, grevdeki Harb-İş üyelerine dayatılan olumsuz şartlar, sefalet ücretleri... Saymakla tükenecek

gibi değil. İşçi ve emekçilerin haklarını gaspedenler yurtdışında villalarda, yatlarda keyif yapıyorlar. Mafya liderleri sözde mahkum ediliyorlar, ama cezaevinde değil adeta beş yıldızlı otelde yaşamaktalar.

İMF-MGK-TÜSİAD hükümeti emperyalist ABD'nin talimatlarına harfiyen uyarak "Taşları bağlamış, itleri serbest bırakmıştır." MİT'i, Özel Tim'i, korucusu, çeteleri, askeri, polisiyle TC bütün köşebaşlarını tutmuştur. Cumartesi Anneleri'ne pervasızca saldıran, Barış Otobüsü'nü engelleyen, 1 Eylül Barış Günü'nde yüzlerce insanı keyfi gözaltına alan, küçücük çocuklara işkence yapan ve bunu her geçen gün artıran katil devlet bu cesareti nereden almaktadır? Şüphesiz ki işçi ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğünden. Şüphesiz ki gelişen halk muhalefeti düzen içerisinde tutan düzen solundan, reformist, revizyonist yapılardan almaktadır.

Bugün niyetleri ne olursa olsun, reformist bir çizgiye kaymış, yer yer devrim, sosyalizm, işçi-emekçi iktidarı söyleminde bulunan bu partiler karşı-devrime dolaylı olarak hizmet

etmektedirler. Yükselen halk muhalefeti bastırmada daima düzene emniyet sübabı görevini üstlenmişler ve bunu da başarmış durumdadırlar. Faşizmin diline doladığı "Tahrik, provokasyon, bir grup aşırı sol, terörist akımlar" vb. söylemleri kullanarak, katledenleri, sömürenleri haklı, katledilen, ezilen sömürülen, soykırıma uğrayanları haksız bir konumdaymış gibi göstermeye çalışmaktadırlar.

Bugün ülkemizde "Taşlar bağlı itler serbesttir." Ancak bahar gelip, buzlar çözüldüğünde itlerin burnuna vura vura gerileteceğiz. Bereketli bir devrim toprağı olan ülkemizde emperyalist kuşatmanın zincirini kırıp proletaryanın iktidarını kuracağız. O zaman düzeni itleriyle birlikte hakettiği yere göndereceğiz. Tarihin çöplüğüne. Çağrımızı yineliyoruz. "Herkes kendi bayrağı altına!" Türk, Kürt, Alevi, Sünni bütün işçi ve emekçileri gelecek güzel günler için sosyalizmin Kızıl Bayrak'ı altına çağırıyoruz.

**Kayseri'den
bir Kızıl Bayrak okuru**

Sermaye sınıfının korkularını gerçek kılalım!

Bir işçi arkadaşım Kurtköy İpragaz tesislerinde bir direniş olduğunu haber verdi. Haberi alır almaz diğer arkadaşlarıma ulaşmaya çalıştım. İki kişi olarak grev yerine ulaştık. Daha önceden gelmiş olan iki arkadaş ve direnişçi işçinin eşi tarafından karşılandık.

Direniş bir kişilik açlık grevi idi. Direnişçi işçi 3 gün önce süresiz açlık grevine başlamıştı. Ve daha üçüncü gününde açlık grevinin yıpratıcı etkileri gözle görülür bir biçimde izleniyordu. Direnişçi kardeşimiz ile tanıştık sohbet ettik. Sonra grev mekanını düzelttik elbirliğiyle.

Direnişçi kardeşimiz daha önceki 210 günlük İpragaz direnişini yaşamış deneyimli ve haklarının gasbedilmesine sessiz kalmayacak bir işçi idi. Sendikalaşma mücadelesi verdikleri işyerinde patron 14 işçiyi işten atmıştı. Fakat işçiler direnişleri sayesinde işverene geri adım attırdıkları için atılanlardan 10'unu geri aldırma kabul ettirmişler. Bu on kişiyi de sendika seçmiş. Petrol-İş'e üye işçiler sendikalarının da uzlaşmacı tutumu sebebiyle bunu bir başarı olarak

nitelendirip işbaşı yapmışlar. Fakat bu kalanlar 30 milyon gibi bir sefalet ücretine daha fazla dayanamayıp gerek kendi istekleriyle gerek zorlamalarla işten çıkmışlar.

Direnişçi işçi, ben izinden döndüğümde diyor, bütün işçileri işten çıkarılmış veya çıkmış buldum. Patron, "senin de çıkışını verdim, sana verebileceğim en fazla 2 senelik tazminat hakkındır. Kendine iş ara" dedi. "Benim işim zaten var. Şu anda işimin başındayım dedim. Üstelik de 9 seneden doğan 7 senelik farkımı da sordum. Patronun haklarımı vermeyeceğine kanaat getirdikten sonra açlık grevine başladım" diye sürdürüyor anlatımını.

Biz sohbetimizi yaparken jandarma gelerek dağılmanızı, direnişçi işçiyi yalnız bırakmamızı ve kimliklerimizi vermemizi istedi. Biz de orada bulunmamızın en doğal hakkımız olduğunu söyledik ve karşı çıktık. Kalmaya hazırlıksız geldiğimiz için de ancak geri dönüş saatine kadar kalabildik. Dönüşte jandarma iki kez yolumuzu kesti. Ayaküstü sorguya çektiler. Sizlerin kim olduğunu biliyoruz

tehdidini savurdular. Biz de onların hangi tarafta yer aldıklarını ne olduklarını biliyorduk. Bugün de kimden yana rahatsız olduklarını bir kez daha görmüş olduk. Ayrıca daha sonra gelen arkadaşların anlattığına göre Petrol-İş yönetimi, işçinin işten atıldığı için sendikadan üyeliklerinin düştüğü bu yüzden birşey yapılamayacağı gibi şeyler söylemiş. Bugün sendikaların da tamamen ne durumlara düştüğünün açık bir göstergesidir.

Sermaye sınıfının düzenine, onun devletine sınıfsal kinimiz bilerek yola koyulduk. İşçi sınıfının tek bir neferinin bile sermaye güçlerini nasıl paniklettiği, şiddeti ve zorbalığı nasıl ortaya çıkardığını gördük.

Korkaklar kendi yarattıkları açlık ve sefaletten korkuyorlar. Korkaklar akıttıkları kandan korkuyorlar. Direnişçi işçinin jandarmaya ve İpragaz patronuna savurduğu haykırış hala kulaklarımdan gitmedi:

-Açlığımızdan bile korkuyorlar!..

**Kartal'dan
SYKB okuru bir emekçi**

DGM'ler
sermaye devletinin
işçi sınıfı ve emekçilere karşı
kullandığı bir savaş aracıdır!

Boşa çıkaralım!

Kızıl-Bayrak